

ĐỒ ĐỒ

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 1

Cái bóng của chiếc xe lăn đồ dài trên nền cát trắng, trông nó thật lẻ loi thật sâu thẳm. Cứ đến lúc mặt trời đang dần ngả về cuối trời thì người đàn ông với chiếc xe lăn lại xuất hiện trên bờ biển, không sớm cũng không trễ, cho dù nắng, cho dù mưa người đàn ông ấy cũng đến tại nơi đó và ngồi một mình đưa mắt dõi ra ngoài khơi, nơi có những con sóng không hề mỏi mệt luôn đập dồn vào gềnh đá, lấy đi tất cả những

Cái bóng của chiếc xe lăn đồ dài trên nền cát trắng, trông nó thật lẻ loi thật sâu thẳm. Cứ đến lúc mặt trời đang dần ngả về cuối trời thì người đàn ông với chiếc xe lăn lại xuất hiện trên bờ biển, không sớm cũng không trễ, cho dù nắng, cho dù mưa người đàn ông ấy cũng đến tại nơi đó và ngồi một mình đưa mắt dõi ra ngoài khơi, nơi có những con sóng không hề mỏi mệt luôn đập dồn vào gềnh đá, lấy đi tất cả những gì chúng có thể cuốn trôi, chúng hung hãn và nhẫn tâm để lại những gềnh đá cheo leo trơ trọi và nỗi đau của người đàn ông cô đơn trên chiếc xe lăn lạnh lẽ.

Chiều nay biển lộng gió, mây đen vần vũ cả góc trời, gió thổi bạt nước và cát đập vào mặt vào da thịt thể nhưng Mạnh Tùng vẫn ngồi im bất động như không hề biết đến, đôi mắt của Tùng vẫn dõi xa, đôi mắt như tìm kiếm, như hồi tiếc và nỗi đau hằn sâu hơn hết. Đã ba năm rồi anh vẫn tìm kiếm và hy vọng không mệt mỏi, không bỏ gì chúng có thể cuốn trôi, chúng hung hãn và nhẫn tâm để lại những ghềnh đá cheo leo trơ trọi và nỗi đau của người đàn ông cô đơn trên chiếc xe lăn lạng lế.

Chiều nay biển lộng gió, mây đen vần vũ cả góc trời, gió thổi bạt nước và cát đập vào mặt vào da thịt thể nhưng Mạnh Tùng vẫn ngồi im bất động như không hề biết đến, đôi mắt của Tùng vẫn dõi xa, đôi mắt như tìm kiếm, như hồi tiếc và nỗi đau hằn sâu hơn hết. Đã ba năm rồi anh vẫn tìm kiếm và hy vọng không mệt mỏi, không bỏ
cuộc!

Anh vẫn mong tìm lại nàng. Anh là một gã đàn ông tồi tệ, khốn nạn, một gã lục súc và nhẫn tâm. Tất cả mọi tội lỗi đều do sự nhỏ nhen, ích kỷ, chỉ vì lòng ghen tuông mà ra!

Tùng gục đầu vào tay, đôi vai anh khẽ rung lên, nỗi đau ập đến khiến lưng anh như còng xuống, ngoài khơi gió vẫn gầm rú vẫn cuồng điên giận dữ như muốn trừng phạt anh, muốn trút giận lên anh. Mưa bắt đầu rơi, những hạt mưa vừa lạnh vừa như quất vào mặt.

Tùng vẫn ngồi bất động, anh không có ý né tránh, những hạt mưa

châm chích trên da thịt đau buốt, tuy thế nó lại làm cho lòng anh thấy dễ chịu, sự đau đớn thể xác càng nhiều, thì càng giúp cho anh thấy nỗi đau trong tâm can được xoa dịu, mặc dù nó không hẳn cứu rỗi anh, nhưng cũng giúp cho anh kéo dài cuộc sống khốn cùng của mình để trông chờ và hy vọng, để ăn năn thống hối cho lỗi lầm của mình!

– Anh Tùng! Anh Tùng!

– !!!

– Trời ơi! Anh ướt hết rồi, sao lại đẩy dọa mình như thế!

Tùng chẳng buồn nhìn lại, anh không quan tâm đến sự lo lắng của Huyền, anh ngược lên và hất chiếc dù mà Huyền vừa bật ra cho cho anh.

Anh cầu nhàu:

– Mặc anh!

Huyền xăm mặt:

– Anh làm thế được ích gì đâu, về đi anh!

Thấy anh không nói gì mà cứ lầm lì ngồi im dưới cơn mưa xối xả, Huyền giận dữ, không kềm chế được thêm, giọng của cô chợt trở nên gay gắt:

– Anh định ngồi đây đến bao giờ?

– Mặc anh!

– Em không mặc được nên mới đội mưa ra đây tìm anh, ngày nào cũng thế anh làm cho em đau lòng, anh thấy sung sướng vì điều đó lắm phải không?

Tùng chợt thở dài đưa tay vuốt những hạt mưa trên mặt rồi quay lại

dịu giọng nói với Huyền:

- Em về đi, đừng quan tâm đến anh làm gì!
- Nếu em làm được điều đó thì, em đã không phải khổ như bây giờ, về đi, em xin anh đó, môi anh tím tái hết rồi, anh còn muốn đắm mưa đến bao giờ?

!!!

- Em đưa anh về!
- Huyền!
- Coi như anh vì em được không! Em đang lạnh run lên đây, nếu anh không về thì em cũng không về.

Trước áp lực của Huyền, Tùng đành im lặng đồng ý, quả là cô đang run lên vì lạnh, thân hình mảnh mai của cô đang chao đảo trong cơn gió. Anh không nỡ thấy cô vì anh mà chịu đựng những hạt mưa lạnh buốt đang trút xuống xối xả.

Chiếc xe lăn quay về căn nhà, Huyền đỡ Tùng vào và lấy khăn lau khô cho anh.

- Anh uống trà đi, em có bỏ ít gừng để giải cảm.
- Em vất vả vì anh làm gì!

Huyền gượng nói:

- Có lẽ em mắc nợ anh từ kiếp trước.
- Anh không muốn thấy em bỏ phí thời gian, Huyền à! Em đi đi.

Huyền lặng đi vì câu nói của anh:

- Em làm phiền anh lắm sao?

Tùng tránh ánh mắt buồn bã của nàng, anh khẽ nói, giọng nói của anh chứa đựng một nỗi buồn da diết:

– Đã ba năm rồi, vì anh mà em bỏ quên bạn bè và các cuộc vui, anh không muốn làm kẻ ích kỷ, có đôi lúc anh muốn nói với em đừng ở lại bên anh, nhưng anh đã không đủ can đảm, anh sợ sự cô đơn trống vắng, sợ không có ai ở cạnh bên anh, để cho anh chia sẻ và dựa dẫm.

Huyền lắc đầu, cắt ngang lời anh:

– Thế sao bây giờ anh lại nói?

– Vì ...

– Vì cái gì chứ? Nếu như không có em ở cạnh anh sẽ ra sao? Ai chăm sóc anh, ai lo lắng cho anh? Làm sao em có thể yên tâm bỏ mặc anh.

Huyền buồn bực thở hắt ra:

– Anh đừng nói gì nữa, em không đi đâu cả chỉ khi nào anh tự đứng vững trên đôi chân của mình thì em sẽ ra đi, em hứa với anh điều đó, em không ràng buộc, cũng chẳng bắt anh trả công cho em, từ đây cho đến ngày đó nếu anh còn nói những lời chường tai ấy, em sẽ có cách trừng phạt anh.

– Thu Huyền!

– Thôi đủ rồi, muốn đuổi em đi thì anh cố đứng dậy, còn không thì đừng nhắc đến chuyện em bỏ anh, giờ thì thay áo ra em lau khô cho anh, cơm chắc cũng chín rồi em dọn cho anh ăn, tối nay em còn phải soạn giáo án mai lên lớp.

Đèn được bật sáng, căn phòng trở nên ấm cúng hơn, Thu Huyền cặm cụi trên bàn làm việc, còn Tùng thì ngồi trước màn hình tivi. Cả hai giống như một cặp vợ chồng trẻ. Gần ba năm qua Huyền luôn ở cạnh bên anh, thoát đầu anh khiến cho nàng phải khóc vì anh, lúc thì

anh giận dữ quát tháo, lúc thì mắng nhiếc đuổi xô, nhưng nàng chưa một lần than trách, mà chỉ cắn răng chịu đựng, sức nhẫn nại của nàng đã khuất phục anh. Anh đã chấp nhận nàng và để cho nàng ở cạnh mình.

Tùng quay lại, Huyền vẫn chăm chú bên trang vở, gương mặt nhìn nghiêng của nàng trông thật khả ái, Huyền không đẹp, nhưng bù lại nàng rất ôn nhu dịu dàng. Tùng còn nhớ rất rõ cái ngày anh quen biết nàng, lúc đó anh vừa mới cưới xong. Nàng đến nhà dạy kèm cho đứa em út của anh, còn anh thì vừa hưởng xong tuần trăng mật trở về.

Tùng loay hoay với đồng quà bánh trên bàn, may sao anh chợt thấy Huyền đi ra, anh bèn sai:

– Nè, cô! Đem mớ hành lý ra sau soạn ra giùm tôi đi, có một số đồ chơi cho bé Bi, còn thực phẩm thì cất vào tủ.

– Ơ!

Huyền ngớ ngàng nhìn người đàn ông, cô chưa kịp lên tiếng thì anh đã cao giọng thúc hối:

– Cô có nghe không? Đem vào đi!

– Ơ! Vâng.

– Chậm chạp quá, làm việc thì phải nhanh nhẹn một chút.

– Dạ vâng.

– À này.

– Dạ.

– Đặt ấm nước, pha ít trà ghen.

– Dạ.

Huyền cúi cúi ôm đồng hành lý mà Tùng mới đem về ra sau, nàng cẩn thận soạn hết ra và cất vào tủ như lời Tùng dặn, làm xong nàng mới pha bình trà định đem lên nhà thì bà Toàn mẹ của Tùng đi xuống.

Bà kêu lên khi thấy Huyền đang cúi cúi soạn đồ:

– Ơ kìa! Cô giáo, sao lại thế? Cô cứ để đấy, chị Hai đâu rồi, xuống đây.

– Dạ!

– Trời đất! Sao lại để cô giáo làm như thế này, thật bậy quá, cô lên nhà đi!

Bà căn nhắc người giúp việc:

– Chị Hai đó, công việc của chị mà chị lại để cho cô giáo làm.

– Dạ.

– Dạ cái gì?

Huyền vội lên tiếng nói đỡ cho người giúp việc:

– Là tự tôi làm, không phải lỗi của dì Hai, xin bà đừng rầy dì ấy.

Vừa lúc Tùng nghe thấu anh đỏ mặt sượng sùng:

– Là tại con à má!

Bà Toàn quay lại hỏi con trai:

– Sao lại tại con?

Tùng quay sang nói với Huyền:

– Xin lỗi cô nghe, tôi cứ tưởng ... tôi thật hồ đồ, mời cô lên nhà.

Bà Toàn hiểu ra thì lườm con trai:

– Thì ra là vậy, cái thằng xốn xác, xin lỗi cô, nó là con trai tôi, nó mới đi về nên không biết cô là cô giáo của bé Bi.

– Dạ, không sao thưa bà! Trời cũng sắp mưa rồi, tôi xin phép bà tôi về.

– Dạ, cô bỏ qua cho, hôm nay bé Bi nó có ngoan không cô?

– Dạ, em học nhanh lắm, tôi đã cho em bài tập, bà nhớ nhắc em làm cho đủ, mai tôi đến kiểm tra.

– Dạ, dạ cảm ơn cô giáo.

Tùng nhìn ra ngoài trời rồi muốn chuộc lỗi của mình, anh đề nghị đưa Huyền về.

Tùng giật mình cắt đứt dòng hồi ức khi Huyền chạm vào tay anh, nàng hỏi:

– Anh làm gì mà ngồi ngây ra thế?

Tùng khẽ cười rồi đáp:

– À không, anh nhớ lại cái ngày anh mới biết em, anh thật hồ đồ, không hiểu sao lại nhìn em ra người giúp việc.

Huyền vòng ra ngồi xuống trước mặt anh, nàng cũng khỏi nén cười vì nhớ lại chuyện xưa:

– Chắc lúc đó trông em giống người giúp việc lắm phải không, xấu xí, xoàng xĩnh?

Tùng lắc đầu trong khi Huyền vẫn nói tiếp:

– Năm đó em vừa tốt nghiệp chưa nhận nhiệm sở, mà tiền thì không có, nên phải đi dạy kèm để đóng tiền nhà, tiền chi dụng mỗi ngày.

Ba mẹ dưới quê có cản nhưng em nghĩ mình đã ra trường chẳng lẽ nào lại ngửa tay xin tiền ba mẹ nữa.

Tùng ngập ngừng, rồi lên tiếng:

– Thật ra cũng vì sự lăm lẩn ấy mà anh chú ý đến em.

Huyền khẽ cười:

– Em biết, mỗi lần anh ghé về thăm nhà, gặp em anh cứ bẽn lễn tìm cách trò chuyện hỏi thăm em, mới đầu em thấy buồn cười nên cố ý làm mặt giận.

– Ủ! Anh thấy em có vẻ hờn hờn anh.

– Cho nên anh mới kiếm cơ bảo bé Bi mời cô giáo đi ăn kem chứ gì?

– Em cũng gian lắm, moi của anh mấy châu kem với bánh cuốn.

– Hì hì! Không thế thì làm sao anh sợ!

– Thời gian qua nhanh quá em nhỉ! Mới đó mà đã ba năm, có biết bao chuyện xảy ra, vui buồn sướng khổ!

Huyền sợ Tùng lại nghĩ đến chuyện buồn cũ, nàng bèn lảng sang vấn đề khác:

– Anh này, tuần này em đưa anh về thăm nhà nhé?

Tùng im lặng không trả lời:

– Sao? Tuần này em được nghỉ ba ngày, đã lâu anh cũng không đi đâu.

– Ba mẹ mới ghé tháng rồi.

– Em muốn đưa anh đi cho khuây khỏa, ở mãi một chỗ tù túng quá, được không anh?

Tùng nghe giọng nói khẩn khoản của Huyền thì lưỡng lự:

– Đã mấy năm rồi, em chẳng được đi đâu.

– Ở cái tỉnh miền cao ấy có gì vui.

Thấy mặt Huyền xụ xuống thì Tùng gắt khế:

– Em muốn đi thì đi, anh ở nhà một mình cũng được.

– Em muốn đi một mình thì em đã đi rồi, cần gì phải rủ anh.

Tùng lăm lì nói:

– Anh không đi đâu cả.

Nói rồi Tùng lặn chiếc xe vào phòng đóng sập cửa lại. Huyền buồn bã nhìn theo anh. Căn nhà chợt rơi vào khoảng không u ám, tịch mịch. Ngoài trời mưa bắt đầu rơi, gió thổi qua khung cửa, đem theo cái lạnh vào phòng, Huyền khẽ co người lại. Tiếng mưa càng lúc càng nặng, cô không biết mình ngồi như thế được bao lâu, cho đến khi Tùng choàng lên vai cô chiếc áo khoác, anh hỏi:

– Sao em chưa đi ngủ? Mưa lớn quá mà chẳng chẳng chịu khép cửa lại.

– !!!

– Buồn anh à?

– Không!

– Anh xin lỗi! Thôi vào ngủ đi.

– Em chưa muốn ngủ, anh cứ mặc em.

– Mai còn phải đứng lớp, thức khuya làm sao có sức, vào ngủ đi em! Huyền co người trong chiếc áo cô cúi mặt giữa hai gối giấu đi ánh mắt tủi buồn. Cô lắc đầu:

– Anh cứ mặc kệ em.

Thái độ của nàng khiến cho Tùng ân hận, có lẽ vì lúc này anh đã cáu với nàng, anh không biết sao mình không thể kiềm chế được bản thân mình chưa một ngày nào anh cho nàng trọn vẹn một ngày vui, lúc thì anh quát tháo, lúc thì giận dữ vô cớ, lúc thì lạnh nhạt thờ ơ! Thật là tệ? Thật là đáng ghét! Mưa vẫn rơi đều ngoài trời, gió vẫn riu rít gầm thét đập vào cửa, xô hơi lạnh vào phòng nhưng Tùng và

Huyền vẫn bất động, không ai nói với ai lời nào. Không gian vừa lạnh lại vừa ngọt ngào nặng nề, chiếc áo khoác dường như không đủ ấm, Huyền khẽ run lên. Đến lúc này thì Tùng không còn đủ kiên nhẫn làm thinh, anh chau mày kéo nàng về phía mình:

– Em định thi gan với anh đến bao giờ?

Huyền ứa nước mắt trong vòng tay ấm của anh, dường như đây là lần đầu tiên anh ôm nàng, cái mùi mồ hôi mà nàng đã từng quen thuộc mỗi khi giặt giũ cho anh, giờ rất gần nàng, thật tuyệt diệu và quyến rũ nàng nhắm hờ mắt để tận hưởng và ước thầm giây phút thần tiên này đừng vội trôi qua.

Tùng dịu dàng dỗ dành nàng:

– Đi ngủ đi, hay là chờ anh đưa về phòng, tiếc là anh không làm được việc ấy.

Huyền vùi sâu vào lòng anh hơn, nàng khẽ thì thầm:

– Anh cho em ngồi trong lòng anh một lát nữa được không?

– !!!

– Chỉ cần như thế này em đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Mọi mệt nhọc, vất vả mọi uất ức hờn giận đều tan biến mất, em có thể chịu đựng tất cả để đổi lại một ít phút như thế này.

Tùng không khỏi xúc động khi nghe những lời bộc bạch chân tình của nàng, anh khẽ siết nhẹ vòng tay quanh lưng nàng, hương tóc của nàng thoang thoảng mùi hoa lan, mùi hương thật ngọt, thật dịu dàng.

– Vậy thì em cứ ngồi yên đi.

Huyền dụi đầu vào ngực anh, tiếng mưa ngoài hiên vẫn đều đặn rơi,

không gian yên lặng chỉ còn tiếng thở nhẹ của nàng vang trong lòng anh.

Tùng khép hờ rèm mi, ngồi im với thân hình mềm mại của nàng trong tay đã lâu rồi, từ sau cái ngày bất hạnh đó anh chưa hề ôm người đàn bà nào, anh chợt thấy tim mình đập dồn lên, cái chất đàn ông trong anh rộn ràng lên tiếng, anh cảm thấy khó thở, vòng tay của anh như siết chặt hơn, chúng run rẩy và vuốt ve phiến lưng thon thả của nàng.

Huyền ngược lên tìm mắt anh, đôi mắt sâu đầy ắp nỗi đam mê, nàng khẽ rướn người vòng tay ôm chặt lấy anh, khuôn ngực đầy đặn của nàng áp vào vùng ngực ấm nóng của anh, nàng thấy anh thoáng rùng mình, hơi thở nóng hổi của anh phả lên cổ nàng cái cảm giác thật kỳ diệu, nàng siết chặt anh hơn và sẵn sàng đón nhận anh.

– Yêu em đi anh!

Làn môi của anh lướt nhẹ qua vùng da thịt nhạy cảm của nàng, nàng sung sướng run rẩy như muốn ngất đi. Nhưng ngay cái khoảnh khắc đỉnh điểm ấy thì anh chợt xô bật nàng ra!

– Anh!

Tùng lắc đầu rồi đau khổ quay đi, gương mặt của anh nhăn nhúm đến khó coi, anh cau mày, giọng của anh khàn đục như lạc đi, anh lẩn vội chléc xe về phòng để lẩn tránh nàng:

– Xin lỗi em!

– Anh Tùng!

Thế nhưng Tùng đã khuất sau khung cửa, để lại cho Huyền nỗi bẽ bàng chua xót. Tùng đóng sầm cửa lại, tiếng động của khung cửa

khiến cho anh như tỉnh táo lại. Anh giận dữ tự trách mình:

– Tại sao mình lại làm vậy! Mình thật hồ đồ thiếu hết cả suy xét, mình không được làm khổ Huyền, không nên gieo cho nàng dù chỉ là một ít hy vọng mong manh. Thu Huyền, anh xin lỗi, anh đã làm khổ em, anh không muốn có thêm một người đàn bà chịu khổ vì anh, một mình Bạch Ngân cũng đã đủ cho anh ân hận cả đời mình.

Suốt cuộc đời này hình bóng của cô ấy sẽ mãi ám ảnh anh. Anh không thể quên được tội lỗi của mình, một gã đàn ông vừa ích kỷ, vừa nhỏ mọn hồ đồ.

Ba năm qua rồi mà anh cứ ngỡ như mới vừa hôm qua, anh chỉ cần với tay sang bên cạnh là được chạm vào thân hình ấm áp của nàng.

– Bạch Ngân! Sao em lại ác độc với anh dường ấy? Em lấy mất tình yêu của anh cho đến tận giây phút này! Anh không biết mình phải bị đày đoạ đến tận bao giờ.

Mùa thu ở thành phố miền cao, cái nắng như đã dịu lại, cây đã bắt đầu thay lá, những bụi cúc trong vườn cũng trở mình ra hoa, màu hoa vàng rực kiêu sa, phô hết vẻ đẹp long lanh của mình tô điểm cho không gian thêm phần thi vị.

Đám cưới của Tùng và Ngân được tổ chức linh đình trọng thể, ai cũng trầm trồ vì cô dâu thật xinh, đôi vợ chồng trẻ rất xứng đôi vừa lứa, chú rể là người hạnh phúc nhất, anh như chìm ngập trong những lời chúc tụng của người thân và bạn bè.

Bạch Ngân mệt mỏi quẳng chiếc voan đội đầu lên giường, chiếc giường nệm mới toanh, phẳng phiu không một tỳ vết như đang chế nhạo cô, mà không, chúng như đang soi mói lên án cô thì đúng hơn,

cô chợt thấy khó chịu, cái cảm giác bị người ta vạch trần ra dè bủi khinh miệt khiến cho cô thấy như nghẹt thở, cô dứt tung cái khóa áo, lột bỏ cái váy trắng tinh không một tỳ vết xuống đất, cái màu trắng như cột đèn trên người cô. Cô giận dữ đạp lên chúng.

– Ơ kìa! Ngân, em sao thế?

Ngân dừng chân nhìn ra, Tùng ngỡ ngàng bước vào, anh nhìn chiếc áo cưới lấm lem dưới đất, rồi lo lắng hỏi:

– Em không thích cái áo đó à? Sao không nói từ ngày đầu! Chậc! Mà thôi không sao, lễ cưới cũng xong rồi, em thay áo nào cũng được, chúng ta ra chào cha mẹ đi.

– !!!

– Nhanh đi em, kéo cha mẹ chờ, cũng muộn rồi cha mẹ còn nghỉ, cả chúng ta cũng thế.

Ngân lảng lảng theo chân Tùng, ông bà Toàn đã chờ sẵn ngoài phòng khách.

Tùng kéo Ngân đến trước mặt cha mẹ rồi lay tay Ngân nhắc:

– Em thưa cha mẹ đi.

Ngân cúi gầm mặt cô lý nhí nói:

– Thưa ba mẹ, hôm nay là ngày đầu tiên con về nhà, con xin ba mẹ thương con và dạy dỗ con như con của ba mẹ, nếu con có lỗi lầm gì con xin ba mẹ bỏ qua cho con.

Bà Toàn mỉm cười lên tiếng:

– Được rồi, về đây thì ba mẹ xem con như con của ba mẹ, nhà có việc gì thì con làm, có ăn thì con ăn, ba mẹ cũng không khó khăn gì với con chỉ mong cho hai vợ chồng con hòa thuận hạnh phúc, biết

trên biết trước là ba mẹ vui.

Ông Toàn xề xoa xen vào:

– Thôi để cho các con nó thay đồ, tắm rửa rồi ăn uống, tiếp. khách cả ngày chắc chúng cũng mệt lắm rồi.

– Ủ, các con về phòng đi.

– Dạ.

Đêm xuống đã lâu, Tùng ngập ngừng đưa tay kéo Ngân vào lòng, cái mới mẻ của đêm đầu tiên gần gũi khiến cho Tùng háo hức, nôn nóng, bây giờ thì nàng ở sát bên anh, người con gái anh đã say mê theo đuổi biết bao ngày tháng qua, giờ mới được toại nguyện, anh âu yếm gọi khẽ tên nàng:

– Bạch Ngân!

– !!!

– Em vui không?

– !!!

– Anh rất vui khi cưới được em làm vợ, sao em không nói gì với anh?

– Anh muốn em nói gì?

Ngân lạnh nhạt hỏi thế, nhưng Tùng vẫn không nhận ra vì anh đang say sưa trong hạnh phúc. Anh kéo ghì nàng vào lòng bàn tay anh mơn man làn da mịn màng của nàng, trong cơn đam mê đắm đuối anh chợt thấy nàng lạnh lùng quay đi tránh nụ hôn của anh, cử chỉ của nàng khiến cho anh hụt hẫng, anh khẽ chau mày hỏi:

– Em sao thế?

Ngân gạt tay anh ra khỏi vòng lưng mình rồi buông thõng một câu:

– Em mệt! Em muốn ngủ.

Tùng thở dài tiếc nuối, nhưng không dám làm trái ý nàng:

– Vậy à, anh xin lỗi, anh thật vô tâm, cả ngày nay chúng ta bận rộn với tiệc tùng. Thôi em ngủ đi, mai chúng ta đi Đà Lạt sớm, anh đã dặn xe rồi.

– Sao gấp thế, vả lại cũng không cần đi mà!

– Sao lại không cần? Anh đã lên chương trình rồi, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật một tuần.

– Em mệt lắm, em không muốn đi đâu cả, ba má dặn ba ngày sau phải về “lại mặt” cho đúng lễ.

– Anh biết, anh nghĩ ba má cũng không trách chúng ta, một tuần hay ba ngày cũng không cách nhau mấy.

Ngân sầm mặt lộ vẻ không vui:

– Ba má đã nói ba ngày thì là ba ngày, hay là anh cưới được em rồi anh không coi trọng lời ba má em?

– Không có! Thôi thì chúng ta đi ba ngày vậy. Dù sao anh cũng dặn xe rồi được không em?

– Anh đã quyết, còn hỏi em làm gì? Em nói không có được không?

Tùng không muốn làm cho nàng giận, anh cười xòa, lấp liếm:

– Là lỗi tại anh đã không hỏi ý kiến của em đã vội quyết định, tha cho anh một lần nhé bà xã, cũng tại anh nôn nóng đưa em đi chơi.

– Hừ!

Đêm tân hôn đã trôi qua như thế kể cả ba ngày của tuần trăng mật, Ngân vẫn không cho chồng gần gũi, điều đó khiến cho Tùng không được vui và thấy hoài nghi:

– Bạch Ngân!

– Anh muốn nói gì à?

Tùng ngồi xuống bên cạnh nàng, anh dợm choàng tay qua nàng thì nàng đã lách người ra xa. Tùng cau mày hỏi:

– Em sao vậy?

– Em có sao đâu.

– Đường như em né tránh anh?

– !!!

– Từ ngày cưới đến giờ em cứ luôn né tránh anh? Tại sao vậy?

– Em đã nói với anh rồi, em bệnh! Sao anh lại cáu với em!

– Anh không cáu, nhưng anh lấy làm lạ và không vui, anh không hiểu là em đang nghĩ gì, em không thích anh hay là vì lý do nào khác?

– !!!

– Hừ! Chẳng có đôi vợ chồng mới cưới nào lại như vợ chồng chúng ta, đã qua tuần trăng mật mà vẫn chưa hề gần gũi nhau.

– Anh xem trọng vấn đề quan hệ ấy như vậy sao?

– Anh không xem trọng, nhưng đó là dấu hiệu để cả hai tỏ rõ tình yêu đối với nhau.

– Vậy nếu như chúng ta không quan hệ thì không yêu nhau thật tình chứ gì?

– Phải!

Ngân nhếch môi chua xót:

– Vậy thì em phải làm cái chuyện đó với anh rồi.

– !!!

– Anh muốn làm gì em. thì làm đi, em không muốn mình bị lên án.

Tùng sượng sùng bực tức:

– Em thật ...

Ngân nhướn mày hỏi:

– Sao? bây giờ thì em đã sẵn sàng anh không thích à?

Tùng tức giận đứng phắt dậy, anh sai chân bước ra khỏi phòng, thái độ của Ngân thật đáng giận, dường như cô muốn trêu chọc anh, từ sau ngày cưới, cô luôn tạo khoảng cách và lạnh lùng với anh, đối với gia đình anh cô luôn đúng mực, đối với mọi người cô cư xử đúng phép, còn đối với anh thì cô giống như người vừa ký với anh một hợp đồng mua bán không tình cảm mà chỉ có những điều khoản sống chung, cô khiến cho anh thất vọng và tức giận.

Anh cứ nghĩ sau ngày tân hôn, anh và cô sẽ kết hợp làm một, sẽ trở thành một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất trần gian, thế mà cô đã khiến cho sự cuồng nhiệt hân hoan của anh tàn lụi mất. Cứ mỗi lần anh muốn ân ái với cô thì cô lại lạnh lùng gạt đi, rồi viện đủ mọi lý do từ chối, còn không thì cô cứ nằm bất động như một pho tượng, khiến cho lửa tình trong lòng anh tắt ngấm. Anh không thể yêu đương một cái xác vô cảm lạnh lùng.

Bạch Ngân! Thật ra em đang muốn gì? Tại sao em lại hành hạ anh như thế?

Hay là nàng còn quá mới mẻ nên mới ngại ngùng né tránh anh! Ừ! Sao anh không nghĩ ra điều đó sớm hơn, anh đã làm cho nàng sợ? Anh không biết, sao nàng lại sợ anh chứ, ôi trời, có ai giúp anh giải được bài toán khó này không?

Tùng trở về nhà thì Ngân đã dọn cơm xong nàng đang chờ anh:

– Anh thay áo rồi rửa mặt ăn cơm.

– Ừ!

Suốt bữa cơm cả hai không nói với nhau lời nào. Tùng chờ cho Ngân thu dọn xong anh mới nhẹ nhàng bảo với nàng:

– Em ngồi đi, chúng ta sẽ nói chuyện.

Ngân lẳng lẳng ngồi đối mặt với anh:

– Anh nói đi.

– Anh suy nghĩ rồi mà không hiểu tại sao, anh muốn chúng ta thẳng thắn với nhau. Thật ra em có điều gì muốn nói với anh không?

– Không!

– Vậy tại sao em ...

Ngân ngắt lời chồng, gương mặt của cô như đang đeo một lớp mặt nạ không biểu lộ cảm xúc gì.

– Anh muốn nói đến vấn đề đó? Em đã nói với anh là em đã sẵn sàng sao anh còn tra gạn em.

– Anh không muốn em như một cái máy.

– Anh thật lạ, khi em từ chối, thì anh trách móc em, khi em ưng thuận thì anh lại không bằng lòng, anh muốn em phải làm gì?

– Bạch Ngân, em có hiểu vấn đề quan hệ là một vấn đề vừa tế nhị lại vừa có sự đồng cảm giữa hai người không, nếu như em không đồng ý thì anh sẽ không ép em, nhưng anh muốn biết vì sao để anh có thể sửa đổi và dẫn dắt em, anh chỉ muốn đem lại hạnh phúc cho em.

Lời nói chân tình của Tùng dường như đã lung lay được lòng nàng, Ngân khẽ chớp mắt, nàng tránh ánh nhìn đăm đũa của anh.

– Anh yêu em, điều đó ắt em cũng hiểu, anh muốn mình là người chồng tốt, yêu thương và chăm sóc cho em, anh muốn chúng ta sẽ

hòa hợp làm một, nếu như anh đã làm điều gì đó khiến cho em sợ, thì em cứ nói anh sẽ sửa đổi.

Ngân trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Không phải vì anh là do em.

– !!!

– Em không muốn làm cho anh thất vọng.

– Anh không có gì phải thất vọng khi cưới em, Bạch Ngân!

Tùng choàng tay qua vai nàng rồi kéo nàng về phía mình. Ngân ngược lên, ánh mắt của anh vừa nồng nàn vừa yêu thương đắm đuối, Ngân khẽ thở dài, cô không thể trốn tránh mãi điều này, cô khép nhẹ rèm mi.

Tùng bật dậy, anh cũng vừa hiểu ra điều mà anh luôn hoài nghi tất cả đã phơi bày, anh không phải là một thằng ngốc! Sự tức giận chột bùng lên như ngọn lửa đốt cháy trái tim anh.

Anh vực Ngân ngồi dậy, rồi nghiêng răng gằn hỏi nàng:

– Em ... em gạt anh!

Ngân quay đi, cô chưa xót đáp:

– Em không gạt anh.

– Thế mà em còn nói không được sao?

– Vì đó là sự thật, ngay từ đầu em đã từ chối cuộc hôn nhân này, em không yêu anh.

– Em nói sao?

– Em không yêu anh, đám cưới này là do cha mẹ ép em đồng ý, em không thể làm khác. Vì ba anh có hứa sẽ giúp cho gia đình em mua lại miếng đất phía tây mà ba em định xây khách sạn, ba em và ba

anh hai người còn hợp tác làm ăn, em nghĩ hôn nhân của chúng ta cũng nằm trong dự án đó.

– Không, tôi lấy em vì tôi thương em chứ không vì sự sắp đặt của ai cả, nhưng tôi không ngờ, em đã làm cho tôi thất vọng, thảo nào em cứ muốn né tránh tôi, gã đàn ông đó là ai? Em vẫn còn quan hệ với hắn chứ, em nói đi, sao em không nói?

Ngân không dám nhìn vào đôi mắt đỏ vằn những tia lửa của Tùng, trông anh thật đáng sợ, anh như muốn giết chết nàng, quai hàm của anh bạnh ra, tiếng nói của anh cứ xin xít qua kẻ răng.

– Em có biết không, lúc này tôi chỉ muốn giết chết em hả cơn giận của mình, tôi muốn làm cho em thật đau, thật khổ để em biết em đã làm cho tôi đau tôi khổ dường nào.

– !!!

– Tôi không thể chịu được sự sỉ nhục này, em đi đi? Đi ra khỏi đây đi, đi cho khuất mắt tôi đi.

Ngân khiếp hãi thụt lùi ra sau. Tùng đã làm cho cô sợ, nỗi sợ khiến cho tay chân cô, run rẩy:

– Đi đi?

Tùng đột ngột quát lên rồi anh giận dữ hất tung đồng chăn nệm xuống đất, anh như điên cuồng trút lên nỗi hận của mình vào đám đồ vật trong phòng, chiếc lọ hoa khung ảnh cưới, tất cả đổ vỡ tan tành dưới sàn nhà, những mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe khắp nơi và cửa cả vào tay Ngân, cô hét lên rồi co rúm người lại trong tiếng quát của Tùng:

– Cút đi, cút khỏi mắt tôi đi đi!

Ngân vùng lên và chạy băng ra khỏi phòng trong tiếng đồ vật rơi vỡ sau lưng cô. Rất may là Tùng đã không đánh cô, cô bóp chặt vết thương trên tay để cầm máu, vết cắt vừa dài vừa sâu, cô bật khóc, nỗi sợ đã át mất nỗi đau của cô, cô co người lọt thỏm vào góc nhà rồi cứ thế cô ngồi lì đi với hàng nước mắt lăn dài trên má, rất may là cô và Tùng ở riêng một nhà nên không ai biết được vợ chồng cô đã xảy ra xô xát.

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 2

Bình minh đã lên, nắng tràn vào làm cho căn phòng sáng bừng lên soi rõ cảnh ngổn ngang đổ vỡ đêm qua. Ngân dè dặt đứng dậy, vết thương đã không còn chảy máu mà chợt buốt đau khiến cho cô khẽ rên lên. Dường như Tùng đã ra khỏi nhà, căn nhà chợt trở nên yên ắng đến lạnh người.

Ngân cảm thấy như có một vật gì đó đè nặng lên vai mình, cô rủ xuống, cảnh đổ nát tan hoang của căn nhà trông thật bi thảm như chính tâm trạng và tương lai của nàng sau này. Ngân thấy như mình không còn muốn thở, cô mệt mỏi nằm vật ra giường, chiếc giường mà mấy hôm qua là nơi Tùng đã từng tỏ những lời yêu thương nồng cháy với cô.

Thật sự điều đó sẽ không còn xảy ra nữa, cô đã tạt một gáo nước lạnh vào ngọn lửa cuồng nhiệt trong anh, đâm vào tim anh một chiếc gai vừa sắc vừa nhọn, vết thương này sẽ không bao giờ lành, không bao giờ anh tha thứ cho cô, cô biết rõ điều đó qua ánh nhìn căm phẫn, oán hận của anh đêm qua.

Anh Tùng! Em không dám xin anh tha thứ sau những gì em đem đến cho anh, em xin chấp nhận sự trừng phạt của anh, cứ mắng, cứ trút hận em không oán thán dù chỉ một câu.

Dù sao thì cuộc sống bây giờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì với em, sau khi em chia tay với người ấy để về làm vợ anh, em đã xem như mình

đã chết.

Tùng hần học bước vào trong hơi men nồng nặc, lần đầu tiên anh đã uống rất say. Căn nhà đã trở lại ngăn nắp gọn gàng, Ngân ngồi nơi phòng khách vừa thấy Tùng bước vào cô vội đứng bật dậy đón anh:

– Anh mới về?

– Tại sao cô còn ở đây?

Tùng nhún tít cặp chân mày cau có hỏi Ngân. Cô cúi đầu khẽ đáp:

– Em ở lại dọn dẹp và chờ anh.

Tùng cười khẩy:

– Dọn dẹp và chờ tôi về à?

– Vâng!

– Muốn làm một người vợ hiền sao?

– Em chỉ làm bốn phận của mình.

– Tốt, cô muốn làm bốn phận của cô thì cũng được nhưng cứ thấy mặt cô là tôi lại hận, lại chịu không nổi.

– Vậy thì em sẽ tránh để cho anh không thấy mặt em.

– Thế sao? Hừ!

Tùng nhếch môi khinh bỉ nhìn nàng:

– Cô có tránh được cả đời không, chẳng phải đây là điều mà cô mong muốn sao, cô đi đi, từ đây chúng ta không có gì để ràng buộc.

– Anh Tùng!

– Cô năm nỉ điều gì nơi tôi?

– Em chỉ xin anh để cho em ở lại, cho dù anh có hành hạ khinh ghét em cũng được, em không thể đi đâu càng không thể về nhà.

– Còn tôi thì không phải là nhà từ thiện hay trung tâm giáo dục những kẻ xấu xa hư đốn. Cô về nhà cô đi, đi đi?

– Không được! Em không thể! Em xin anh, chúng ta mới làm lễ cưới được mấy ngày thôi.

– Hừ! Thì ra cô cũng có sĩ diện sao?

– !!!

Ngân cúi gằm đầu trước ánh mắt cay nghiệt của Tùng, bây giờ mà trở về nhà là cô sẽ giết chết mẹ của mình, bà rất yếu và không chịu nổi cú sốc này, ngay khi biết cô không bằng lòng kết hôn với Tùng bà đã buồn phiền vật vã, rồi phải nằm viện đến mấy ngày vì cơn đau tim bộc phát, cô biết nếu như lần này ba Tùng không giúp ba cô hoàn thành thì dự án của mình thì gia đình cô sẽ bị phá sản, mẹ cô cũng vì việc ấy mà trở bệnh, bà vừa dỗ dành vừa nài nỉ cô hết lời, cô đã vì chữ hiếu mà bỏ đi chữ tình, mối tình mà cô trân trọng ấp ủ bao ngày

tháng qua cô không thể để chuyện của cô đến tai gia đình, càng không thể làm mất thể diện gia đình, còn biết bao sự ràng buộc quanh cô!

Kể từ sau ngày hôm đó, cuộc sống đã trở nên đen tối và nặng nề đối với Bạch Ngân. Kể cả Tùng cũng thế, cứ hết giờ làm anh lại la cà uống rượu đến say mềm mới quay về nhà, anh hằn học dày vò Ngân mỗi giờ, mỗi phút để hả cơn ghen hận của mình, mặc cho Ngân có khóc lóc, có cắn răng chịu đựng anh cũng chẳng màng tới cảm nhận của cô.

Ngân nhẩn nhục cởi áo cho chồng rồi dịu dàng nói:

– Anh đi tắm rồi ăn cơm.

Tùng lồm lỏi quay đi, anh vừa vào buồng tắm chưa được năm phút thì Ngân đã nghe có tiếng đổ vỡ vang lên. Cô chạy vào lên tiếng hỏi:

– Có chuyện gì hả anh?

Tùng quăng chai xà bông tắm xuống đất rồi hằn học nói:

– Có bao giờ tôi dầu gội mùi này đâu, tại sao cô lại tha nó về.

Ngân thở dài đáp:

– Sáng nay em không đi chợ, thấy hết dầu gội, em mới chạy ra đầu phố mua đỡ, họ không có loại dầu anh quen xài.

– Hừ! Cô ở nhà chỉ có việc nội trợ thôi mà cũng làm không xong, hay là mùi dầu này là cái mùi gã đàn ông cô yêu thường xài?

– Anh?

– Tôi nói đúng à?

– Không!

– Hừ. Nếu không vì gia đình cô thì cô đâu có chịu nhục ở lại đây.

– Anh Tùng, em xin anh anh đó, anh hãy để cho em làm tròn trách nhiệm của mình, em biết em không đúng với anh nhưng ngày nào anh cũng dẫn vật em, cuộc sống như thế này, quả là quá sức của em.

Tùng chẳng những không cảm thông thương xót trái lại anh còn quắc mắt lên gạt ngang lời nàng:

– Nếu như cô không thể thì cô cứ đi, tôi không muốn sống với một kẻ không hề yêu thương tôi, cô có cảm nhận được tâm trạng của tôi không, nếu như không quát tháo không hành hạ cô tôi lại thấy có lỗi với bản thân mình, tốt hơn hết là cô hãy đi đi, cô có thể đến với gã đàn ông của cô hay đi đến nơi nào đó mà sống, tôi sẽ không nặng nề cha mẹ cô tiếng nào, tôi hứa!

– Em biết đi đâu chứ?

- Đó là chuyện của cô, còn như cô cứ ở lại thì cô đừng trách hờn tôi.
- Anh không thể tha thứ cho em sao?
- Không.

Ngân cắn răng cúi gằm mặt trước ánh nhìn như tóe lửa của chồng.

Anh rít lên:

- Không có gì sĩ nhục hơn đối với một người đàn ông khi bị vợ của mình phản bội, tôi đã cho cô một con đường quá ư thuận lợi sao cô lại không đi?

- Em không thể!

Ngân ôm mặt khóc nức lên:

- Còn biết bao ràng buộc quanh em, xin anh đừng từ bỏ em.

Tùng cũng đau khổ kêu lên:

- Cô không yêu tôi thì cô còn nắm níu cuộc hôn nhân này làm gì! Nó chỉ toàn là tủi nhục ê chề, cả hai chúng ta đều đau khổ, tôi yêu cô dường ấy thế mà cô đã làm cho tôi bẽ bàng căn phẩm. Tôi đã vui mừng cỡ nào, sung sướng cỡ nào để toan tính chuyện tương lai cho cả hai!

- !!!

- Cô có biết là tôi hận cô lắm không?

Tùng thần thờ rồi nói:

- Tôi hận cô, nhưng tôi cũng yêu cô, thật là đáng ghét khi cô đã khiến cho tôi trở nên như vậy.

- !!!

- Cô đã xô tôi từ trên chín tầng mây xuống tận cùng địa ngục, cô tưởng mỗi lần quát tháo cô tôi vui lắm sao, tôi không thể kềm chế mình, tôi không muốn làm cho cô đau, cô khóc nhưng cứ nghĩ đến chuyện cô đã cùng với gã đàn ông đó ân ái đăm đuổi bên nhau là lòng tôi lại như điên cuồng.

Ngân ôm mặt nghẹn ngào không dám nhìn chồng, trông anh cũng không hơn gì cô, đôi mắt anh vời vợi một nỗi đau khó tả, khiến cho cô nhìn vào cũng cảm thấy mình là một tội đồ khó tha thứ.

Giọng của Tùng vẫn đều đều vang lên bên tai cô:

- Khi biết được cô bằng lòng lấy tôi, tôi đã vui mừng biết bao nhiêu, cả ngày hôm đó tôi ra vào cười nói như thằng điên đến cả đứa em út của tôi cũng cười nhạo tôi, rồi thì đám cưới, rồi thì những ngày trăng mật, lúc nào tôi cũng lâng lâng như người đi trên mây, tôi yêu cô biết dường nào cô biết không? Sao cô lại xử tệ với tôi như thế, thà cô đừng chấp nhận, thà cô cứ thẳng thắn nói không yêu tôi như thế có

lẽ tôi không đau khổ như lúc này.

Một ngày lại trôi qua, cuộc sống thật tẻ nhạt vô vị mà còn nặng nề như chốn ngục tù u ám. Ngân đã làm xong tất cả mọi việc, nàng mệt nhọc ngồi xuống ghế. Nàng không muốn khi về đến nhà Tùng lại bức tức không vui tất cả những công việc nặng nhọc trong nhà nàng đều tự làm, đáng lý ra Tùng định mượn người giúp việc nhưng sau khi xảy ra chuyện anh đã không còn nhắc đến chuyện đó. Từ thuở bé nàng là một cô tiểu thư ẻo lả nàng chưa phải làm gì đụng đến móng tay, thế mà giờ đây từ việc nấu ăn, đi chợ đến cả việc giặt giũ rửa bát lau nhà nàng đều phải quán xuyến. Nàng đã cố hết sức mình, thế mà hôm đó Tùng trở về nhà sau một ngày làm việc căng thẳng. Suốt từ sáng đến chiều vì bận tiếp khách nên anh chưa có hạt cơm nào vào bụng, chỉ uống toàn bia và vài miếng đồ xào. Sau khi thay áo, anh vội ngồi vào mâm cơm với chiếc bao tử đang cồn cào kêu đói. Ngân khép nép, ngồi một bên như mọi lần, nàng trao chén cơm cho chồng rồi nhỏ nhẹ nói:

– Anh ăn cơm đi.

Tùng và vợ đưa cơm gắp miếng rau xào, miếng rau xào vừa vào đến miệng thì anh đã nhăn mày nuốt vội. Anh liếc xéo Ngân rồi lăm lẹ gắp sang đĩa thịt, thế nhưng lần này anh đã phun vò miếng thịt xuống đất, miếng thịt mặn chát đầu lưỡi mà lại có mùi thật khó ngửi, khiến cho cơn đói của Tùng cũng tan biến mất, thay vào đó là nỗi căm kình bức tức anh dẫn đôi đũa xuống bàn. Hừ!

Ngân ngồi bên lo lắng nhìn chồng, rồi ăn thử các món ăn mình làm. Ứ hự!

Ngân cũng phải nhăn mặt vì những kiệt tác của mình. Sao lại thế này, cô đã làm đúng như lời sách ghi thế mà rau thì vừa dai vừa mặn, còn thịt thì không thể nào nuốt nổi.

– Em xin lỗi!

Tùng đứng phắt dậy đá chiếc ghế sang một bên:

– Cô luôn muốn làm cho tôi phát cáu lên cô mới vừa lòng phải không? Chẳng lẽ cô chỉ biết lên giường với gã đàn ông đó thôi sao?

Ngân tủi hổ kêu lên:

– Anh Tùng, anh đừng sỉ nhục em quá, thật ra em cũng đâu cố ý.

– Hừ? Đồ đàn bà hư!

– !!!

Ngân ôm mặt khóc trong những lời chì chiết của chồng.

– Đừng có khóc trước mặt tôi, chỉ khiến cho tôi chán ghét thêm thôi,

giả dối, lừa gạt. Tại sao tôi lại khổ như thế này chứ! Người ta cũng có vợ tôi cũng có vợ mà vợ của người ta thì trong trắng đức hạnh, còn vợ tôi lại là một thứ đàn bà hư hỏng trác nết!

– Đừng chửi nữa.

Tùng nghiêng răng rít lên, mặc cho Ngân bịt chặt hai tai đau khổ khóc nức lên:

– Cô tốt đẹp lắm sao mà còn lên tiếng, chỉ có bữa cơm cho tôi mà cô làm cũng không xong.

– Phải!

Ngân chột ngẩn phắt đầu nhìn thẳng vào mắt Tùng trả lời:

– Anh cho là em không tốt đẹp, nhưng anh có hơn gì em, anh nhỏ mọn hẹp hòi, chỉ vì một bữa cơm lỡ tay mà anh mắng nhiếc em tàn tệ, anh trả thù em như thế có đáng không? Anh tự nghĩ lại đi “con giun xép mãi cũng oằn” anh có nghĩ cho em không?

Tùng tức giận vì không ngờ Ngân lại dám trả lời anh:

– Cô dám!

– Em không dám, nhưng em chỉ muốn anh đừng để cho em khinh bỉ anh. Là đàn ông anh nên rộng lượng đừng dồn ép em.

– Bốp!

Tùng thẳng tay tát vào mặt Ngân, cái tát thật mạnh, in rõ năm đầu ngón tay lên đôi má trắng mịn màng của cô, nỗi đau làm cho Ngân tê cứng người. Cô tròn mắt nhìn sững Tùng, ánh mắt của cô vừa có sự sợ hãi, lại vừa có nỗi khinh ghét oán hận.

Tùng sững người trước đôi mắt đầy lệ của nàng, anh cũng không hiểu tại sao anh lại đánh nàng, chưa bao giờ anh đối xử với phụ nữ như thế, mà người đó lại là người phụ nữ anh hằng yêu thương, anh thấy tủi thẹn không dám nhìn nàng thêm giây phút nào nữa, anh quay lưng và tuôn ra đường. Anh phải thoát khỏi đây, thoát khỏi căn nhà ma quỷ này, đôi mắt oán hận khinh bỉ của nàng cứ đau đáu đuổi theo anh làm cho chân anh vướng víu suýt ngã mấy lần.

– Bạch Ngân! Chúng ta không thể cứ mãi như vậy được nữa, anh yêu em và cũng rất hận em, trong đầu anh lúc nào cũng có hình ảnh của em cùng gã đàn ông đó âu yếm quấn quýt hôn nhau. Anh không thể làm được gì cứ mỗi khi nghĩ về điều đó!

– Bạch Ngân, anh không muốn hành hạ em, càng không muốn chửi mắng em, em có biết lòng anh đang đau lắm không? Sự giằng co dày xéo tâm can anh có nhiều đêm anh chỉ muốn ôm em vào lòng vuốt ve, thì thầm bên tai em những lời ngọt ngào âu yếm nhưng khi bàn

tay của anh vừa chạm vào làn da mịn màng của em anh lại thấy hình ảnh của em và gã đàn ông đó đăm đăm nhìn nhau, nỗi ám ảnh kinh tởm ấy khiến cho anh như điên lên, anh lại muốn dày vò em, hành hạ thể xác em, xem em như một thứ đồ chơi mà anh đã bỏ tiền ra mua, chính anh cũng phải khiếp sợ chính suy nghĩ của mình, anh thật đê tiện thô bỉ!

– Tất cả là vì đâu! Bạch Ngân! Là vì em tất cả, em đã khiến cho anh đã trở thành một con người xấu xa nhỏ mọn, cộc cằn thô lỗ, một kẻ đáng khinh bỉ.

Anh không muốn như thế!

Ngân chưa xót nhớ lại câu chuyện đáng buồn cũ rồi uể oải đứng lên vào bếp chuẩn bị bữa cơm đón chồng. Không biết hôm nay anh có ăn cơm không hay lại như mấy ngày qua, cứ đi rồi về, rồi nằm vật ra giường với mùi rượu nồng nặc.

– Bạch Ngân, chẳng lẽ mày phải sống suốt đời trong cảnh địa ngục này sao?

Không còn giải pháp nào, cũng chẳng còn con đường nào dành cho mày, có phải là lỗi của chính mày?

Ngân nén tiếng thở dài rồi gạt đi giọt nước mắt vừa trào ra trên khóe. Mình không được trách anh ấy, tất cả là lỗi do mình mà ra, nếu như mình giữ vẹn sự trong trắng thủy chung thì giờ đây, căn nhà này đã là một chốn thiên đường dành cho mình rồi, chính mình đã làm khổ anh ấy, đã hủy hoại anh ấy, mình là kẻ có tội mình không được oán than. Anh ấy là một người tốt. Mình không thể.

chối bỏ điều này. Ngân bồi hồi nhớ lại lần thăm nhà vừa qua của nàng và Tùng.

Ngân nơm nớp lo sợ khi chiếc xe vừa dừng trước cửa, theo chân Tùng vào nhà mà tâm trí cô bồn loạn không yên, cô cứ luôn lăm lét quan sát nét mặt của Tùng. Thế nhưng anh không hề hé răng phiên trách một lời với cha mẹ cô về cô, anh hòa nhã lễ phép, nói cười vui vẻ với cha mẹ của cô như giữa anh và cô không có chuyện gì xảy ra.

– Đừng nhìn tôi như thế, cô biết không?

Tùng khẽ nhắc nhở Ngân:

– Cô yên tâm đi, chuyện giữa hai chúng ta tự chúng ta giải quyết, tôi không để cho cha mẹ phải phiền não đâu.

– !!!

– Tôi cũng có sĩ diện của mình mà.

Ngân chớp mắt cảm kích:

– Em biết, cảm ơn anh.

Tùng nhếch môi cười khổ:

– Đừng cảm ơn tôi.

– Dù sao em cũng phải nói điều đó với anh, ba mẹ rất vui vì cứ ngỡ chúng ta hạnh phúc ấm êm, em rất sợ thấy mẹ buồn phiền.

– Hừ! Cô đang làm một đứa con có hiếu đó thôi.

– Anh!

– Yên tâm đi, tôi không nổi điên ở đây đâu.

Ngân buồn bã thở dài cố che giấu tâm tư của mình trước mặt mọi người.

– Ầm ... ầm ... ầm!

Tiếng ngã đổ ngoài cửa khiến cho Ngân choàng tỉnh chạy ra ngoài, Tùng loạng choạng đang gượng đứng dậy, mùi rượu bốc lên từ người anh nồng nặc khiến cho Ngân cũng phải cau mày lợm giọng.

– Anh say quá rồi! Sao lại uống say đường ấy chứ, may mà về đến nhà mới ngã.

Ngân vội vã đỡ chồng vào nhà thân hình anh rũ rượi không còn chút sức lực, anh lè nhè những câu vô nghĩa.

– Uống nữa đi, uống cho say ... không sao ... có gì phải nghĩ, đời là bể khổ mà ... chẳng có gì phải tiếc nuối cả ... say đi say cho đừng phải nhớ! Phải! Không nhớ gì nữa ...

Ngân đặt Tùng lên giường rồi cúi xuống tháo giày cho anh, cô đang lui cúi mở dây giày thì Tùng đã co chân đạp cô té bật ngửa ra sau:

– Mặc kệ tôi, các cô đừng có đụng đến tôi.

Ngân nén đau ngồi lên nói với anh:

– Là em đây, không phải ai đâu.

– Kệ tôi! Đừng có lộn xộn.

Tùng vẫn lảm nhảm trong cơn vô thức:

– Tôi không muốn ai cả, kệ tôi, để tôi về nhà kéo vợ tôi lại đợi, tránh ra.

Nói rồi Tùng lăn xuống giường loạng choạng đứng dậy, Ngân vất vả lắm mới đỡ được anh lên giường trở lại.

– Đã bảo đừng đụng vào tôi ... tôi không muốn ai cả ... người tôi yêu là cô ấy ...

chỉ một mình cô ấy thôi! Tránh ra hết đi.

Ngân nhìn sững Tùng:

– Mặc kệ tôi. Tôi không muốn ai ngoài cô ấy. Bạch Ngân ... tại sao lại làm khổ anh! Tại sao vậy?

Ngân cắn chặt môi nắm lấy tay Tùng, cô cảm nhận được nỗi đau trong lòng anh, nhìn anh vật vã trong cơn say vì cô thì cô chạnh lòng.

Lúc này trông anh thật đáng thương, anh không hung hăng, cũng không nhìn cô bằng ánh mắt oán hận khinh ghét.

– Ngân! Bạch Ngân!

Ngân đắp chiếc khăn ấm lên trán cho anh, rồi nhẹ nhàng lau người cho anh, phải chi lúc nào anh cũng hiền lành ngoan ngoãn như thế này, thì có lẽ quan hệ của cô và anh sẽ tốt đẹp hơn, cô thở dài khẽ gọi chồng:

– Anh Tùng, là em đây.

Tùng chụp lấy tay nàng kéo ghì nàng vào lòng mình:

– Ngân? Anh yêu em, anh yêu em! Anh xin em đừng yêu ai khác, em hiểu không? Ngân ... Ngân.

Lần đầu tiên Ngân thấy lòng xao xuyến rung động vì những câu nói rất thật trong cơn say của Tùng, cô chợt thấy mềm lòng cô vuốt nhẹ lọn tóc xõa ra trên trán anh, rồi dịu dàng lên tiếng:

– Đừng nói nữa, nghỉ đi anh, anh say quá rồi.

– Anh không muốn ngủ, anh muốn em ở bên anh.

– Được rồi, em ở bên cạnh anh đây.

– Em có yêu anh không Ngân?

– Có.

Ngân vừa dứt tiếng thì môi Tùng đã tham lam khóa chặt lấy môi nàng, anh cứ như cơn bão cuốn nồng vào vòng xoáy của đam mê, nàng thoáng ngỡ ngàng rồi buông lỏng cơ thể đón nhận anh ...

Tùng lắc đầu tỉnh giấc khi bình minh đã lên, đầu anh vẫn còn váng vất vì cơn say đêm qua, anh nhớ mình về nhà rất khuya và hình như ... Tùng nhìn sang bên cạnh chăn đệm vẫn còn xô lệch, anh nhớ lại tất cả?

Vừa lúc Ngân bước vào lên tiếng:

– Anh dậy rồi à, anh rửa mặt rồi ăn sáng.

Tùng sầm mặt đáp:

– Biết rồi!

Thái độ của anh lại cộc cằn khó chịu, không còn cái vẻ say đắm nồng nàn đêm qua, điều đó khiến cho Ngân thấy chua xót hụt hẫng, phải chi anh có thể dịu dàng với cô một chút hoặc cứ như đêm qua thì có lẽ cô sẽ cảm ơn anh dường nào.

Ngân rụt rè đẩy ly cà phê đến trước mặt anh rồi nói.

- Anh uống đi, hôm nay em pha đúng sở thích của anh đó.
- Ừm!
- Áo và cà vạt, em cũng soạn sẵn trưa nay anh có về ăn cơm không? Tùng thoáng nhìn lên, ánh mắt của anh có một chút dịu dàng nhưng giọng nói thì vẫn cộc lốc khó nghe:
- Không biết.

Ngân cúi đầu nhẩn nhục, cô vẫn ngọt ngào nói:

- Em hỏi để đi chợ, nếu như anh không về thì em cũng không nấu cơm làm gì, chỉ có mình em, em cũng không cần ăn.

Tùng khẽ chau mày. Cô không ăn thì mặc cô chứ, nghĩ rồi anh lạnh lùng quay đi, chiếc sơ mi được ủi phẳng phiu treo trên móc áo, lúc này công việc nội trợ xem ra cô ấy đã thuần thục dần, quần áo của anh đã được thơm tất, không bị cháy cũng không bị nhăn, thức ăn tuy chưa ngon nhưng cũng có thể nuốt tạm, nhà cửa thì sạch sẽ ngăn nắp, xem ra cô ấy cũng cố gắng nhiều. Ừ! Lúc này cô ấy nói sao, không ăn cơm trưa à? Sao lại thế! Thảo nào trông cô ấy ốm đi nhiều, có lẽ mấy hôm mình không về cô ấy cũng bỏ chẳng chịu ăn cơm thì phải, ứ hự!

Nghĩ sao Tùng lên tiếng:

- Cứ nấu cơm, trưa tôi về!

Ngân đang dọn dẹp bàn ăn, nghe anh nói thế thì ngẩng lên nhìn anh, mặt của cô lộ vẻ vui mừng:

- Vậy để em đi chợ, anh thích ăn gì để em nấu.

- Hừ! Gì cũng được!

Ngân nhìn mãi theo chồng cho đến khi anh đi khuất. Lòng cô chợt rộn lên một niềm vui khó tả, cô sẽ cố gắng cố tạo lại hạnh phúc, hàn gắn lại quan hệ giữa hai vợ chồng, rồi một ngày nào đó anh ấy sẽ tha thứ cho cô.

Ngân nhìn lại căn bếp lần cuối rồi mới rửa tay lên nhà, sau khi đã hài lòng vì sự ngăn nắp của nó, hôm nay là một ngày mà cô cảm thấy thật yên lành từ sau ngày cưới, trưa nay Tùng đã về ăn cơm trưa cùng cô và một điều đặc biệt nữa là sau khi tan sở anh không uống rượu khi về đến nhà, mặc dù trong suốt bữa cơm tối anh không nói cười nhưng cũng khiến cho Ngân cảm thấy rất vui.

Ngân bước nhẹ lên phòng khách, Tùng đang xem bản tin thời sự trên truyền hình. Cô không dám làm phiền anh, cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó không xa mà cũng không quá gần anh, người phát thanh viên vẫn thông thả đọc tiếp bản tin trong ngày, tuy nhiên điều mà

Ngân chú ý là gương mặt của chồng, lâu rồi Ngân không có dịp ngắm nhìn anh một cách từ tốn yên ả như lúc này, vầng trán của anh vừa cao vừa sáng, biểu lộ một nghị lực mạnh mẽ, anh không đẹp trai như những diễn viên trên màn ảnh nhưng cũng làm mềm lòng phụ nữ vì nét nam tính và vẻ quyến rũ của mình.

– Tình hình bão lụt ở các tỉnh miền Trung xem ra nặng nề quá!

Tùng đột ngột lên tiếng khiến cho Ngân ngơ ngác cô ngơ nghe hỏi:

– Anh nói chuyện với em à?

Tùng không trả lời câu cô hỏi mà lại nói tiếp:

– Nếu như có thể thì cũng nên đóng góp một ít cho họ.

Ngân rí rít mừng. Là anh ấy nói chuyện với cô! Ôi, thật sao? Cô vội trả lời anh:

– Vâng, mai em sẽ gửi tiền cho quỹ ủng hộ trên quận.

Ngân rút rè nhìn chồng khi thấy anh không nói gì thêm, cô ngập ngừng lên tiếng:

– Lúc này ... công việc có khó khăn gì không anh?

– Không!

– Em muốn nói với anh một việc.

– Việc gì.

– Em muốn ghi danh học nấu ăn, em không muốn anh phải ăn những thức ăn quá dở mỗi ngày.

– Có cần không?

– Dạ, lúc còn ở với ba mẹ em chỉ biết ăn học không biết làm gì, nên bây giờ mới vụng về làm cho anh phật ý, em không muốn chuyện đó xảy ra nữa, em sẽ cố học nấu nhiều món ngon để phục vụ cho anh.

Tùng ra chiều cảm động trước lời lẽ chân thật của nàng, anh chớp khẽ rèm mi, giọng có phần dịu dàng:

– Tùy em, chỉ sợ em học không nổi thôi.

– Không có đâu, em sẽ vì anh mà cố gắng.

Ngân sung sướng lén nhìn chồng mỉm cười, anh ấy đã không phản đối. Thế mà mình cứ sợ, hôm nay quả là một ngày tuyệt vời đối với mình, không phải nói là từ đêm qua đến giờ mới đúng. Cầu cho sóng gió bình lặng từ đây mình nguyện sẽ làm tròn bổn phận vợ hiền chăm sóc và quan tâm cho anh ấy, chỉ mong anh ấy rộng lượng với mình, chuyện quá khứ mình sẽ cố quên đi, thời gian sẽ giúp cho mình, những yêu thương của thuở đầu đời chỉ như một cơn mơ thoáng qua. Kiệt! Em sẽ không nhớ đến anh nữa!

Ngân thần thờ cúi đầu nén tiếng thở dài buồn bã, trong lòng cô chợt

vang lên một giai điệu quen thuộc não nùng. “Đời một người con gái ước đã nhiều, trời cho không được mấy, đến khi lấy chồng chỉ còn mỗi tình mang theo”.

Nàng đã yêu bằng tất cả con tim mình, cứ ngỡ mọi chuyện được như ý, nào ngờ cuộc đời lại không như nàng mong muốn, công việc làm ăn của cha liên tiếp thất bại rồi những khó khăn chồng chất, nợ nần thiếu thốn, cuộc sống của gia đình lâm vào cảnh bế tắc, ngay trong lúc đó ông Toàn ba của Tùng xuất hiện và giúp đỡ cho ba nàng, kể từ đó tất cả mọi chuyện đều thay đổi rồi Tùng gặp nàng.

Có lẽ là do định mệnh sắp đặt nàng theo chồng mà trái tim tan nát vì tình, cứ ngỡ trả hiếu cho cha mẹ là xong, nhưng không như nàng nghĩ, nàng không thể bỏ mặc tất cả để làm theo ý mình, buông xuôi bất cần, bởi vì còn mẹ nàng với con bệnh lúc nào cũng muốn cướp đi mạng sống của bà, còn cha nàng với những nếp nhăn hằn sâu vì ưu tư toan tính, với tình yêu chân thành của Tùng, với nỗi khổ đau mà nàng đem đến cho anh, nàng thấy mình là một kẻ có tội.

Những ngày tháng chung sống với anh, mặc dù ngăn ngại nhưng nàng không thể phủ nhận tình yêu của anh dành cho nàng, anh càng hành hạ nàng, nàng càng thấy anh đau khổ dường nào, chính nàng đã hủy hoại cuộc sống của anh, hủy hoại cả tâm hồn anh, nàng thật có lỗi.

Những ngày tháng ban đầu nàng chỉ muốn chết đi cho xong, nàng sợ hãi và căm rắng chịu sự nhục mạ dày vò của anh, nhưng rồi nhiều đêm chợt mình thức giấc nàng thấy anh ngồi một mình giữa căn phòng cô đơn hình bóng của anh như hòa lẫn với đêm đen, nàng cảm nhận được nỗi đau mà anh đang mang trong tiếng thở dài náo nức, chốc chốc lại vang lên giữa không gian hoang vắng, kể cả những lần bàn tay anh vươn tới nửa vời rồi buông thõng xuống khi gần chạm đến người nàng!

Căn phòng chìm vào trong ánh đèn ngủ mờ ảo. Đêm nay không khí se lạnh hơn mọi ngày, Ngân hạ thấp độ chiếc điều hòa trên tường, vừa lúc vòng tay của Tùng chợt vươn qua, cô sợ hãi co rúm người lại, cử chỉ của cô khiến cho Tùng khẽ chau mày, anh chống tay ngồi lên nhìn nàng đăm đăm.

Ngân càng co người lại, cô ghì chặt chiếc chăn trên người đau đáu nhìn anh không chớp mắt. Cô sợ hãi chờ đợi cơn thịnh nộ và sự dày vò của anh. Thế nhưng anh chợt lên tiếng, giọng nói của anh không có sự giận dữ trái lại cô nghe như có phần dịu dàng:

– Em sợ tôi lắm à?

– !!!

– Có phải không?

Ngân nơm nớp lo lắng, cô lắc đầu vì không hiểu Tùng đang muốn gì:

– Tôi sẽ không làm gì em, tôi sẽ không làm cho em đau đâu, em đừng nhìn tôi như thế.

Ngân cup vội rèm mi:

– Có lẽ em rất ghét tôi, bấy lâu nay tôi cứ luôn hành hạ em rồi nhục em! Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại để cho ma quỷ xui khiến.

– !!!

– Có nghĩ tôi cũng không nghĩ mình lại đối xử với người đàn bà mình yêu tồi tệ đến thế.

Nói rồi Tùng gục đầu day dứt, nỗi đau và sự ân hận khiến cho mặt của anh nhăn nhúm lại, anh lên tiếng:

– Có lẽ tôi sẽ không đụng đến em nữa, em ngủ đi, từ hôm nay tôi sẽ sang phòng bên để ngủ.

Tùng ôm mềm gối dorm đứng dậy thì Ngân đã nắm lấy tay anh kéo xuống:

– Anh không cần làm thế, em không trách gì anh cả, anh đừng đi!

Tùng quay lại trong ánh sáng mờ nhạt của căn phòng đôi mắt của cô long lanh như hai viên ngọc sáng. Những tia sáng thật dịu dàng êm ả, như đang vuốt ve, đang mời gọi.

Tùng ngẩn ra rồi đột ngột anh ôm chầm lấy cô, sự khát khao do cô gợi lên thật mãnh liệt, anh không kiềm chế được mình môi của anh lướt trên làn da mịn của cô. Chưa bao giờ Tùng dịu dàng như bây giờ với nàng, anh khéo léo đưa nàng đến đỉnh điểm của sự khoái cảm, nàng sung sướng đón nhận anh rồi cố hòa hợp cùng anh. Đêm nay mới đúng là đêm tân hôn của cả hai. Tùng siết chặt nàng trong vòng tay rắn rỏi của anh và cảm nhận được sự thỏa mãn của nàng, qua nét môi hé mở, qua rèm mi khép hờ và qua cả nét cười đầy tràn sự hưng phấn.

Chưa bao giờ Ngân được hạnh phúc như lúc này, nàng không còn mong ước gì hơn là được nằm mãi trong vòng tay êm ấm của anh.

Thế nhưng ngay cái khoảnh khắc tuyệt vời ấy nàng thấy như có điều gì đó bất thường, nàng hé mắt nhìn lên, anh đang đắm đắm nhìn nàng, ánh mắt của anh rất lạ, hai hàng chân mày anh nhăn tít lại, anh buông nàng ra và bật người rời khỏi nàng, một cảm giác lạnh toát đổ ụp lên da thịt nàng.

Giọng của anh cứng ngắt, lạnh lùng và xa lạ như của một người nào đó không phải là anh:

– Cô sung sướng lắm phải không?

Ngân bối rối cúi đầu, cô không hiểu mình đã phạm lỗi gì, tuy nhiên cô biết là có một điều gì đó rất xấu đang xảy ra với cô. Thái độ của anh làm cho cô sợ!

– Em ...

– Cô không nói được à?

– Anh! Anh làm sao vậy?

Tùng đứng bật dậy tìm gói thuốc và châm lửa, đốm lửa lập lòe trong cái ngột ngạt của căn phòng, dường như anh đang cố kìm chế mình, Ngân thấy điều thuốc lun rẫy trong tay anh, cô kéo tấm chăn phủ lên người, như tìm một vật cản che chở cho mình. Thế nhưng anh chỉ nhìn cô rồi bước vội ra ngoài đóng sầm cửa lại. Tiếng động của cánh cửa va chạm vào tường khiến cho cô giật bắn người lên. Cô thần thờ với căn phòng lạnh lẽo u tịch!

Tại sao lại thế! Tại sao chứ! Cô không thể hiểu cô đã làm sai điều gì để khiến cho anh đang dịu dàng ngọt ngào là thế, đột nhiên trở nên giận dữ kỳ lạ!

Anh như căm ghét cô, một nỗi căm ghét khó tả thể hiện qua ánh nhìn anh dành cho cô.

Tại sao lại như thế chứ? Ngân gục đầu vào tay, cô vật vã với câu hỏi không có lời giải thích của chính mình. Đêm vẫn lặng lẽ qua, không gian không một tiếng động ngoài tiếng thốn thức của trái tim cô.

Tùng rít mạnh hơi thuốc rồi bực bội vút điều thuốc ra xa, anh không biết mình đã ngồi ở đây được bao lâu, hơi sương lạnh buốt hai vai khiến cho anh bình tĩnh lại đôi phần, may mà lúc này anh đã không có hành động thô bạo với nàng!

Anh đau khổ ôm đầu khi nhớ đến vẻ mặt thỏa mãn của nàng, điều đó làm cho lòng anh đau như có ai đâm dao vào. Mọi sung sướng khoái cảm chợt dừng tan biến mất, anh như đang từ trên cao bị xô xuống vực sâu lạnh buốt, cái cảm giác đó thật khó chịu đựng, nó chỉ khiến cho anh như muốn điên lên. Có phải ...

có phải lúc ở bên cạnh gã đàn ông đó nàng cũng sung sướng như vậy không? Có phải không?

Bạch Ngân! Anh đã cố gắng, cố quên nhưng sao lại không thể anh yêu em quá nhiều nên cũng ghen hận nhiều, anh không biết mình phải làm gì anh rất muốn làm cho anh hạnh phúc nhưng đồng thời

anh lại không muốn thấy em hạnh phúc, cái vẻ hạnh phúc, cái vẻ hạnh phúc lồ lộ trên nét mặt của em làm cho anh căm phẫn, làm cho anh hận, anh đau! Anh mâu thuẫn với chính bản thân mình mà không có cách nào thoát ra được.

Tình yêu là gì, hạnh phúc là gì chứ! Dường như nó không phải dành cho anh.

Tại sao chúng ta lại bất hạnh dường này. Nhìn vẻ khiếp sợ trong đôi mắt của em, anh thấy mình thật tội, chính anh đã gây ra điều đó.

Bạch Ngân! Có đôi khi anh rất muốn bỏ qua tất cả để làm lại từ đầu với em nhưng mỗi lần anh định đến bên em nói với em những lời dịu dàng âu yếm thì lại có một bức tường rào cản anh lại, anh không thể nào vượt qua, sau đó thì anh lại dẫn vật chính mình, trách mắng mình.

Ông trời ơi, hãy chỉ cho tôi một lối thoát đi, không thể nào cứ mãi như thế này được, cả hai chúng tôi đều đang khổ như nhau, tôi không muốn làm tổn thương nàng, lại càng không muốn chính mình bị tổn thương.

Ngân bước nhẹ ra ngoài, căn phòng chìm vào trong màn đêm vắng lặng, Tùng không có trong phòng, cánh cửa thì khép hờ lâu lâu gió lại đập khẽ vào tường, gây ra âm thanh thật buồn!

Không khó khăn gì khi Ngân nhận ra Tùng đang ngồi một mình trên chiếc băng đá cạnh rào. Anh im lìm và bất động. Ngân đau đáu nhìn anh, bóng đêm không cho nàng trông thấy rõ anh nhưng nàng vẫn nhận ra qua đôi vai rũ xuống của anh một nỗi buồn khó tả, nàng chợt hiểu vì sao! Nàng bấu chặt lấy cánh cửa nàng muốn lên tiếng gọi anh nhưng nàng không đủ sức lực, không cả can đảm vì nàng biết mình là người gây ra nỗi đau cho anh.

Anh Tùng! Nếu như anh cứ đánh mắng thì có lẽ em sẽ không đau khổ như lúc này. Có phải vì anh lại nhớ đến lỗi lầm của em? Nó như một vết nhơ không thể nào tẩy rửa, nó luôn đứng giữa, chia cắt quan hệ của chúng ta, em không biết cho đến khi nào chúng ta mới thoát ra được, em hy vọng và cố chờ đợi nhưng em không muốn thấy anh phải chịu đựng một mình!

Tùng! Chẳng lẽ chúng ta không còn giải pháp nào sao? Anh nói đi, em sẽ làm tất cả theo ý của anh.

Đêm vẫn lạnh lùng trôi qua, không gian càng lúc càng yên ắng tịch mịch đôi vợ chồng trẻ như ở cách biệt giữa hai thế giới khác nhau, tình cảm của con người thật không đơn giản, nó như có một mớ

bồng bong rồi rắm không biết thoát ra cách nào.

Ngân không dám nhìn mặt chồng, nàng chuẩn bị bữa điểm tâm cho anh rồi định lên tiếng mời anh nhưng anh đã xách chiếc cặp bước ra ngoài cửa rồi nói vọng vào một câu:

– Em ăn đi tôi không ăn đâu.

Ngân tựa cửa thẩn thờ nhìn theo, căn nhà nặng nề như một ngôi mộ đang muốn chôn lấp cô, không còn ai bên cô ngoài chính cái bóng của cô đang đổ dài trên nền sân. Cô ngậm ngùi ngồi phịch xuống thêm nhà.

Thế là không còn hy vọng gì nữa, cuộc sống tủi nhục ê chề lại trở về như xưa. Cô bất lực nhìn niềm hi vọng dần thoát khỏi mình.

Rồi một ngày nữa lại trôi qua cùng với nỗi cô đơn tủi buồn, mình về nhà với cơn say mụ mị.

Ngân đỡ chồng vào phòng, cô đắp chiếc khăn ấm lên mặt cho anh nhưng anh đã xô cô ra và vứt chiếc khăn xuống nền gạch.

– Cô đi tránh đi đừng đến gần tôi, cứ mỗi lần cô đến gần tôi cô chỉ đem lại đau khổ cho tôi mà!

Ngân nhẫn nhục lên tiếng:

– Anh để em lau mặt cho anh, anh nùng say quá rồi.

– Không cần, em đi đi tránh xa tôi ra! tôi không muốn chúng ta khổ vì nhau mãi như thế này! Tình yêu chẳng là gì cả, không hạnh phúc, không niềm vui, tất cả chỉ là ngôn từ, chỉ là sự phỉnh phờ những kẻ khờ dại như anh.

– Anh đừng như thế được không?

– Em muốn tôi làm gì, tôi hành hạ em để em bỏ đi mà em cũng không chịu đi, tôi xỉ nhục em hắt hủi em mà em vẫn cứ cố chấp chịu đựng, em tưởng tôi sung sướng lắm sao, mỗi khi nhìn em sợ hãi tôi, tôi thấy mình như một tên cặn bã, có nhiều khi thấy em âm thầm ngồi khóc không thành tiếng là lòng tôi như có ai đó cầm dao cứa vào.

– !!!

– Em đi đi, tôi xin em đó! Tôi không đủ dũng khí bỏ em nên tôi cầu xin em hãy bỏ tôi đi, tôi không muốn chúng ta cứ mãi đọa đày nhau, cuộc sống như thế này không thể gọi là cuộc sống, nó ngột ngạt nặng nề quá, nó lấy đi hết nghị lực và sự sáng suốt của tôi!

– !!!

– Tôi sợ một ngày nào đó tôi sẽ làm một điều tàn tệ hơn, lúc đó cả hai chúng ta có ân hận cũng muộn màng rồi.

Ngân bật khóc:

– Anh say rồi, anh hãy ngủ đi!

– Không! Lúc này tôi rất tỉnh, tôi không hề say.

Phải! Anh ấy càng say thì lời nói càng tỉnh táo, Ngân hiểu đó là những điều rất thật của anh, cô không nghĩ là anh bị dẫn vật như thế, anh vật vã nài van cô, cô không thể cầm lòng trước nỗi đau của anh.

– Tôi xin em đó, em hãy đi đi, đó là giải pháp tốt nhất cho chúng ta lúc này, anh không thể thôi yêu em, lại càng không thể yêu em khi vết nhơ mà em gây ra cứ ám ảnh anh. Bạch Ngân! Đừng để mọi việc trở nên quá muộn, anh chúc cho em hạnh phúc, em đi đi.

Ngân gục đầu bên cạnh giường, nước mắt ràn rụa trên mặt cô, tội nghiệp cho anh, chỉ vì yêu cô mà anh phải ra nông nỗi này, cô cố dỗ dành anh mãi một lúc sau anh mới dần dần lịm đi, Ngân dịu dàng đỡ anh nằm ngay ngắn lại rồi mới lên giường cô trần trố mãi, rồi mới thiếp đi trong giấc ngủ muộn màng.

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 3

Ngân vui mừng sau khi nhận được điện của chồng, đã lâu lắm rồi! Kể từ khi cưới Tùng, cô chưa một lần được tiếp xúc với anh hoặc dự một buổi tiệc nào. Hôm nay Tùng đã cho cô một niềm vui lớn lao sau khi nghe anh cho hay cô reo lên như đứa trẻ được quà, cô khắp khởi chuẩn bị quần áo. Cô sẽ vì anh mà trang điểm thật đẹp.

Chẳng mấy chốc mà đã tới giờ hẹn, Ngân khép nép bước ra với chiếc đầm dài ánh nhũ vàng, trông cô rực rỡ như một nàng công chúa.

Cô lên tiếng khi thấy Tùng ngồi chờ cô:

– Em xong rồi?

– Vâng thì đi?

Tùng nói rồi cầm chiếc áo khoác mặc vào, ngay lúc anh xoay người lại thì ánh mắt của anh chạm vào Ngân, anh sửng sốt ngẩn ra. Cô đúng là kỳ quan của tạo hóa, cô thật tuyệt!

Ngân bẽn lẽn vì ánh mắt của anh cô cúi đầu hỏi khẽ:

– Em mặc như thế này được không anh?

Tùng chớp mắt ngượng ngùng che giấu sự bối rối của mình, anh nói nhanh:

– Được rồi? Ta đi thôi.

Mặc dù anh cố làm ra vẻ khô khan lạnh lùng nhưng Ngân cũng nhận ra ánh ngưỡng mộ trong mắt anh khi anh nhìn cô. Suốt dọc đường đi, Tùng không nói câu nào nhưng nếu chú ý thì Ngân sẽ thấy chốc chốc anh lại lén nhìn cô.

Buổi tiệc thật đông và nhộn nhịp, vợ chồng Ngân vừa bước vào phòng đã gây nên sự chú ý cho mọi người, tất cả các ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

– Ô kìa! Tùng! Chào cậu!

Tùng bắt tay Lâm đáp lễ:

– Cậu đi một mình à?

Lâm gật:

– Mình đâu có vợ đẹp như cậu để đưa đi cùng!

– Cậu khiêm tốn quá thôi!

– Thật thế mà, hôm nay vợ chồng cậu nổi bật trong buổi tiệc này đó, ai thấy cũng phải ganh tị với cậu.

– Cám ơn cậu.

Đi đến đâu Tùng cũng nhận được sự ngưỡng mộ của mọi người, anh thấy hãnh diện về điều đó, Ngân cũng không kém gì chồng, cô cảm thấy Tùng cười nói nhiều hơn anh đi sát cô hơn, đôi lúc anh còn khẽ chạm vào tay cô mỗi khi có nhóm đông người nhìn về phía họ.

– Bạch Ngân!

Ngân sững sốt khi nhận ra người vừa gọi tên cô:

– Là Mai!

– Ủ, chẳng lẽ bạn không nhận ra mình sao?

Ngân vội đáp:

– Không! làm sao quên bạn chứ, chẳng qua vì bất ngờ quá thôi.

– Cũng phải từ lúc ăn cưới bạn đến nay cũng gần cả năm rồi mới gặp bạn.

Anh Tùng giữ bạn kỹ quá, làm bạn bè có nhớ cũng đành chịu.

Tùng mỉm cười:

– Chẳng qua vì Mai không không muốn đến thăm chúng tôi thôi.

– Vậy thì hôm nào Mai rủ bạn bè đến nhà anh Tùng và Ngân chơi, làm gà bầy món đãi bọn bạn này nhé.

– Được mà, chuyện không lớn.

Mai quay lại Ngân, rồi khen:

– Phải nói là anh nuôi vợ khéo phải biết càng ngày Ngân càng đẹp ra, nè!

Ngân dừng để cho anh ấy đem chế độ xiềng xích áp đặt cho bạn nhé, có chồng là một lẽ, bạn bè là một lẽ, đừng cho rằng lấy chồng thì chấm dứt hết mọi quan hệ xung quanh.

Ngân mỉm cười gật đầu:

– Mình biết rồi, chẳng qua mình bận quá nên không có thời gian gặp các bạn chứ anh Tùng rất thoải mái không khó khăn gì với mình.

Mai liếc ngang Tùng rồi đe nẹt anh:

– Mai nói cho anh biết nghe, lúc xưa Ngân là hoa khôi của lớp Mai đó, anh không chiều Ngân có đâu Ngân lại phải chiều lụy anh, lúc xưa có biết bao người đưa kẻ đón, anh là may mắn nhất rồi, có được bông hoa quý trong tay mà không biết trân trọng thì thật đáng trách.

Tùng nhếch môi cười:

– Anh biết!

– Thấy hai người hạnh phúc bạn bè rất mừng.

Tùng có phần không vui vì câu nói của Mai, anh khẽ chau mày hỏi lại:

– Chẳng lẽ Ngân lấy tôi đã khiến cho mọi người lo ngại sao?

Mai vô tư gật đầu:

– Lúc đó ai mà không biết người yêu của Ngân không phải là anh, coi như hai người có duyên phận với nhau, nên mới kết hợp thành một, chính Mai cũng ngỡ ngàng vì lúc xem thiệp cưới thấy in tên anh.

– Thì ra là vậy!

Ngân thấy mặt chồng đổi sắc, cô muốn ngăn Mai lại mà không biết nói làm sao, cô thầm trách cô bạn gái láu táu ăn nói không chút tế nhị, trong lúc Ngân lo lắng thì Mai lại bô bô thêm một hồi:

– Nghĩ lại anh cũng may mắn lắm nghen, người yêu của Ngân lúc ấy đẹp trai lắm đó. Ngân này từ lúc bạn lấy chồng anh ấy cũng bỏ đi tới giờ, cũng chưa lấy vợ.

Ngân lúng túng không bịt miệng Mai được:

– Cả trưởng lúc đó ai cũng tưởng Ngân lấy anh ấy nào dè ...

Mặt của Tùng tái xám lại, Ngân nhăn mày tìm cách chặn lời Mai:

– À, Mai này bọn mình ra kia lấy nước uống đi.

– Ủ, nói Mai mới thấy khát, anh Tùng cho Mai mượn bà xã một chút nghe.

– Á, ừ!

Mai ngơ ngơ vì cử chỉ khác thường của Ngân khi Ngân nắm lấy tay lời

cô vội vã, Cô hỏi Ngân:

– Có chuyện gì à?

Ngân không muốn chuyện gia đình của mình làm đề tài cho mọi người cô gượng cười đáp:

– Không có gì đâu! Chẳng qua mình có chuyện cần nói với bạn thôi, có đàn ông đứng giữa khó nói lắm.

Mai tưởng thật, bèn gật đầu tán thành:

– Ừ, cũng đúng, nè! Ông xã bạn có tốt với bạn không?

Ngân gật đầu:

– Anh ấy chu đáo lắm.

– Nói bạn nghe, có lẽ tháng sau là cưới mình, hai vợ chồng bạn đến dự nhé.

– Ồ, vậy sao, bọn mình chắc chắn sẽ đến, mừng cho bạn nhen, ai thế?

– Là anh Tân, bạn thân của anh Kiệt. Bỏ 1 lúc xưa đó!

Ngân ngần ra:

– Thế sao?

Ngân ngập ngừng muốn hỏi một đôi câu về Kiệt nhưng cô lại cố kềm chế mình.

– Chuyện đã qua rồi đừng bao giờ cô đại dốt khơi dậy làm gì nhất là trong lúc này, thế nhưng Mai đã không để cho Ngân quên, cô hỏi

Ngân:

– Bỏ không còn gặp Kiệt lần nào à?

– Không!

– Anh Kiệt còn nhớ bỏ lắm, cách đây không lâu bọn mình có ghé thăm anh ấy trông anh ấy lúc này xanh xao tiêu tụy, có lẽ là vì bỏ đó.

Có một thoáng chua xót gợn lên trong lòng Ngân:

– Bọn mình không hiểu vì sao Ngân lại bỏ Kiệt, ai cũng tiếc cho hai bạn nghe nói nhà của anh Tùng giàu lắm phải không? Cao su ngút ngàn, bọn mình chợt hiểu, chỉ tội cho Kiệt anh ấy hận lắm.

Ngân thở dài nói:

– Không như mọi người nghĩ đâu! Làm thế mình biết chắc là Kiệt hận mình, mình không làm khác được!

– Bạn có tâm sự à?

– !!!.

– Có gì mà không thể nói ra, bạn bè lâu ngày xem ra bạn xa cách quá.

Ngân thở dài mắt cô xa xăm buồn, cô nói:

– Lúc còn đi học mình không nghĩ cuộc sống hôn nhân lại phức tạp như vậy.

Mai đăm đăm nhìn Ngân:

– Bạn và Tùng không hạnh phúc sao?

– !!!

– Tùng không tốt với bạn à? Nói cho mình nghe đi.

– Để làm gì chuyện của mình, tự mình giải quyết, có điều từ đây nếu gặp mình và Tùng, đừng bao giờ bạn nhắc đến chuyện cũ trước mặt anh ấy.

– Tùng ghen lắm à?

– Bạn biết thế là được rồi.

– Mình xin lỗi, mình không biết anh ta lại xấu tính như vậy! Chuyện lâu rồi mà vẫn không để cho qua đi, coi bộ bạn sống cũng chẳng thoải mái gì, phải không?

– Bạn muốn nói gì?

– Có phải bạn vẫn chưa quên Kiệt?

– Không quên thì cũng phải quên thôi.

– Bạn không hỏi gì về Kiệt sao?

– Mình biết anh ấy vẫn khỏe là tốt rồi.

– Bạn thờ ơ quá, người ta vì mình mà đau khổ, thế mà bạn cũng không quan tâm, Kiệt vẫn còn buồn lắm, một năm rồi còn gì.

– Nếu có gặp anh ấy bạn nói với anh ấy mình xin lỗi, mình chúc cho anh ấy mau chóng tìm được hạnh phúc. Hôm nào gặp lại nói chuyện thêm, giờ thì mình phải đi, mình không muốn để Tùng chờ.

– Ừ, thì thế vậy.

Mai lắc đầu, cô vẫn cảm thấy thương cho Ngân, trông cái dáng đi hấp tấp, vội vàng của Ngân cũng đủ hiểu Ngân sợ Tùng thế nào.

Xem ra Ngân chẳng hề hạnh phúc.

Ngân áy náy dè dặt khi thấy Tùng im lặng một cách đáng sợ trên suốt đoạn đường về nhà, không biết sẽ xảy ra điều gì đây, phải chi lúc này đừng gặp Mai thì buổi tối hôm nay sẽ là một buổi tối tuyệt vời đối với cô rồi, lúc ra khỏi nhà hàng Tùng thoải mái là thế, giờ thì mặt anh lạnh tanh lắm lý, đến nỗi cô cũng không dám nhìn anh dù chỉ một phút.

Vừa về đến nhà Tùng cởi chiếc áo khoác vứt vào góc, anh bật tivi rồi ngồi xuống ghế nhìn đăm đăm vào màn ảnh, đã đến đoạn tin cuối ngày, Ngân biết anh chỉ mượn âm thanh trong màn hình để làm giảm

nhẹ nổi bật tức trong lòng anh mà thôi.

Ngân rón rén vào phòng thay áo, lát sau cô trở ra thì thấy Tùng vẫn ngồi trong tư thế cũ, gương mặt của anh như phủ một màn sương u ám.

Cô khẽ lên tiếng hỏi:

– Anh có cần ăn thêm cái gì không, để em nấu cho anh, lúc này trong buổi tiệc em thấy anh cũng không ăn gì?

– !!!

– Anh mệt à?

– Mặc tôi, cô đi nghỉ đi.

Ngân nghe Tùng gắt thì không dám nói gì thêm, cô lẳng lặng quay đi. Sáng hôm sau, Ngân trở dậy khi bình minh đã chan hòa khắp không gian, trời hôm nay vừa đẹp, lại vừa trong sáng, những cụm mây trắng như tuyết, bồng bềnh trên nền trời xanh biếc, Ngân bước ra ban công vươn vai, hít thật sâu làn không khí mát lạnh, tâm trạng của cô thật sảng khoái cô khẽ mỉm cười.

Cô quay vào bếp chuẩn bị bữa điểm tâm cho chồng, hôm nay cô phải làm một món gì đó thật ngon, cô muốn thấy anh hài lòng và cũng muốn chia sẻ niềm vui hiện có của cô với anh.

Tùng trở mình thức giấc, căn phòng thật yên tĩnh, anh nhìn sang bên, Ngân đã dậy từ lúc nào, mùi thức ăn thật thơm từ trong bếp bay vào phòng, Tùng ngồi lên, anh bước ra ngoài, Ngân chăm chú bên nồi thức ăn, cô không biết là anh đang đứng nhìn trộm cô.

Ngân vẫn mặc bộ áo ngủ trong nhà, bộ áo màu trắng làm tôn thêm vẻ đài các kiêu sa của cô, mái tóc được cô vấn gọn sau gáy để để lòa xòa những lọn tóc mái trên má, hôm nay trông cô tươi tắn và quyến rũ lạ thường, không biết có phải vì ...

Tùng cảm thấy cơn đau lại nhói nhói trong tim, những ghen hờn lại tỉnh thức, chúng hành hạ anh, dày vò anh ngay trong một buổi bình minh tuyệt vời như thế này, anh thấy chán ghét chúng nhưng lại không có cách gì xua đuổi chúng ra khỏi lòng anh.

Hôm qua cô ấy và Mai đã nói chuyện thật lâu, anh đã không bỏ sót cử chỉ nhỏ nào của cô, chắc chắn là cô đã hỏi được tin tức của người tình cũ qua Mai, cho nên hôm nay cô mới vui vẻ tươi tắn là vậy.

Bạch Ngân, em lại làm đau anh, cứ mỗi lần anh định quên thì em lại cố tình gợi nhớ, em ác độc quá! Nghĩ rồi Tùng lăm lẹ bước ra ngoài, anh không thể nào bình thản như không có chuyện gì sau những suy nghĩ vừa thoáng qua trong anh.

Ngân dịu dàng đặt đĩa thức ăn trước mặt Tùng rồi khẽ mời:

– Anh ăn sáng đi, sáng nay em dậy sớm để chuẩn bị cho anh, em muốn hôm nay anh ăn thật ngon.

Tùng cau mày lăm bằm:

– Tại sao phải là hôm nay?

– Vì hôm nay anh thấy đó, trời rất đẹp, không khí thật trong lành đã lâu rồi chúng ta không cùng ra ngoài anh có thể đi dạo với em không?

– Sao?

Tùng sững sốt kêu lên:

– Em chỉ yêu cầu một chuyện nhỏ thôi mà!

– Hừ!

Ngân thất vọng mặt cô ủ buồn:

– Nếu anh không muốn thì thôi, em nghĩ trời này đi dạo trên bờ biển chắc là rất thích, lâu lắm rồi chúng ta không ra biển.

Tùng có phần bối rối vì vẻ mặt đáng thương của Ngân, cho dù thế nào thì yêu cầu của cô cũng không có gì quá đáng, thôi thì mình cứ đi dù sao thì sáng nay trời quả là rất đẹp, hãy cố kềm chế mình.

Nhưng trong lòng mình đang rất khó chịu nhìn cô ấy kia, mình muốn biết cô ấy đang nghĩ gì trong đầu cô ấy, cứ đi xem, để biết cô ấy đang muốn gì.

Ngân sung sướng khi thấy Tùng chấp nhận, cô thay chiếc áo thun xanh cùng chiếc quần lửng trắng, cô vén tóc cao lên, rồi cột lại bằng sợi dây thun trắng, chiếc nón rộng vành càng tăng thêm phần duyên dáng cho cô, cô xỏ đôi giày thể thao rồi mới ra gặp Tùng.

Tùng choáng mắt vì sự trẻ trung yêu kiều của Ngân, cô ấy đẹp quá!

Càng lúc càng đẹp, cũng vì vẻ xinh đẹp này mà mình đã thất điên bát đảo, mình đã khổ sở bao ngày qua. Bạch Ngân! Anh yêu em và chỉ muốn em thuộc về riêng anh, một mình anh không ngoài ai khác, em hiểu không?

– Chúng ta đi chứ anh?

– Ừ!

Ngân bước sóng đôi bên chồng trông họ thật xứng đôi, cứ mỗi lần họ đi qua đám đông người, thì có bao ánh mắt thán phục nhìn theo, Tùng cũng không khỏi hãnh diện vì cô.

Những đợt sóng hiền hòa đuổi nhau ra khơi rồi lại cọt đũa xô nhau vào bờ cuốn đi những hạt cát trắng mịn để lộ hàng nghìn vỏ sò đủ màu sắc, Ngân như đứa trẻ, cô cầm cúi chọn những vỏ sò đẹp nhất,

lượn cho vào bao, trông cô đến là hồn nhiên, mái tóc cột cao, để lộ chiếc gáy trắng nõn nà, cái dáng ngồi lom khom của cô cũng đủ hấp dẫn biết bao ánh mắt ngưỡng mộ.

Cô giơ cao túi vỏ ốc, cười thật xinh khoe với anh:

– Anh xem đẹp không?

– !!!

Tùng lâu lâu không nói gì nhưng Ngân chẳng lấy đó làm phiền, cô đã quá quen với thái độ khó chịu của anh rồi, cô nói:

– Em muốn bắt chước người ta làm một bức tranh bằng vỏ ốc, không biết là có được hay không nhưng em sẽ cố gắng.

– Ừm!

– Anh nhất phụ em được không?

Thấy Tùng khế chau mày Ngân không dám nài nỉ thêm:

– Nếu anh không thích thì thôi, em nhất một mình cũng được.

Ngân vừa quay đi thì Tùng cũng lảng lảng theo sau cô, anh cầm cái túi nylon rồi cầm cúi chọn những vỏ sò đẹp nhất cho vào túi, bên kia Ngân nhìn sang, cô khế mỉm cười, càng ngày anh càng có nhiều biểu hiện tốt đối với cô. Cô bắt tay làm loa kêu sang:

– Cám ơn anh!

Tùng ngược lên khế nhểh môi rồi lại cúi xuống chọn lựa. Dường như cô ấy rất vui khi được mình giúp có phải vì thế không? Hay chỉ vì tâm tư của cô đang ấp ủ niềm vui khác, cái niềm vui mà chỉ mình cô ấy biết, nó đã khiến cho cô ấy hưng phấn, và thấy cả đều là màu hồng trong mắt cô ấy! Kể cả người chồng mà cô ấy không hề yêu thương là mình! Tùng cảm thấy xốn xang khó chịu vì chính những suy nghĩ của mình.

Mấy ngày qua không khí trong nhà thật êm thấm bình lặng, Tùng không giận dữ quát tháo, cũng không chì chiết dày vò Ngân, anh lăm lè ít nói điều đó khiến cho Ngân thấy rất mừng, cô nghĩ đó là một phần thay đổi của Tùng, một sự thay đổi đầy lạc quan có cuộc sống tương lai về sau.

Ngân ngạc nhiên khi cửa vừa mở, người khách đến thăm cô là Mai:

– Không chào đón mình à?

Mai bước vào rồi hỏi Ngân, cô không để cho Ngân kịp nói cô đã oang oang nói tiếp:

– Nhà của bạn đẹp quá, gần biển lại rộng rãi thoáng mát, ông xã bạn có nhà không?

– Ngồi chơi đi mình rót nước cho bồ uống, ông xã mình đi làm chưa

về.

– Thế à, nhưng thế thì mình thoải mái nói chuyện với nhau không sợ làm phiền ông ấy.

– Sao hôm nay rảnh rồi đến thăm mình vậy?

– Không rảnh đâu, đến mời hai vợ chồng bạn đây.

– Ôi! Ngân kêu lên khi Mai chìa tấm thiệp cưới cho cô. Đám cưới của bồ à?

– Chẳng lẽ của bạn?

Ngân bật cười vì câu nói đùa của Mai:

– Mình cũng không định nhanh thế, nhưng anh ấy hồi thúc quá, anh ấy chỉ sợ mình đổi ý không thương anh ấy nữa.

– Chúc mừng bạn.

– Nè, hôm đó nhớ đến dự nhé.

– Làm sao mình dám quên.

– Còn nữa!

Ngân có phần hiếu kỳ vì giọng nói ra chiều bí ẩn của Mai:

– Còn chuyện gì nữa?

Thế nhưng nghĩ sao Mai chỉ cười mà không nói, Ngân thắc mắc chau mày:

– Bạn càng ngày càng lạ lùng!

– Mình chỉ muốn tạo cho bạn một bất ngờ, nên không muốn nói trước. Sau lễ cưới của mình bọn mình sẽ họp lớp, bạn đi nhé.

Ngân ngần ngừ chưa quyết định thì Mai đã chau mày có vẻ giận:

– Đã mấy năm rồi, hôm nay mới có dịp đi họp mặt với nhau, sao bồ có vẻ không muốn tham gia?

– Mình cũng muốn gặp lại bạn bè cũ nhưng mình chỉ sợ hôm đó mình đi không được nên không dám hứa trước.

– Mình không cần biết, đây là địa điểm và ngày giờ cả lớp đã chọn, mình chỉ có bốn phận liên lạc với bạn, đi hay không là tùy bạn.

– Mình sẽ cố.

Mai hờn lẫy:

– Nếu bạn nghĩ bạn có chồng rồi thì không cần bạn bè cũng được.

– Không phải thế mà.

– Bạn sao vậy? Chẳng lẽ bạn có tâm sự gì sao?

– !!!

– Chẳng lẽ vì Tùng, Tùng hà khắc với bạn lắm phải không? Lần trước tình cờ gặp bạn trong buổi tiệc mình thấy thái độ của bạn rất lạ, mình đã ngờ ngợ không tiện hỏi, cho đến khi bạn nói cho mình biết

anh Tùng rất ghen, bây giờ mình mới hiểu!

– Mai à, cũng không như bạn nghĩ đâu, chỉ có điều trong giai đoạn này Tùng còn đang suy nghĩ lung tung, nên mình không muốn anh ấy phiền trách gì mình.

– Xem ra anh ta nhỏ mọn quá, đã yêu thì phải chấp nhận quá khứ của người mình yêu chứ.

– Không thể nói thế đâu Mai, nếu như bạn, bạn có đồng ý khi biết ông xã của bạn đã yêu một người con gái khác trước khi đến với bạn không, vả lại còn rất yêu và đã có quan hệ mật thiết với cô ta.

– Ừ nhỉ, kể ra cũng khó chịu ghê lắm, chắc chắn là mình sẽ làm mình làm mấy hành hạ anh ấy cho bỏ tức.

– Ai cũng có lòng ích kỷ nhỏ nhen, làm sao mà trách người khác được, cho nên trong thời gian này mình không muốn gặp lại bạn bè, không muốn cho Tùng nghi ngờ gì cả.

– Mình hiểu rồi! Chuyện của bồ và Kiệt lúc đó ai cũng biết!

– Nếu như thông cảm cho mình thì đừng bao giờ bạn nhắc đến chuyện bạn bè trước mặt Tùng, nhất là chuyện của Kiệt và mình.

Mai thở dài, cô cảm thấy tội nghiệp cho Ngân làm sao, lúc xưa bạn ấy kiêu kỳ là thế, mọi người vì bạn ấy chứ có bao giờ bạn ấy sống vì mọi người đâu, thế mà giờ đây bạn ấy lại vì một người chồng bị ép buộc, mà e dè sợ sệt, không cả dám quan hệ với bạn bè, không biết cả đến những cuộc vui bên ngoài.

Bây giờ Mai mới nhìn kỹ lại, mặc dù Ngân vẫn đẹp như xưa nhưng đôi mắt của Ngân lại ờ ờ với một nỗi buồn sâu lắng xót xa, Ngân không còn là Ngân của ngày xưa nữa.

Tùng nhìn theo cô bạn của Ngân vừa đi ra khỏi nhà mình một lúc lâu anh mới cho xe vào nhà. Anh không nói gì về chuyện gặp Mai ngoài cửa, không rõ cô ta đến tìm Ngân có việc gì, hôm nay trông Ngân có vẻ dăm chiêu tư lự hơn ngày thường, anh chờ cô nói chuyện về Mai đến thăm cô. Nhưng cô không hề có ý kể cho anh nghe, cho đến lúc lên giường anh vờ như thuận miệng hỏi:

– Hôm nay không có ai đến nhà chơi à?

Ngân thoáng chột dạ nhưng nghĩ sao cô lắc đầu:

– Không, sao anh hỏi thế?

– Thuận miệng thôi.

Tùng bật tivi, chương trình ca nhạc trên màn hình rất sôi nổi hấp dẫn nhưng không đủ thu hút anh, tâm trí của anh đang quay cuồng với những nghi ngờ về sự dối trá của Ngân. Tại sao cô ấy lại giấu anh về

chuyện viếng thăm của Mai, có điều gì bí ẩn mà cô ấy không thể nói ra với anh?

– Anh uống trà!

– Ừm!

– Công việc hôm nay có nhiều không anh?

– Không.

– Đã lâu chúng ta không về thăm ba mẹ.

Tùng liếc sang Ngân. Hừ! Cô ấy bắt đầu rồi đây! Thử xem cô ấy khôn khéo đến mức nào, chắc chắn là cô ấy muốn có thời gian để riêng tư vụng trộm đây, trong lúc Tùng nhân mảy may suy đoán thì Ngân đã nhỏ nhẹ lên tiếng:

– Em định tuần sau anh không bận việc gì thì chúng ta về thăm ba má một hôm.

– Để tôi thu xếp trước đã. Thế cô muốn đi ngày nào?

– Thứ bảy được không anh, là ngày nghỉ cuối tuần.

– Ừ! Cứ thế đi. Nếu như tôi bận thì cô cứ về một mình cũng được.

– Dạ.

Ngân đáp vội nên không biết ánh mắt sắc như dao của Tùng ném về phía mình.

Đúng ý cô ấy rồi thì phải, trông cô ta kìa, niềm vui lộ rõ trên nét mặt. Hừ!

Tại sao tới giờ phút này cô ta vẫn chưa thôi an phận, mà cứ mãi làm cho mình đau khổ như thế. Thật ra Mai đã đến nói gì với cô ấy, có phải cô ta đang làm nhiệm vụ cầu nối cho Ngân và gã đàn ông cũ, nếu không vì thế thì sao cô ấy lại phải giấu giếm và dối trá với mình! Đáng ghét?

Một tuần đã trôi qua, Ngân thở phào nhẹ nhõm khi biết Tùng bận việc ở công ty nên không thể về nhà cùng cô, đó là điều mà cô mong muốn, cô vội trang điểm rồi chuẩn bị ra ngoài. Hôm nay là ngày cưới của Mai, cô không muốn cho Tùng biết và đi cùng, vì một lễ đơn giản cô sợ bạn bè của mình khiến cho Tùng phải khó chịu.

Ngân nhìn lại bóng mình trong gương lần cuối rồi mới cầm lấy chiếc ví ra ngoài, thật ra cô cũng không muốn giấu Tùng nhưng vì anh quá ghen nên cô thà tránh trước, nói dối anh để đem lại sự bình yên cho gia đình, thì sự dối trá của cô cũng không đáng tội, vả lại cô cũng không làm gì có lỗi cùng anh khi dự đám cưới của Mai.

Suy nghĩ đó đã khiến cho Ngân mạnh dạn hơn khi bước lên xe. Cô không biết sau lưng mình Tùng đã âm thầm đi theo. Quả đúng như

dự đoán của Ngân đám cưới của Mai có rất nhiều bạn bè cũ đến dự và một điều Ngân không nghĩ tới đó là Kiệt, anh cũng có mặt trong bữa tiệc.

Ngân lặng đi một thoáng khi nhận ra Kiệt:

– Em vẫn khỏe chứ?

Ngân gật đầu, trong khi Kiệt cũng bối rối không khác gì cô, anh nói thêm:

– Anh hỏi xem ra ngớ ngẩn quá phải không, anh rất vui khi gặp lại em, điều đó đã khiến cho anh không làm chủ được mình.

– Em cũng vậy! Lúc này anh làm gì, em nghe nói anh không còn ở đây nữa.

Kiệt nén tiếng thở dài, anh buồn bã nói:

– Phải, anh đã xin chuyển đi, anh không thể ở lại nơi quá nhiều kỷ niệm này.

Ngân xót xa cúi đầu khẽ đáp:

– Em hiểu, em xin lỗi anh, em biết chính em đã làm tổn thương anh cho đến giờ phút này em vẫn còn ân hận vì điều đó.

– Anh nghe nói em sống không được hạnh phúc?

Ngân ngước lên, ánh mắt của anh sao vẫn nồng nàn dịu ấm, không có một chút gì oán trách cô. Cô chợt thấy lòng rung động, những yêu thương xưa ùa về vây siết lấy cô, khiến cho cô thấy choáng ngợp khao khát.

– Bạch Ngân, có phải người đàn ông đó không tốt với em?

– Không đâu.

– Em đang nói dối anh! Tại sao lại phải nói dối anh, vì kiêu hãnh hay là vì em muốn cho anh được yên thân.

Ngân chua xót đáp:

– Em còn gì để kiêu hãnh bây giờ, anh Kiệt, em chỉ muốn anh mau chóng quên em đi, điều đó là điều mà em đang tha thiết mong mỏi anh, như thế em sẽ thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, bao ngày tháng qua em cứ luôn dằn vặt mình, em biết em có lỗi với anh, xem như em chịu sự trừng phạt cũng xứng với những gì em đã gây ra cho anh. Kiệt đau khổ nắm tay nàng, anh không thể cầm lòng trước đôi mắt rân rân ngan lệ của nàng, cho tới giờ phút này anh vẫn yêu nàng, yêu thật đắm đuối thiết tha.

– Ngân!

– Anh đừng thương hại em, điều đó chỉ khiến cho em thêm tủi nhục đau lòng.

Những gì em đã chọn thì em sẽ gánh lấy một mình.

– Anh không trách em, sau cái đêm đầy kỷ niệm đó anh chợt hiểu em muốn gì! Anh trân trọng những gì em đã dành cho anh và cũng xót xa cho những gì em phải gánh chịu. Anh biết cuộc hôn nhân đó không do em quyết định.

– Bây giờ nói ra điều đó có ích gì, em đã như con chim bị nhốt vào lồng không biết có ngày nào ra, chuyện của chúng ta hãy xem như chưa từng có, nếu như còn nghĩ đến em anh hãy quên em đi, hãy sống hạnh phúc và hãy tìm một người con gái khác tốt hơn em, đó là điều em cầu xin anh lúc này.

– Anh có thể sao?

– Anh Kiệt, cho dù không thể chúng ta cũng phải cố, chúng ta sống cho tương lai chứ không vì quá khứ, nếu như anh muốn hành hạ em dày vò em thì anh cứ sống mãi cuộc sống buồn bã này đi.

Kiệt kéo Ngân vào lòng, anh không muốn thấy nàng khóc, những ngày tháng qua chắc là nàng rất khổ, đôi mắt của nàng không còn nét tinh anh trong sáng, mà chỉ còn toàn là những u buồn phiền muộn.

Ngân lịm đi trong vòng tay quen thuộc của anh, đã lâu lắm rồi cô mới có lại được cảm giác an toàn ấp áp này. Cô ước cho thời gian dừng trôi qua, để cô được mãi mãi ở trong vòng tay rắn chắc của anh, nhưng mơ ước chỉ là mơ ước, cô đành luyến tiếc rời khỏi lòng anh:

– Em phải về thôi!

– Đừng!

– Không được đâu anh, em cũng không muốn xa anh nhưng chúng ta không chỉ sống cho riêng chúng ta, có lẽ lần này là lần cuối cùng của chúng ta.

– Không đâu!

Ngân nhìn Kiệt như van lơn:

– Em không cứng rắn như anh nghĩ, em xin anh đừng làm cho em đau khổ thêm, được gặp anh, nói với anh là em thấy sung sướng lắm rồi. Em đi đây, đừng gọi em cũng đừng đuổi theo em!

– Ngân!

Thế nhưng Ngân đã băng qua khỏi phòng, nước mắt của cô ràn rụa trên mi, Kiệt bất lực đứng nhìn theo, bóng cô càng xa thì tim anh như càng thắt lại, anh cảm thấy sau lần này sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa!

Bạch Ngân! Anh yêu em! Cho dù thế nào thì anh vẫn yêu em.

Ngân cảm cúi đi, mặc cho những ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình, cho đến khi cô thấy có người chặn ngang bước chân cô, cô nhìn lên rồi sững sờ không thốt ra lời.

Tùng lạnh lùng nhìn cô với ánh nhìn của một quan tòa đối với phạm nhân, ánh mắt thật nghiêm khắc anh hỏi:

– Sao em lại ở đây?

Cô chùi vội giọt nước mắt còn đang nhòa nhạt trên má, rồi lúng túng tìm lời giải thích:

– À ... em ... em định mua ít đồ dùng.

Tùng nhếch môi:

– Ở đây à?

Ngân nhìn quanh thì ra cô đã đi khá xa trung tâm mua sắm, hai bên con đường cô đang đứng chỉ toàn là hộ dân, cô ấp úng:

– Ơ! Em đi ... đi lạc!

Tùng gằn giọng hằn học đáp:

– Đủ rồi! Về thôi?

Ngân sợ hãi len lét nhìn chồng:

– Anh ...

– Tôi nói cô nghe rõ chưa, về thôi. Đừng để tôi nổi nóng giữa đường.

Ngân không dám cãi lời, cô lên xe ngồi sau lưng Tùng, chiếc mô tô gầm lên rồi lao vút đi, dường như có chủ định Tùng chạy trở về con đường lúc nãy rồi dừng lại trước cổng cưới của Mai.

Ngân bối rối không biết Tùng muốn làm gì, thì ngay lúc đó Tùng đã lên tiếng:

– Đây là nơi hò hẹn của cô phải không?

Ngân xám mặt lo sợ, cô không ngờ Tùng lại theo dõi cô đến đây:

– Tiếc là gã đàn ông đuổi theo cô lúc nãy không còn ở đây nếu không tôi sẽ cho cô hội ngộ với hăn lần nữa.

– !!!

– Hừ!

– Anh Tùng, em xin lỗi vì đã nói dối anh nhưng em không làm gì sai trái, đây là đám cưới của Mai, không tin anh có thể vào với em.

– Đủ rồi, bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao cô lại vui vẻ phấn khởi dường ấy, bạn bè của cô cũng tốt thật giúp cho cô có cơ hội để phản bội chồng.

– Không có đâu!

– Lúc nào cô cũng muốn qua mặt tôi, lừa dối tôi, tôi đã muốn quên đi tất cả muốn yêu thương cô nhưng còn cô thì sao? Cô xem tôi như

một thẳng đần! Cô về với tôi với tấm thân nhơ nhuốc, với trái tim trống rỗng luôn chứa đựng sự dối trá phản trắc.

– Em không có! Anh Tùng! Em xin anh đừng như vậy mà.

– Lên xe.

Tùng quát lên, Ngân không dám chậm trễ, cũng không dám nhìn vào gương mặt đáng sợ của anh, đôi mắt của anhhh long lên, nổi giận dữ khiến cho nét mặt của anh biến dạng chúng co dúm lại trông anh như đang muốn giết cô cho hả giận. Cô vừa chồm ngồi lên yên thì chiếc xe lao vút đi, giờ bật người cô như muốn văng ra khỏi xe, cô khiếp hãi ôm chặt lấy lưng anh kêu lên:

– Đừng chạy nhanh như thế, em xin anh đó nguy hiểm lắm!

Thế nhưng Tùng càng lăm lì nhấn thêm ga. Ngân nhắm chặt mắt lại, cô run lên vì sự liều mạng của Tùng, cảnh vật hai bên đường vùn vụt trôi qua, chẳng mấy chốc đã vào đến khu trung tâm xe cộ đông đúc thế nhưng Tùng vẫn không có ý định đi chậm lại, anh vẫn cho xe lao nhanh và lạng lách một cách điên cuồng.

Đến lúc này thì Ngân bật khóc vì sợ, cô lên tiếng van xin anh:

– Chạy chậm lại đi anh, em van anh đó, đừng làm như thế nguy hiểm lắm!

– Hừ!

– Anh Tùng có gì về nhà em xin chịu tội với anh, em xin anh đừng liều mạng như vậy, chạy chậm lại đi anh.

– Im đi!

Tùng quát lên và ngay lúc đó Ngân thấy chiếc xe chao nghiêng ở một khúc quanh, trời đất tối sầm lại cùng tiếng đổ vỡ la hét, Ngân thấy đau nhói lên rồi ngất đi trước khi nhận ra chuyện gì.

Ngân tỉnh dậy với tiếng gọi của ba mẹ và người thân, cô lơ mơ nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng trắng toát, những hình ảnh trong ký ức chưa rõ rệt nhưng Ngân cũng hiểu là cô đang bị thương, vết thương làm cho cô đau nhức khó chịu.

– Ngân, con tỉnh rồi à, con nghe trong người ra sao?

Ngân chớp mắt khẽ rên lên:

– Thật khổ thân chưa, sao lại ra nông nỗi này chứ?

– Má!

– Con nghe sao rồi?

– Con đau lắm!

– Má biết, may là không nặng chỉ có thẳng Tùng là ...

Ngân chợt nhớ ra, cô hốt hoảng hỏi:

- Anh Tùng ra sao rồi má?
- Chậc! Nó ... nó ...
- Má nói đi.
- Chân nó bị gãy! Không biết có sao không, nó còn nằm trong phòng hồi sức.
- Trời ơi!
- Thật là xui xẻo, sao lại xảy ra chuyện này chứ!
- Má, con muốn qua thăm anh ấy!
- Không được, con mới tỉnh lại để má gọi bác sĩ coi ra sao đã.
- Má!
- Muốn gì thì cũng chờ bác sĩ cho phép. Nằm đó để má đi kêu bác sĩ. Ngân cầm tay Tùng ủ trong tay mình, trông anh lúc này thật đáng thương, cái chân bị băng cứng treo lên cao, có lẽ là anh đang rất đau, lâu lâu trán anh nhăn lại anh khẽ cất tiếng rên nho nhỏ.
- Cầu mong cho anh ấy không sao, nếu không cả đời này mình có ân hận cũng không đủ.
- Tùng hé mắt nhìn cô, cái đau khiến cho anh nhăn mặt.
- Anh đau lắm phải không?
- Tùng khẽ nhắm mắt lại, Ngân đang ngồi bên cạnh anh, gương mặt cô lộ rõ vẻ lo lắng bồn chồn, anh nhớ lại tất cả, cơn giận lại bùng lên làm cho vết thương càng đau nhức. Anh không muốn nhìn thấy mặt cô, chân anh đau quá! Chúng bị sao thế kia, dường như anh không thể điều khiển được chúng, chẳng lẽ ... anh sợ hãi cố gồng lên nhưng hành động của anh chỉ đem lại cho anh sự đau đớn hơn, anh giận dữ gào lên:
- Chân tôi bị cái gì thế này!
- Ngân cuống quýt xoa dịu anh:
- Anh không sao đâu, rồi sẽ bình phục thôi, anh đừng gắng sức kéo vết thương bị động đó.
- Tôi bị sao thế?

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 4

- Chân anh bị gãy nhưng đã được phẫu thuật, bác sĩ nói không sao,

anh đừng quá lo lắng!

– Cô ở đây làm gì?

– Sao anh hỏi vậy, em lo cho anh.

– Không cần, cô đi đi.

– Anh đừng vậy mà, lúc này anh cần em chăm sóc cho anh.

– Không cần, tôi không cần cô, cũng vì cô mà ra nông nỗi này? Sao tôi lại ngu si để cho cô ảnh hưởng đến tôi như thế.

– !!!

– Tôi oán ghét cô.

– Anh!

Thê nhưng cơn ghen đã làm cho Tùng quên mất tình trạng của mình lúc này, anh điên cuồng quát lên:

– Cô đi ra khỏi đây đi, đi đi! Cô chỉ đem lại cho tôi toàn là khổ đau, cô là một thứ ma quỷ, cô đi đi.

– Anh đừng vậy mà!

– Cô còn muốn nói gì nữa, tôi chán ghét cô lắm rồi, lúc nào cô cũng lừa dối tôi, tôi đã định quên hết, đã định làm lại từ đầu nhưng cô đã không cho tôi làm điều đó, tại sao cô cứ muốn làm khổ tôi, tại sao vậy?

– Em không có, chỉ là sự hiểu lầm thôi, thật sự là em không muốn làm gì có lỗi với anh, em đã cố gắng sống vì anh.

– Vì tôi mà cô lại phản bội tôi, cô đến chỗ hẹn với người tình cũ ư?

– Em và anh ấy chỉ tình cờ gặp nhau trong bữa tiệc cưới đó thôi, anh tin em đi.

– Làm sao tôi tin cô được, cô đã nói dối tôi từ đầu tới cuối, cô nói cô về thăm ba mẹ của cô, hừ! Cô biện bạch sao vì lời dối trá ấy.

– Anh Tùng em có lỗi với anh vì đã nói dối anh nhưng em làm điều đó cũng vì muốn tránh cho anh những ghen tương nghi ngờ.

– Thôi đủ rồi, những lời giải thích thật buồn cười đến cả con nít cũng không thể tin cô, cô nói vì sợ tôi ghen mà nói dối tôi, cô có thấy lời nói của cô quá ư vô lý không? Làm sao tôi không ghen khi cô ngoại tình với gã đàn ông cũ của cô.

– Anh đừng nghĩ thế mà! Em và Kiệt giờ chỉ xem nhau là bạn.

– Ai tin cô? Khi mà cô và gã từng quan hệ sâu sắc với nhau.

Ngân đau khổ cúi đầu, cho dù cô biện bạch lẽ gì thì Tùng vẫn khẳng khái bác bỏ, chính cô đã làm mất lòng tin đối với anh, nên giờ có nói gì anh cũng không tin cô. Càng ngày mối quan hệ giữa hai vợ chồng cô càng tệ hại, cô mắc từ sai lầm này đến sai lầm khác! Chính

cô cũng không thể đưa ra lời giải thích chính đáng nào để thuyết phục anh.

– Em biết việc làm của em đã khiến cho anh nghi ngờ nhưng đó là sự thật, em không biết phải làm sao cho anh tin em!

– Tôi nghĩ không còn cách nào nữa, tôi sẽ không tin vào cô, không bao giờ cô hiểu không chúng ta chấm dứt ở đây đi.

– Không!

– Cô còn nắm nín làm gì, tôi đã chán chường quá rồi, tôi không muốn sống mãi trong nỗi nghi ngờ và sự ghen tương tôi mệt mỏi lắm, cô hiểu không, chia tay đi, hãy giải thoát cho tôi đi.

– Anh Tùng!

– Đừng nói gì nữa, tôi muốn nằm nghỉ cô ra đi.

Những ngày tháng kế tiếp thật nặng nề, vết thương của Ngân cũng dần hồi phục, riêng Tùng thì không như dự đoán ban đầu, chân anh không thể đi lại được như xưa, anh tuyệt vọng và lâm vào tình trạng khủng hoảng tinh thần, tính tình của anh càng ngày càng cộc cằn thô lỗ, bất cứ điều gì không vừa ý dù lớn, dù nhỏ anh cũng có thể nổi điên lên la hét mắng chửi, anh luôn gây sự buồn bực cho những người xung quanh mình, và người gánh chịu nhiều hơn hết chính là Bạch Ngân.

Ngân cẩn thận đặt chén chè lên bàn, rồi mới khẽ khàng lên tiếng gọi chồng:

– Anh à?

– !!!

Tùng vẫn bất động ngồi nhìn ra cửa, anh như thuộc về thế giới khác, chỉ có hơn một tháng sau khi xảy ra tai nạn, mà trông anh thật xanh xao gầy gò, gương mặt của anh hốc hác với hai trũng mắt quầng thâm, ngày qua ngày anh cứ im lìm như pho tượng trên chiếc xe lăn nhìn dỗi qua cửa bất động và lạnh lùng.

– Em có nấu chè cho anh, là chè đậu đen đó, anh ăn nhé!

– !!!

Ngân bưng chén chè đem lại cho Tùng, nhưng Tùng đã hất văng xuống đất.

Anh lồm lì gằn giọng:

– Đem đi!

Ngân nhẫn nhục nhìn chén chè vỡ tan tành dưới đất thì thở dài chua xót, cô nói:

– Để em lấy chén khác cho anh!

– Cô đừng làm phiền tôi!

Ngân mặc cho thái độ lạnh lùng của Tùng, cô cúi xuống lau dọn sàn nhà rồi lẳng lặng xuống bếp, nước mắt của cô chảy tràn ra mi, càng lúc Tùng càng khó hầu hạ, anh ghét hận cô ra mặt, anh cho cái chân gầy của anh là vì cô mà ra, anh trút lên oán hận lên đầu cô.

Ngân gạt nước mắt rồi chạy vội lên nhà khi nghe có tiếng đồ vỡ vang lên, Tùng đang cố với lấy gói thuốc trên đầu kệ, nhưng vì sức nặng của anh quá lớn nên đã kéo đổ cả chiếc kệ vào người nào ly tách bình lọ rơi ngổn ngang xuống đất, có cái rớt vào đầu anh, càng khiến cho anh như điên lên, anh xô chiếc kệ ra khỏi người, rồi cầm chiếc ghế ở cạnh quầy quặt đập phá, tất cả mọi thứ trong tầm tay anh phút chốc trở nên đồ vỡ thảm thương, mặc dù thế anh vẫn chưa hết giận anh vừa đập phá vừa rít lên:

– Đồ rác rưởi! Đồ khốn nạn!

Anh như con thú điên cuồng vì mất mối, tiếng gầm gừ của anh như chọc vào tai Ngân, cô ngao ngán nhìn đồng đồ vỡ dưới đất rồi thở dài náo nức. Cô nói:

– Anh đừng đập phá nữa được không? Căn nhà không còn thứ gì nguyên vẹn, lỡ như mảnh vỡ cắt trúng người anh thì sao?

Tùng quay ngoắc lại trừng mắt nạt ngang:

– Câm đi, tôi muốn đập gì là quyền của tôi, cô không được xen vào, cô chẳng là cái gì ở trong nhà này cả.

Ngân nghẹn ngào chua xót:

– Em biết, em chỉ lo cho anh thôi.

– Không cần cô lo, đồ giả dối.

– Anh mắng em cũng được nhưng đừng phí sức của mình, anh đang bệnh mà.

– Không cần cô nhắc, phải, tôi biết bây giờ tôi bất lực, cô tha hồ mà cười cợt mà qua mặt tôi.

Ngân biết Tùng muốn nói gì, nên cô lẳng lặng cúi xuống thu dọn đồng đồ nát không muốn trả lời anh làm gì. Thế nhưng thái độ của cô càng khiến cho Tùng như điên lên, anh vớ chiếc bình vỡ gần đó phang vào người Ngân.

Ngân đau đớn nhìn vết cắt trên tay rỉ máu, rồi cắn chặt môi quay đi, cô lại lầm lì thu dọn tiếp.

– Cô oán hận tôi lắm phải không? Sao cô không lên tiếng, khóc lên đi, van xin tôi đi, cô câm rồi sao? Đồ phản trắc!

Nói dứt câu Tùng lại phang chiếc ghế về phía Ngân, may mà Ngân đã

có đề phòng trước cô né người tránh khỏi, đôi mắt u buồn của cô sầm tối, cô cầm chiếc ghế dựng vào chỗ cũ, xem Tùng như một đứa trẻ ngỗ nghịch rồi thôi.

– Cô im lặng hay lắm, cô định im lặng đến ngày giờ nào. Sao hôm nay cô lì lợm thế, không gào khóc như mọi ngày. không van xin tôi? Ngân chớp mắt thờ dãi, rồi nói:

– Anh muốn em nói gì bây giờ, em chẳng còn gì để nói với anh nữa, mai em về lấy thêm tiền và thực phẩm, em có nhờ cô Hoa đến chăm sóc anh.

– Không cần, cô lại đi hò hẹn với thằng đàn ông của cô chứ gì, bây giờ tôi chỉ ngồi một chỗ, không kiểm soát được cô, tha hồ cho cô lăng lơ ngoại tình.

Ngân quá quen với những lời mắng nhiếc ấy của Tùng, nên cô vẫn bình thản chẳng lấy đó làm buồn phiền hay tủi hổ, chỉ có hơn một tháng thôi mà cô đã trở nên chai sạn, đến chính cô cũng không ngờ.

– Anh thích thì cứ đập đi, căn nhà này cũng chẳng còn bao nhiêu thứ để cho anh đập, công việc không có, tiền bạc cũng hết, em phải đi làm để kiếm tiền mưu sinh, em không thể ở nhà chăm sóc cho anh và cũng không thể dựa dẫm vào ba mẹ, dù sao chúng ta cũng đã ở riêng, cứ mỗi lần về nhà hỏi tiền ba mẹ thấy hổ thẹn lắm.

– Hừ!

– Anh hãy cố tập quen với tình trạng của mình, đừng nóng giận nữa, điều đó chỉ làm cho sức khỏe của anh tệ đi, người làm họ không kiên nhẫn để lo cho anh đâu.

– !!!

– Em đã xin được việc rồi em sẽ cố dành dụm để đưa anh ra nước ngoài chữa trị, chân anh sẽ bình phục lại, thời gian này là thời gian anh tịnh dưỡng cho có sức khỏe để chịu sự chữa trị sau này, anh không vì em thì cũng vì bản thân mình được không?

– !!!

– Em biết anh đang rất oán ghét em, chính em cũng không thể tha thứ cho mình, em chỉ xin anh hãy cố vì bản thân mình mà sống, anh xem em là gì cũng được, một con ỏ hay một thứ cùi phong gớm giếc cũng được, hãy để cho em chăm sóc cho anh, khi anh bình phục rồi anh quyết định ra sao em cũng xin nghe.

Tùng ngồi rũ ra trên ghế, chưa bao giờ anh thấy thương thân mình như lúc này, anh đã là một kẻ tàn phế, chuyện gì cũng phải dựa dẫm vào người khác.

Không! Anh không muốn thế, anh phải đứng dậy bằng chính đôi chân của mình, không để cho cô ta đắc chí vì đã ban bố sự thương hại cho anh, cô ta không đáng để cho anh tức giận hừ! Chính cô ta đã tự nguyện, tại sao anh lại không nghĩ đến điều đó, cô ta muốn mua lấy sự bình thản cho lương tâm bằng cách chăm sóc cho anh, thì anh cứ để cho cô ta được toại nguyện, có một kẻ hầu người hạ, có một kẻ để mắng chửi trút giận dù sao cũng thú vị lắm chứ. Tình yêu đã biến thành sự oán hận căm ghét từ bao giờ Tùng cũng không hay, anh lấy sự hành hạ Ngân làm thú vui cho mình, ngày qua ngày nó như một trò tiêu khiển không thể thiếu của anh. Ngân trao chiếc khăn lạnh cho Tùng, cô chưa kịp quay đi thì Tùng đã vắt chiếc khăn vào mặt cô quát lên:

– Trời lạnh thế này mà cô không biết lấy nước ấm cho tôi rửa à?

Ngân nhần nhục lượm chiếc khăn lên:

– Để em thay cái khác cho anh.

– Hừ! Đồ hậu đậu vô tích sự.

Ngân không màng đến câu mắng của anh, cô hỏi:

– Trưa nay anh muốn ăn gì, em mua về làm cho anh ăn?

– Tùy cô, chẳng lẽ đi chợ mà cô cũng không biết đi hay sao?

– Vậy thì em sẽ tự chọn, em đi làm đây, thức ăn em đã kêu cô Hoa dọn ra bàn cho anh rồi.

– Cô nấu cái gì thế?

– Em nấu bánh canh cho anh.

– Tôi không ăn bánh canh.

– !!!

– Cô chạy ra quán phở của bà Tư mua cho tôi tô phở tái.

– Nhưng ...

Ngân nhìn đồng hồ, đã đến giờ làm mà cô thì chưa sửa soạn gì. Cô thở dài bồn chồn, thì Tùng đã cau mày gắt:

– Sao cô không đi đi!

– Em sợ không kịp giờ đến sở hay để em bảo cô Hoa đi mua cho anh.

– Cô ấy biết sao? Tôi không thích ăn chỗ khác, đi mua điểm tâm cho chồng mà cô cũng ngại.

– Không phải thế?

– Vậy sao cô còn đứng đó?

Ngân đành tắt tả lấy xe chạy đi. Hoa gặp cô ở đầu ngõ, cô giúp việc gật đầu chào rồi hỏi:

– Cô đi đâu thế?

Ngân đáp:

– Tôi đi mua phở cho anh ấy, cô vào nhà thu dọn, rồi coi anh ấy có nhờ gì không?

– Hay cô để em đi cho.

– Không cần, cô mua không đúng ý anh ấy, anh ấy không ăn được.

Hoa chép miệng:

– Chậc! Cậu chủ khó khăn quá, ai mua mà không được, cô còn phải đi làm mà.

– Không sao, tôi đi đây không khéo lại trễ.

– Dạ vâng!

Hoa bồn thần nhìn theo Ngân xấp ngựa lên xe thì ngao ngán lâu bầu:

– Tội nghiệp, cô ấy thật hiền, vô phúc sao lấy phải anh chồng cục tính lại tật nguyền, suốt ngày cứ la mắng hành hạ thế mà vẫn một lòng chiều chuộng chẳng hề than vãn một câu.

Ngân đi được một lúc thì đã về đến nhà, mặt mũi cô phờ phạc xám ngoét, vì cái lạnh của buổi sớm mai, cô lật đật trút tô phở ra tô nên nếm gia vị rồi mới bưng lên phòng cho Tùng.

Cô đặt tô phở còn bốc khói trước mặt chồng, rồi nói:

– Anh ăn đi còn nóng đó, em chạy hết ga, cứ sợ nó nguội.

Tùng chẳng buồn ngước lên anh gạt tô phở sang một bên rồi càu nhàu:

– Không ăn nữa!

– Ơ! Lúc nãy anh nói là muốn ăn mà.

– Lúc nãy là lúc nãy, tôi uống sữa rồi, không muốn ăn gì nữa.

Ngân sững sờ đứng nhìn chồng. anh vẫn thản nhiên ngồi đọc báo không màng gì đến công lao của cô, tô phở nằm chỏng chơ trên bàn như đang chế nhạo cô, cơn giận trào lên trong ngực nhưng Ngân cố dẫn xuống. Không nên gây sự với anh ấy, đã đến giờ làm rồi, nhanh lên kéo lại đến trễ. Ngân bưng tô phở dẹp ra sau nhà, trước cái nhìn đầy vẻ ái ngại của cô Hoa.

Ngân nói với Hoa:

– Em ăn đi kéo uống, cô đi làm đây.

Hoa lẩm bầm bất mãn thay cho Ngân:

– Không ăn mà bắt người ta chạy xấp chạy ngựa đi mua cho kỳ được, thật oái oăm! Cô đi làm đi, trễ rồi, để việc tôi lo cho.

– Ủ!

Hoa tắc lưỡi nhìn Ngân vội vã lên xe mà chạnh lòng, cô vào nhà thu

dọn, lúc đi ngang qua Tùng, cô chịu không được mới bèn lên tiếng:

– Tội nghiệp cô Hai chạy đôn chạy đáo mua phở cho cậu sao cậu không ăn?

– Tôi không muốn ăn nữa.

– Cô Hai chiều cậu quá, tôi chưa thấy có người vợ nào như cô ấy vào thời buổi này, cậu thật có phước.

Hoa thấy Tùng nhếch môi cười khẩy thì lấy làm khó chịu:

– Bộ tôi nói hồng đúng hả? Tôi đi ở cũng nhiều nơi rồi, tôi thấy chưa có ai tốt như cô Hai, lo lắng chiều chuộng cậu hết mình! Tui là đàn bà mà còn bắt ganh nữa là.

Tùng xăm mặt lầm lì nói:

– Chuyện nhà ai nấy biết, chị lo làm việc của chị đi.

Hoa liếc xéo Tùng, rồi vác cái chổi ra sau nhà nói lên Tùng:

– Xì! Làm phách thấy ớn có cô hai điên mới thương người như cậu chớ mà chịu cậu nổi! Sáng sớm đã dậy nước nôi rửa ráy cho chồng, rồi còn lo làm điểm tâm, vậy mà còn đày ải người ta, đúng là có phước không biết hưởng, lúc nãy cô Hai đi mua phở cho cậu ấy thế mà ở nhà cậu ấy còn biểu mình pha sữa làm trứng cho cậu ta ăn, có phải là cố tình hành người ta không?

Hoa hậm hực lo công việc của mình, mặc dù vào làm cho vợ chồng Tùng chưa được bao lâu nhưng Hoa cũng hiểu phần nào hoàn cảnh của hai vợ chồng họ. Thấy Ngân cực khổ vất vả vì Tùng cô cũng đậm thương Ngân, và không mấy có thiện cảm với Tùng:

Anh chồng trái tính trái nết đến nghiệt ngã.

– Cậu Hai, cậu để tôi thay áo cho cậu nhen.

Tùng lắc đầu từ chối:

– Mặc tôi, để lát Ngân về cô ấy làm.

– Chậc, giờ đã trễ lắm rồi, hôm nay chắc cô Hai bận gì rồi nên mới về trễ dữ vậy, cậu để cho tôi thay cho, lát về đỡ cho cô Hai phải làm.

– Không cần.

– Áo đã dơ rồi mà cậu!

– Cô này lạ chưa, tôi đã nói tôi không mượn cô làm mà.

Hoa phật ý nhưng không dám cãi Tùng:

– Hay để tôi dọn cơm cho cậu ăn.

– Chờ cô ấy về.

– Chậc! Cậu Hai à, mấy chuyện đó tui làm được cậu cứ để tôi làm đỡ cho cô Hai, cái gì cậu cũng chờ cô ấy, làm sao cô ấy làm cho xuể.

– !!!

- Mấy hôm nay trưa nào về cô Hai cũng cơm nước tới khi nhìn lại thì đã đến giờ đi làm, cô ấy không kịp ăn cơm, đành để bụng đói mà đến sở đó, bộ cậu không thấy sao?
- Không, cô ấy có thân cô ấy lo, tôi tàn tật như thế này làm sao lo cho cô ấy được.
- Cậu không lo thì để tôi lo giúp, cái gì cậu cũng "kén" cô ấy hết, riết rồi tôi nghe cũng kỳ, cô ấy mượn tui về coi như để làm "kiếng" ngó chơi sao?
- Cô làm không được thì cứ nghỉ tôi không ép.
- Cậu nói vậy tội tui cậu hai, tui cần việc làm mà cũng cần có lương tâm mà.
- Cô lộn xộn quá.
- Vậy cậu để tôi thay áo cho cậu nghe.
- Hừ!

Ngân vừa về đến nhà đã vào hỏi thăm chồng, từ lúc đi làm đến giờ cô càng vất vả hơn, đôi lúc cô muốn tung hô hết mọi chuyện nhưng lại cố nén để làm tròn bổn phận của mình, dù cho Tùng có khó chịu cay nghiệt cách nào cô cũng nhẫn nhục chịu đựng, vì tất cả mọi chuyện đều do cô mà ra, nếu như anh không lấy cô thì anh không phải chịu sự dày vò khổ sở, cũng chẳng xảy ra tai nạn và cũng không phải ngồi liệt trên xe lăn như bây giờ, những bất hạnh anh mang đều do cô gây ra cho anh! Tất cả đều vì cô.

Bà Toàn nghe tiếng con dâu về thì nhìn ra hỏi:

- Ngân đó à?

Ngân có phần bất ngờ, cô chào bà rồi hỏi:

- Má tới hồi nào mà không cho con hay để con đi đón má.
- Không cần, má có chân má đi, đưa đón làm gì, mấy hôm nay nóng ruột quá má mới đến thăm thẳng Tùng coi nó ra sao.

Ngân e dè đáp:

- Dạ, anh ấy cũng bình thường.

Bà xăm mặt liếc xéo con dâu:

- Bình thường cái nổi gì, ngồi liệt trên xe lăn mà bình thường sao, thật khổ thân, đang nguyên lành như thế, dùng một cái ra nông nổi này.

Ngân thấy xốn xang vì câu than trách của bà, cô cúi mặt quay đi:

- Má uống nước, để con pha.
- Không cần, con Hoa nó làm nước cam cho má rồi, hôm nay má qua là có chuyện muốn nói với con.

– Dạ.

– Má thấy con đừng đi làm nữa, chẳng là bao mà bỏ bê chồng con không ai lo.

– Má!

Ngân dợm phản kháng thì bà đã gạt đi:

– Con tính đi, lương con có đủ chi dụng không? Con muốn người làm, rồi điện nước vừa đủ cũng có dư dả là bao, mà chồng con không ai lo, má thấy con nên nghỉ đi, ba má đủ sức bao bọc tụi con mà, vả lại má không muốn thằng Tùng nó chịu khổ.

– !!!

– Nó khổ bấy nhiêu đã đủ rồi! Hừ, mà cũng đâu ngờ lại xảy ra nông nỗi này, từ ngày lấy con nó chẳng có ngày nào vui.

Ngân cúi gầm mặt không dám nhìn vào đôi mắt sắc lạnh của bà:

– Má, con cũng đâu muốn xảy ra chuyện như vậy!

Bà nhìn Ngân như một quan tòa nhìn tội phạm:

– Bởi vì má biết con cũng không cố ý nên má mới để tới giờ phút này, bây giờ má chỉ yêu cầu con toàn tâm toàn sức lo lắng cho nó, con nghỉ làm đi, má đủ sức lo cho con mà, còn nếu như con thấy quá cực khổ, con lo cho nó không nổi thì để má tính!

– Má.

– Má nói vậy đó, chuyện đã xảy ra rồi má cũng muốn cho nó qua đi, không muốn nhắc lại, con nên tự biết trách nhiệm của mình, từ đây cho đến khi thằng Tùng ra nước ngoài phẫu thuật, má không muốn con xao lãng việc chăm sóc cho nó.

– Thưa má, con biết má lo cho anh Tùng, con cũng chưa bỏ anh ấy ngày nào xin má yên tâm, riêng về việc làm của con, con xin má cho con tiếp tục đi làm.

Con không muốn tụi con là gánh nặng cho ba má.

– Hừ! Không muốn thì cũng đã xảy ra rồi, vả lại con má thì má lo, coi như má nhờ con vậy, con làm ơn ở nhà chăm sóc cho thằng Tùng được không?

– Má, xin má đừng nói vậy!

– Không nói vậy chẳng lẽ con muốn má cầu xin con hay năn nỉ con nữa sao?

– Con không dám.

Bà Toàn tức giận trừng mắt nhìn con dâu, từ khi bà hiểu rõ nguyên do vì đâu mà con trai mình chịu sự ảm ức bấy lâu nay, thì bà thấy căm ghét Ngân, cũng vì đứa con gái hư hỏng này mà cuộc đời con

traí của bà mới bất hạnh dường ấy.

Sao lúc đó bà không hỏi cho rõ trước khi cưới về cho Tùng! Phải chi bà cẩn trọng xem xét đức hạnh của nó thì giờ, con trai bà đâu phải tật nguyên khốn khổ như thế.

– Má nói vậy con tính sao?

– Dạ!

– Sao con không trả lời? Con có chịu nghỉ làm hay không?

Ngân thở dài vì sức ép của bà cô đành cúi đầu chấp nhận:

– Dạ, con xin nghe má.

– Còn chuyện nữa, má có hỏi thì nghe nói kỳ khám định kỳ vừa rồi con không đưa thẳng Tùng đi khám tại sao vậy?

– Dạ, anh Tùng không chịu đi!

– Không chịu đi à?

– Dạ phải.

– Con nuôi người bệnh mà không biết nặng nhẹ thế nào ư? Hễ nó không đi thì con cũng không đưa nó đi à?

– Má! là ý của anh Tùng.

– Hừ! Vậy nó muốn chết con cũng để cho nó chết à?

Ngân nhìn sững bà, cô ăm ức vì thái độ trách mắng của bà nhưng không dám lên tiếng:

– Con nuôi bệnh thì phải biết cái nào lợi cho người bệnh chớ, nó không chịu đi thì con không có cách nào nói cho nó nghe sao? Má tin tưởng giao nó cho con mà con lại bỏ mặc nó hay là con cũng chẳng thiết tha gì?

– !!!

– Con nên nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra cho thằng Tùng đều do con mà ra, má chưa tính chuyện lỗi phải với con, cả ba má của con cũng thế, má mong con cố mà sửa đổi.

Ngân ứa nước mắt ngồi im nghe bà giáo huấn:

– Lúc má cưới con cho con trai má, nó là một đứa khỏe mạnh vui vẻ, còn bây giờ con đã làm cho nó ra nông nổi này, hỏi sao người mẹ nào lại không đau lòng, không tức giận, má đối xử thế là đã tử tế với con lắm rồi, thế mà con còn bỏ bê nó, còn muốn đi làm để thỏa sức tung hoành bên ngoài, con còn có lương tâm hay không?

– !!!

– Hừ! Uống công má vun đắp cho hai bên gia đình để huề sung túc, Uống công cho má giúp đỡ gia đình con thế mà cả con, cả ba má của con lại lừa má!

– Má, con xin má bớt giận, tất cả là lỗi ở con, ba má con không biết gì về chuyện này, má đừng trách ba má con. Con xin nghe má, con sẽ nghỉ làm để ở nhà lo cho anh Tùng.

– Hử, nếu có lo thì phải cho toàn tâm toàn ý đừng có lo ở đâu môi chót lưỡi đó.

– Dạ vâng!

Đúng lúc ấy, bà Phong cũng đến thăm vợ chồng Ngân. Thật là một sự trùng hợp oái oăm. Thật ra bà Phong chỉ muốn đến gặp Tùng nhờ anh chút việc không ngờ lại gặp cả bà xui gia ở nhà Tùng, điều đó khiến cho bà cảm phần lúng túng.

Ngân e dè đón bà từ ngoài cửa, cô hỏi bà:

– Má tới có chuyện gì không má?

– Nhà có chuyện, nên má định sang nhờ chồng con.

– Chuyện gì mà xem ra hệ trọng vậy má?

Bà thở dài:

– Là chuyện làm ăn của ba con, má nghĩ có lẽ vì chuyện của con nên ông bà bên ấy hờn ba má, má nói không phải có ý trách con, mấy lúc gần đây ba thằng Tùng có ý lơ là không muốn giúp đỡ ba con nữa công việc đang dang dở giữa chừng, ba con lo lắm.

Ngân lo lắng nói:

– Có chuyện đó sao má?

– Ừ?

– Má chồng con cũng đang ở đây!

– Vậy thì để má vô chào bà ấy, xem ý bà ấy ra sao?

Bà Toàn ra vẻ lạnh nhạt khi gặp bà phong:

– Chị cũng tới chơi à?

Bà Phong đáp:

– Dạ vâng! Tôi sang thằng Tùng coi nó ra sao!

Bà Toàn nhếch môi nói kháy:

– Chị cũng có lòng quá!

– Dù sao cũng là con mà chị!

Bà Phong nhỏ nhẹ trả lời, bà không phải không nhận ra thái độ gay gắt của bà xui gia của mình. Có điều bây giờ bà đang thất thế, lỗi là do con gái bà gây ra, nên bà đành cắn răng nhẫn nhịn:

– Lúc này anh chị cũng khỏe chứ?

– Bà Toàn mắc mớ:

– Khỏe sao được? Chị có đưa con bị như thằng Tùng nhà tôi thử xem chị có khỏe được không?

Bà Phong áy náy nói:

– Tôi cũng làm mẹ nên tôi hiểu, con cái ai mà không xót, dù sao thì chuyện cũng đã lỡ rồi, không có ai muốn, chị cũng đừng buồn quá, từ từ rồi chúng ta lo cho con.

– Hừ! Bà Toàn giận dữ hừ một tiếng. Từ từ lo, lỡ như con tôi nó liệt luôn thì sao?

– Con Ngân nó cũng chăm sóc cho thằng Tùng mà chị.

– Vậy chị thử liệt để cho người khác chăm sóc thử coi có sung sướng hay không?

Bà Phong nhìn sững bà Toàn, câu nói cay độc của bà Toàn còn hơn cái tát vào mặt bà. Riêng bà Toàn cơn giận như ngọn lửa bùng phát cứ thế mà cháy không thể dập tắt được, bà hăn học nói tiếp:

– Tôi mà ngờ có ngày nay, thì có chết tôi cũng không làm sui gia với chị. Vợ chồng chị lừa gạt tôi, gả một đứa con gái hư hỏng về làm dâu nhà tôi nên con trai tôi mới ra nông nỗi này, uống công vợ chồng tôi tốt với gia đình chị, tốt với con gái chị, bây giờ chị nói sao đây, con trai tôi vì con gái chị mà thê thảm đường này, cả tương lai sự nghiệp cả cuộc đời của nó giờ thì gắn với chiếc xe lăn đó, đã thế mà nó còn bỏ bê con trai tôi không thèm dòm ngó tới, nó vẽ chuyện đi làm, để có thời gian đủ đờn bên ngoài.

Bà Phong khẽ chau mày, càng nghe bà Toàn nói bà càng thấy chua xót cho con gái chỉ vì một phút giây lầm lỡ mà nó phải chịu trăm cay ngàn đắng thế kia.

– Con trai tôi nó đâu cần sống nhờ vào đồng tiền của nó kiếm ra, nó chỉ cần có người lo lắng chăm sóc cho nó thôi, thế mà con gái chị lại đối xử với nó như vậy, nó què quặt làm sao mà tự làm gì một mình được chứ?

– !!!

– Giờ thì tôi chỉ xin nó lo cho con tôi tử tế, tiền bạc tôi có mà, đâu có phải nhờ vả ai!

Ngân bắt nắn vì thấy mẹ chồng mắng xối xả vào mặt mẹ mình, cô khổ sở lên tiếng xen vào:

– Thưa má, tất cả là lỗi ở con, con xin má đừng làm khó má con.

Bà Toàn trợn mắt nạt ngang:

– Cái gì, bây giờ còn đổ tiếng ác cho tôi sao, tôi làm khó gì ba má cô, tôi chưa nói một tiếng nào từ lúc xảy ra chuyện tới giờ, cô là người có cha mẹ sinh ra chứ có phải từ đất nẻ chui lên đâu, không nói với má cô thì tôi nói với con chó, con mèo ngoài đường sao?

Ngân bật khóc:

– Má. Con xin má, má mắng chửi con thì con xin chịu, từ đây má dạy sao con nghe vậy, con không dám cãi lời má nữa đâu, cả anh Tùng cũng thế, ba má con không có lỗi gì cả, con xin má.

– Hừ!

Bà Phong nuốt nhục khẽ khàng lên tiếng:

– Con đại cái mang, chị nói cũng đúng là do tôi không biết dạy con, chuyện dĩ lỡ rồi chị hãy để cho con Ngân nó chuộc lỗi, tôi sẽ bắt nó hầu hạ thằng Tùng đến nơi đến chốn, cho đến khi thằng Tùng lành lặn trở lại, tới lúc đó thằng Tùng có bỏ nó tôi cũng không oán trách gì cả.

– Hừ?

– Làm cha mẹ ai cũng muốn cho con cái mình tốt đẹp nên người, chẳng qua vì tôi vô phước, tôi cũng xin chị thương cho, tôi hổ thẹn với anh chị lắm.

Bà Phong nói đến đó thì tủi thân rơi nước mắt, nhìn thấy thế bà Toàn cũng có phần nguôi giận:

– Chị khóc làm gì, người khóc phải là tôi mới đúng, bây giờ có trách nhau cũng chẳng được gì, có điều giận thì tôi không kèm được, giờ thì tôi chỉ lo cho thằng Tùng và mong con Ngân nó toàn tâm toàn ý chăm sóc cho thằng Tùng, cầu xin cho đôi chân nó bình phục lại có thể thì tôi mới không để tâm đến chuyện cũ nữa.

– Thôi thì tôi làm mẹ tôi cũng xin chị tha thứ cho con Ngân, gia đình tôi coi như mắc nợ ân tình của chị chúng tôi không dám quên.

– Thôi không nói nữa.

Gạt ngang rồi bà Toàn móc bóp lấy ra một xấp tiền dẫn lên bàn:

– Đây là tiền chi xài trong tháng này, cô cầm lấy mà cơm nước tắm bổ cho thằng Tùng, có điều cũng xài đúng chuyện đừng có tưởng vợ chồng tôi in được ra tiền.

Ngân ghen ngào cúi đầu dạ vâng.

– Tôi về tuần sau tôi đến, nếu thằng Tùng có chuyện gì thì điện cho tôi hay.

– Dạ!

Nói rồi bà cầm bóp đứng dậy đi thẳng không hỏi qua bà Phong câu nào, bà Phong ê chề nhìn theo cho đến khi bà đi khuất dạng.

Ngân quay lại quỳ sụp xuống chân bà ghen ngào nói:

– Con xin lỗi má, là tại con mà má mới chịu nhục nhằn như vậy!

Bà Phong xót xa vuốt tóc con gái, bà buồn rầu nói:

– Má không giận con, má chỉ thương cho con thôi, cũng một đời người mà sao con lại khổ sở như vậy, lỗi là má ép uống con.

– Không có đâu má:

– Không, má biết lúc xưa con không bằng lòng, vì con thương ba má nên mới ưng người ta, giờ ra nông nổi này má thật ân hận, cũng vì ba má coi trọng tiền tài sự nghiệp mà làm khổ đời con.

– Má đừng nghĩ thế.

– Bây giờ ông trời quả báo mà, má mất cả chì lẫn chài, sự nghiệp cũng không giữ được mà con gái cũng khổ sở trăm chiều. Sao ba má lại hồ đồ thế.

– Má, không phải do má, mà do con hư hỏng nên đã làm cho ba má tủi nhục mất mặt với người ta, má không đánh mắng con là may lắm rồi, sao má lại tự trách mình.

– Bạch Ngân? Bà đau lòng vuốt tóc con hỏi:
Con khổ lắm phải không?
Ngân tủi thân cắn môi cố giấu vì không muốn cho mẹ thêm buồn phiền:

– Dạ không có, anh Tùng cũng tốt lắm.

– Đừng có giấu má, má hiểu mà, từ lúc má đến cho đến khi má nó mắng chửi má, thế mà nó vẫn không ra chào hỏi má một câu, má biết nó oán con, oán cả ba má.

Ngân cố chống chế:

– Không phải đâu má, anh ấy mới uống thuốc nên phải nằm nghỉ để con vô kê anh ấy ra nói chuyện với má.

– Thôi Ngân, đừng làm phiền nó, má qua thăm con rồi má về, con cố mà lo cho nó, mong sao nó mau bình phục lại, tới lúc đó con có ly hôn má cũng không cần, chớ má thấy con sống không có hạnh phúc rồi.

Ngân buồn bã thở ra:

– Con cũng mong cho anh ấy bình phục như thế con cũng thấy yên lòng.

– Lúc này con xanh xao quá!

– Con cũng vậy mà má!

– Má biết con cực nhục lắm, có lẽ số phận đã định, má cũng đành nhìn con đau khổ mà không làm gì được, má đau lòng lắm.

– Má!

– Cũng vì má nhưng giờ có nói cũng bằng không.

Ngân không muốn cho mẹ cứ quanh quẩn buồn rầu vì chuyện của

mình, cô mới nói lảng sang chuyện khác:

– Má à, lúc nãy má nói má qua là có chuyện muốn nói với anh Tùng là chuyện gì vậy má?

Bà Phong ngần ngừ rồi lắc đầu:

– Thôi con à, má nghĩ không cần nữa.

– Là chuyện gì vậy, sao má không chịu nói.

– Con thấy thái độ của má thẳng Tùng rồi, má có nói ra cũng vô ích họ không giúp ta đâu.

– Vậy má tính sao?

– Để má về cho ba con hay, nếu như đã thế, có lẽ ba má cũng đành chấp nhận phận số, về quê kiếm miếng đất an phận dưỡng già!

Chậc, chỉ tội cho ba con đổ bao công sức giờ thì trắng tay, ứ hự, lo toan vất vả cả đời, đến lúc xuôi tay nhắm mắt, tro bụi thì cũng trở về tro bụi.

Ngân chợt thấy sợ vì những lời nói buông xuôi của mẹ, chỉ mới đây thôi mà tóc của bà đã bạc đi rất nhiều, những nếp nhăn hằn sâu hơn trên trán, cô chợt thấy thương mẹ làm sao, cô chạnh lòng kêu lên:

– Má?

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 5

Bà khẽ gượng cười vuốt tóc cô như thuở cô còn lên năm sáu, bà nói:

– Thôi má về.

– Dạ, má cố giữ gìn sức khỏe nhen má, cả ba nữa.

– Ờ! Con cũng thế mà cố chịu đựng lo cho tròn bốn phận của mình.

– Con biết rồi má.

– Má về đây.

Ngân ứa nước mắt vì cái dáng lấm lũi của mẹ xa dần ngoài cổng. Má ơi!

Cũng vì con mà ra, nên ba má mới khổ tâm như thế, con chưa trả được hiếu cho ba má ngày nào mà đã làm cho ba má đau buồn vì con, không biết đến ngày tháng nào con mới chuộc lại được lầm lỗi này với ba má.

– Cô Hai!

Ngân chùi nước mắt rồi quay lại khi nghe tiếng người giúp việc gọi:

– Có chuyện gì?

– Dạ, cơm nước xong rồi, sao cô không giữ bà lại ăn cơm.

Ngân buồn tủi lắc đầu:

– Má tôi chắc cũng không muốn ở lại đâu, thôi vào lo dọn cơm cho cậu chủ ăn đi.

– Dạ?

Ngày tháng lại qua đi. Ngân ngỡ ngàng khi nhận ra người khách đến thăm mình, cô kêu lên:

– Mai à!

– Ừ, mình không làm phiền bạn chứ?

– Ờ không, vào nhà đi.

– Tùng ra sao rồi?

Ngân thở dài:

– Cũng thế thôi!

– Bao giờ mới đưa Tùng đi chữa trị.

– Ba má mình đang lo thủ tục, vào ngồi mình lấy nước bạn uống.

– Cho mình ly nước lọc được rồi. Mình muốn đến thăm bạn nhưng công việc cứ dồn dập mãi, bạn có bệnh không sao thấy bạn xanh xao quá vậy?

– Không, dạo này Mai ra sao, ông xã có tốt với bạn không?

– Tốt! Anh ấy lo cho mình dữ lắm.

Nét mặt của Mai rạng rỡ hẳn lên trong câu nói có phần tự hào ấy,

Ngân chạnh lòng, cô thoáng tủi phận:

– À, Ngân này, mình có ít quà cho bạn đôi lúc mình cũng thấy áy náy cũng vì bạn đi dự cưới của mình mới xảy ra tai nạn cho Tùng.

– Mai đừng nghĩ vậy, chuyện xui rủi lúc nó tới thì tới đâu có ai lường trước.

– Chắc là bạn khổ tâm lắm phải không, số bạn thật đen, anh Tùng đâu rồi?

– Anh ấy ngủ trong phòng.

– Ờ, nè. Ngân chợt thoáng lo, thật sự cô cũng không muốn gặp lại ai, nhất là Mai cô bạn “phối bò” muốn nói gì nói, chẳng kiêng dè tế nhị gì, Mai lại hay nhắc đến chuyện của cô. Không muốn để cho Tùng nghe được. Ngân vội ngăn Mai lại khi thấy Mai ra chiều bí ẩn.

– Mình không muốn nhắc lại chuyện cũ, cái gì đã qua thì hãy để cho nó qua đi, bây giờ mình chỉ lo cho anh Tùng, nếu như Mai có lòng đến thăm thì mình cảm ơn.

Mai sượng mặt vì hiểu Ngân muốn nói gì, cô nhăn mày:

– Trời ơi! Bồ nói gì vậy, mình đâu có hồ đồ mà đến đây nói chuyện của Kiệt nữa.

– !!!

Mai bịt miệng bẽn lễn:

– Xin lỗi, mình xốn xác quá, đã nói không nhắc đến Kiệt nữa mà cứ nhắc.

Ngân ngao ngán thở ra, Mai càng cố phân bua thì càng mắc sai lầm:

– Rõ là mình hồ đồ mình chỉ định cho bạn cái địa chỉ để bạn đưa Tùng đi khám thôi, kỳ vừa rồi mình và ông xã có qua Nhật, mình nhớ đến bạn nên mới hỏi dò được cái địa chỉ này, bệnh viện đó nổi tiếng lắm, toàn là bác sĩ giỏi về phẫu thuật chỉnh hình, bạn bàn với gia đình đưa anh Tùng sang đó xem sao?

– Vậy à?

– Ừ, coi như mình trả nợ bạn, chứ không mình áy náy lắm, cứ nghĩ vì bạn đi dự cưới mình nên mới xảy ra chuyện.

– Cảm ơn Mai nhiều lắm nghe, để mình cho ba má mình biết.

– Muốn chắc ăn thì lên mạng để biết rõ thông tin hơn thôi mình về đây.

– Ừ? Mai về.

– Ráng nghe, ráng chịu đựng rồi mọi chuyện sẽ qua, bạn cũng có được cái mà bạn muốn có, đừng để lỡ cơ hội.

– Cảm ơn Mai.

– Thôi mình cho bạn hay vậy thôi, mình về!

Ngân tiến chân Mai ra cửa lúc quay vào thì cô đã đối mặt với ánh mắt hoài nghi dò xét của Tùng:

– Cô ta đến làm gì vậy?

Không hiểu sao Ngân chợt thấy lo sợ cô ấp úng đáp:

– Cô ấy đến thăm anh.

Tùng cười gằn:

– Thăm tôi?

– Dạ phải.

– Thăm tôi sao không chờ gặp tôi mà lén lén lút lút ra về vội thế?

– Đâu có.

– Đâu có là sao? Cô ta lại đến đem tin tức cho cô chứ gì?

Ngân lo sợ lắc đầu:

– Đâu có!

– Hừ!

Tùng lặn chiếc xe lại trước mặt Ngân, ánh mắt của anh khiến cho Ngân khiếp sợ:

– Còn chối ư? Cô ta nói gì? Hẹn hò giúp cô phải không? Hừ, cô chỉ mới nghỉ làm có ít ngày thì đã có người đến liên lạc ngay với cô.

Ngân cuống quýt phân trần:

– Không đúng, anh đừng nghi ngờ em thật ra Mai có nói gì với em đâu.

– Còn không? Cô ta bảo cô đừng bỏ lỡ cơ hội thì sẽ có cái mà cô muốn có mà, chẳng phải điều cô muốn là được ở cùng với nhân tình của cô sao?

Ngân đau khổ lắc đầu, cứ mỗi lần Tùng nổi cơn ghen là cô lại khiếp sợ đến chẳng biện bạch gì được cho mình, thái độ của cô càng khiến cho Tùng thêm tức giận hồ nghi:

– Không có, Mai chỉ đến thăm anh thôi, em biết mỗi lần gặp Mai là anh lại nghi ngờ em, em rất sợ rồi!

– Có thật thì giết mình nếu đường hoàng thì cô không phải lo sợ núp lén tôi, cô đi đi, đi mà giữ lấy cơ hội cho mình.

– Em đã nói là không phải như anh nghĩ mà.

– Tôi không nghĩ mà tôi nghe thấy nhìn thấy, tại sao lúc nào cô cũng muốn làm cho tôi điên lên như vậy? Đồ phản trắc.

Ngân bị mắng oan thì ầm ức kêu lên:

– Em không có, không có!

Thái độ phản kháng của cô làm cho Tùng nóng thêm, xem cô ta kìa còn dám trợn mắt nạt lại anh nữa? Phải, giờ thì anh là kẻ tàn tật làm sao mà cô ta không coi thường không khinh dễ anh, hừ!

Tùng mím chặt môi, găm gù nhìn Ngân trông mặt anh lâm lì đến ghê người, trong khi Ngân thì vẫn uất ức biện minh cho mình:

– Tại sao lúc nào anh cũng nghĩ xấu cho em? Đến cả bạn bè em cũng không dám gặp, đi chợ mua sắm em cũng vội vội vàng vàng cho mau về sớm kéo sợ anh nghĩ em hẹn hò, làm cái gì em cũng nghĩ đến anh, anh còn muốn em phải làm sao nữa.

– Tôi muốn cô đừng lừa gạt tôi, suốt cuộc đời này cô chỉ chăm chăm lừa gạt tôi, cô có biết điều đó làm cho tôi rất căm phẫn hay không?

– Nhưng em không có, chỉ tại anh tự suy diễn rồi gán ép cho em.

– Tôi tự suy diễn ư? Tôi đâu có điên, đã bao nhiêu lần cô dối gạt tôi rồi, tôi có nói sai cho cô đâu, cô “già mồm” chối tội, hành động ấy của cô càng chứng minh rõ ràng bản chất gian xảo của cô, đồ cái thứ đàn bà hư!

– Phải?

Ngân như trái bóng bị căng hơi vỡ bùng ra, cô quát lại Tùng:

– Phải, em là một thứ đàn bà hư, bởi vì một lần hư hỏng mà suốt đời em bị anh nghi ngờ mắng nhiếc, em đã ân hận cố sửa đổi nhưng chẳng được gì, chính anh đã làm cho em không còn thấy mình mang tội nữa, em dám yêu và dám chịu đựng, còn anh thì sao? Anh dám yêu mà không dám chấp nhận em, anh là một gã đàn ông nhỏ mọn, hèn yếu một kẻ cố chấp hẹp hòi.

– Bốp!

Chiếc gạt tàn bay thẳng vào trán Ngân, Ngân lão đảo ôm mặt, cô đau đớn nhìn trừng trừng Tùng. Tùng vẫn lạnh lùng nhìn máu từ vết thương trên trán của Ngân chảy ra, không một chút thương xót, hay hối hận, nỗi căm phẫn đã dập tắt mọi cảm xúc lẫn tình yêu mà anh dành cho Ngân.

– Anh! Ngân ghen ngào kêu lên. Anh độc ác lắm, càng ngày anh càng độc ác, anh đánh em đi đánh cho hả cơn ghen hờn vô lý của anh, em không biết có khi nào anh ngồi nghĩ lại hành động của mình không, anh có thấy ân hận có thấy thương xót cho em, có thấy mình thật thô lỗ vũ phu, anh có thấy hối hận vì đánh chửi một người đàn bà yếu đuối luôn muốn sửa đổi và phục tùng anh.

– !!!

Tiếng khóc của Ngân làm cho không khí căn phòng nặng nề ngột ngạt hơn:

– Em có lỗi gì chứ khi cố làm vừa lòng anh, em đã bỏ lại quá khứ sau lưng, em đã cố quên, nhưng anh không cho em quên, lúc nào anh cũng gợi lại quá khứ của em, cũng bắt em nhớ tới nó, tại sao anh không rộng lượng một chút cho em một cơ hội để làm lại từ đầu, anh luôn dồn ép em, anh lấy điều đó làm vui hay để chứng tỏ anh là một người đàn ông?

Tùng ôm đầu kêu lên:

– Cô im đi!

– Thật ra trong lòng anh đang nghĩ gì, anh muốn em phải ra sao! Em đã không còn kiêu hãnh, không cả sự tự trọng, em đã như một thứ rác rưởi trong mắt anh rồi, còn thứ tệ hại nào mà em chưa nhận lấy đâu, tại sao anh cứ muốn hành hạ em mãi như thế?

– Tôi ... tôi hận cô, vì cô mà tôi mất tất cả tình yêu sự nghiệp tương lai và cả niềm tin vào chính mình, cô nhìn đi, cô nhìn tôi đi, tôi có còn là tôi không, càng đánh mắng cô tôi càng thấy mình tệ hại, tôi kinh

tổm chính mình nhưng tôi không đứng đứng được, cứ mỗi lần thấy cô vui, cô cười là tôi như điên lên vì nghĩ có người khác đem lại niềm vui cho cô, nhưng khi cô buồn cô khóc thì tôi lại vật vã đau lòng tôi tự nguyện rửa mình chán ghét khinh bỉ chính mình, tôi không đủ sức chịu đựng lại càng không thể giải thoát cho chính mình và cho cô! Tùng ôm đầu rên rỉ:

– Tại sao cả hai chúng ta lại lâm vào tình cảnh thảm thương này! Chẳng phải vì cô sao? Cô nói đi!

Ngân thẫn thờ lặng đi. Là lỗi tại cô, đúng là lỗi tại cô, nhìn anh ấy xem, ngày xưa anh ấy là một thanh niên to cao rắn rỏi tràn đầy sức sống, lúc nào cũng tươi cười sôi nổi, thế mà giờ đây trông anh ấy kìa, gầy gò xanh xao, hai mắt lúc nào cũng đầy tràn một nỗi buồn chán tuyệt vọng, trở thành một kẻ tàn phế gắn liền cuộc đời trên chiếc xe lăn. Chính vì cô! Tất cả là vì cô.

Ngân bắt khóc, căn phòng chỉ còn mỗi tiếng khóc vật vã của Ngân vang lên không gian như cô đọng lại, bóng đêm đã lan dần và phủ trùm lên vạn thế nhưng Ngân và Tùng vẫn bất động, cả hai như đã hóa đá, Tùng rũ người trên chiếc xe lăn, cái bóng của anh đổ dài trên nền gạch lạnh, lẻ loi cô độc, anh rất muốn đến bên Ngân, đỡ cô đứng lên, nói với cô những lời dịu dàng âu yếm, nhưng anh lại không thể.

Không biết cô ấy đang nghĩ gì, cô ấy đã ngồi như thế rất lâu rồi, vết thương đã thôi chảy máu chưa. Bạch Ngân. Anh yêu em nhưng tình yêu ấy giờ đã biến thành nỗi căm hận, càng hận em thì lòng anh càng đau khổ.

Chúng ta cứ mãi dẫn vật nhau rồi biến cuộc sống của chúng ta thành một chốn địa ngục, giờ thì anh không xa em, bởi vì anh đã trở thành kẻ tàn phế anh sống dựa vào em bao ngày qua, anh đã quen có em lo lắng chăm sóc cho anh, cho nên anh rất sợ, sợ mất em, sợ em bỏ anh đi, anh đã trở thành một kẻ ích kỷ, càng sợ mất em anh càng hung hăng dự tợn, anh là một kẻ không ra gì, anh hối hận lắm, anh muốn đến xin lỗi em dúi đỡ em nhưng lại sợ em biết được nhược điểm của anh, anh không muốn để lộ cho em biết sự hèn yếu của mình.

Ngân nén đau gượng đứng dậy, dường như Tùng đã ngủ gục trên xe, căn phòng mờ mờ trong ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, Ngân với tay mở đèn, mấy hôm nay cô đã cho Hoa nghỉ làm, nên tất cả mọi việc cô tự làm lấy.

Cô bước vào bếp, rồi giật mình khi nhìn vào tấm gương trước mặt, một gương mặt phờ phạc xanh xao, với đôi mắt lơ lảo thất thần, vết thương trên trán đã khô máu dính bết vào tóc, trông cô thật ghê khiếp, chính cô cũng không nhận ra cả mình, cô bần thần tự nhủ: Mày đó sao Ngân! Trông mày thảm quá, chính mày còn không thể nhận ra mày! Cuộc sống này đã quá sức chịu đựng của mày rồi, nó không phải dành cho con người, nó là một chốn địa ngục, nó là cuộc sống dành cho ma quỷ.

Ngân chán chường tuyệt vọng, cô đứng lặng đi thật lâu trước hình dạng của mình, đầu cô trống rỗng không còn chút cảm xúc nào, cô bật cười, nụ cười méo mó khiến cho gương mặt của cô trở nên dị dạng khó coi.

Sống để làm gì chứ? Tại sao không tìm cho mình một lối thoát, phải, tại sao mình không nghĩ đến điều đó, cuộc sống này quá ư nặng nề, quá ư mệt mỏi, mình đã không còn chịu đựng được nữa! Tình yêu, hận thù, khinh ghét bấy nhiêu đó cũng đủ rồi, còn gì mà mình chưa nếm trải? Chẳng còn gì dành cho mình nữa! Chẳng còn gì? Đủ rồi! Đủ lắm rồi.

Ngân lảo lẩm như một người điên, cô không rõ cô về phòng bằng cách nào, và cũng không rõ mình ngủ thiếp đi tự lúc nào, cho đến khi cô tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, cô bật dậy định thần rồi chạy ra ngoài. Không thấy Tùng đâu căn nhà trống vắng, gió đập vào cánh cửa khép hờ cô chợt thấy mơ hồ, một nỗi lo sợ khó tả ập đến, cô chạy băng ra bãi biển, vừa lúc cô nhận ra ngoài bãi biển có điều khác thường, có rất nhiều người tụ tập nhốn nháo trên bờ cát.

– Kia! Cô ta đến kia! May quá!

– Đờ anh ta vào nhà đi.

Ngân hốt hoảng khi nhận ra chiếc xe lăn quen thuộc của Tùng và lúc có người lớn tiếng gọi cô:

– Chồng chị té xuống biển nè, đưa anh ấy về nhà đi, thật khổ.

– Chậc! Bị tật nguyên như thế mà ra đây làm gì không biết, may mà có người đỡ lên kịp.

Tùng ướm sững ngồi rũ trên xe như một cái xác không hồn, Ngân biết không phải là anh bị ngã xuống nước mà là do anh cố tình đi tìm cái chết, cô chợt thấy sợ, cái sợ chạy khắp người cô khiến cho cô như run lên cô chụp lấy anh rồi lay gọi:

– Anh không sao chứ, anh Tùng! Anh nhìn em đi.

Người đàn ông đứng bên lên tiếng:

– Anh ấy không sao, có lẽ chưa tỉnh hồn, để tôi giúp cô đưa anh ấy về nhà, ở ngoài đây gió mạnh lắm, không khéo anh ấy lại bị cảm lạnh đó.

Ngân vẫn chưa hoàn hồn cô xấp ngựa chạy theo chân người đàn ông tốt bụng, chẳng mấy chốc mà cô đã đỡ được Tùng lên giường, từ lúc cô gặp anh đến giờ anh vẫn không hề nhìn cô, cũng chẳng hề lên tiếng, anh cứ như cái xác mặc cho ai làm gì thì làm.

Ngân cảm ơn người đàn ông rồi khép cửa lại sau khi tiễn ông ta ra cổng, Tùng nằm bất động trên giường cô kéo chăn đắp cho anh rồi thở dài lên tiếng:

– Sao anh lại làm thế?

– !!!

– Nếu lỡ như có điều gì xảy ra cho anh em làm sao đối mặt với gia đình?

– !!!

– Thật ra anh muốn gì nữa? Sao anh không nói đi? Muốn đánh muốn chửi gì cũng được anh đừng đi chết như vậy được không?

– !!!

– Anh hành hạ em chưa đủ sao?

Hừ, Ngân tức giận đứng dậy khi thấy Tùng vẫn nằm im bất động:

– Được rồi, có muốn chết thì lần sau cho em theo với, em cũng muốn chết đây, em không biết anh còn bày trò gì nữa! Đồ ác độc.

Ngân vừa dứt tiếng, thì đã nhận ra tiếng kêu lo lắng của bà Toàn vang lên:

– Tùng! Con sao rồi! Trời ơi! Con sao rồi Tùng.

Ngân ngạc nhiên đứng nép sang một bên, cô không ngờ bà lại hay tin nhanh thế:

– Trời ơi! may mà má có linh tính nên chạy sang đây thăm con, nếu không làm sao má biết chứ!

Đến lúc này thì Tùng mới hé mắt nhìn bà:

– Má, con không sao?

– Sao con lại bất cẩn thế! May mà con không sao, cảm ơn trời Phật?

Nói rồi bà quay sang Ngân trách:

– Còn cô nữa, cô làm gì mà để cho nó ngã xuống biển như vậy, thật vô tích sự, cô muốn để cho nó chết lắm phải không?

– Thưa má, con không biết là anh ấy đi ra biển.

– Hừ! Không biết vậy chứ cô làm gì mà không biết?

Tùng cau mày cản mẹ:

– Thôi má, không phải tại cô ấy là do con bất cẩn, con muốn nằm yên một chút, mọi người có thể ra ngoài được không?
Bà Toàn liếc xéo Ngân, đáp lại chần cho con rồi mới quay ra. May mà hôm nay bà sang thăm con trai, nếu không chắc bà cũng không biết sự việc xảy ra cho Tùng như thế, vừa tới đầu ngõ bà đã nghe hàng xóm cho biết, tìm bà như thất lại vì sợ bà cất tiếng gọi Ngân:

– Ngân à!

Ngân đặt ấm nước xuống bàn rồi thở dài lau tay bước lên, cô biết điều gì đang chờ mình phía trước rồi. Bà Toàn dẫn xấp tiền lên bàn rồi cao giọng nói:

– Đây là tiền chợ tháng này, cô mua đồ về tắm bổ cho thằng Tùng, tôi thấy nó ốm quá, lại xảy ra sự việc hôm nay, làm sao mà nó chịu nổi!

– Dạ vâng!

– Từ nay cô cẩn thận một chút.

– Dạ vâng?

– Tôi giao con tôi cho cô là tôi mong cô hãy xem nó như sinh mạng của cô, tôi không muốn tôi giao trứng cho ác! Cô hiểu không?

– Con biết!

– Ba thằng Tùng vừa giúp cho ba của cô kí xong hợp đồng xây dựng khu nhà ở cho công nhân hãng giày, bấy nhiêu đó cũng đủ cho cô hết lòng với con trai tôi chưa?

Ngân cúi đầu cảm kích:

– Con cảm ơn ba má, con sẽ lo cho anh Tùng.

– Chuyện xảy ra hôm nay tôi không muốn mắng chửi cô, dù sao thì con tôi cũng đã bình an. Không bao lâu nữa tôi sẽ đưa nó đi chữa bệnh cô hãy liệu mà xử sự.

Từ sau lần chết hụt Tùng có vẻ trầm lắng hơn, anh không nói không cười, nhưng tính tình thì càng lúc càng cộc cằn nóng nảy, chuyện gì không bằng lòng thì anh đập phá hất đổ chẳng cần biết đến cảm nhận của Ngân, anh xem cô còn tồi tệ hơn cả một thứ tôi tớ mặt hạng.

Căn nhà lúc xưa đẹp dễ xinh xắn là thế, giờ thì như một nấm mồ hoang, không còn thứ gì nguyên lành trong tầm tay của anh. Bà Phong đặt giỏ trái cây lên bàn rồi mới lên tiếng gọi Ngân:

– Ngân ơi!

Tùng đang ở trong phòng nghe tiếng bà, anh dợm đóng cửa lại thì bà Phong đã xuất hiện trước cửa, bà lên tiếng hỏi nên Tùng đành đổi

mặt với bà:

– Con khỏe không Tùng?

– Anh lạnh nhạt đáp:

– Má mới qua!

– Ờ, má có đem một ít trái cây cho con, hôm nọ má nghe nói con bị ngã con không sao chứ?

– Con không sao.

Bà không đến nỗi vô tâm vô ý mà không nhận ra thái độ lạnh nhạt của Tùng đối với mình, bà thở dài rồi ngồi xuống ghế kế bên, bà nói:

– Con cứ ở mãi trong phòng không tốt cho sức khỏe đâu, để má kêu con Ngân đưa con ra ngoài đi dạo cho thoải mái.

– Không cần đâu.

– Con giận má à?

– !!!

– Má biết quan hệ vợ chồng của con không tốt, má cũng không muốn thế, lúc nào má cũng mong cho tụi con được hạnh phúc, chuyện xui rủi xảy ra đâu cũng là số phận, con hãy bỏ qua cho nó được không?

– !!!

– Đời người ngắn ngủi lắm, nhất là đời của một người con gái có được bao năm hạnh phúc đâu, chỉ vì một phút nông nổi mà nó phải trả giá bằng chính hạnh phúc cả đời mình, má biết bây giờ nó thật lòng thật dạ với con, nếu như con còn thương nó, thì hãy cho nó một cơ hội, đừng cố chấp, đừng nghĩ đến dĩ vãng nữa.

Bà thở dài trước sự im lặng của Tùng.

– Là người ai mà không có lầm lỗi, không nhiều thì ít, chẳng lẽ vì một lần lầm lỗi mà phải suốt đời chịu nhục chịu tủi, bỏ đi cả đời mình hay sao? Má là người đẻ ra nó, má xót xa lắm khi thấy con gái mình càng ngày càng tiêu tụy khổ sở, má xin con hãy rộng lượng một chút, đánh kẻ chạy đi chớ có ai đánh kẻ chạy về, con hãy mở cho nó một con đường, má tin nó sẽ tận tụy với con, đến suốt đời nó.

– Má à, con mệt lắm, con muốn ngủ.

– Tùng? Má biết con là người biết nghĩ, con hãy nghe lời má, má biết con còn thương Ngân, đừng làm cho cả hai đều đau khổ.

Tùng ngồi ôm đầu không trả lời bà, thái độ không muốn nghe của anh khiến cho bà đành đứng lên bỏ ra ngoài:

– Má về, má mong là con hãy nghĩ lại, vì con Ngân mà cũng vì bản thân con, đừng để phải hối tiếc ghen con.

Huyền tỉnh dậy khi trời còn tờ mờ tối, cô thu dọn nhà cửa rồi bắt tay vào làm điểm tâm cho Tùng:

– Anh Tùng, dậy đi anh!

Không có tiếng trả lời, Huyền đẩy cửa vào phòng, căn phòng trống rỗng, Tùng đã ra ngoài từ bao giờ, Huyền khoác chiếc áo rồi chạy ra bờ biển, quả như cô dự đoán, chiếc xe lăn đơn độc giữa bờ cát trắng vắng vẻ, cái lạnh của buổi sớm mai làm cho cô khẽ rùng mình, cô khấp chặt hai tà áo rồi lên tiếng gọi Tùng:

– Anh dậy từ bao giờ mà ra đây sớm thế?

Tùng không quay lại, anh nói:

– Lúc trời vừa sáng, em chưa đi dạy à?

– Làm điểm tâm cho anh xong mà chẳng thấy anh đâu, em phải chạy đi tìm, về thôi anh, ở ngoài này lạnh quá.

– Em về trước đi, lát anh về.

– Anh lại muốn bỏ bữa ăn sáng à?

– Không có đâu.

– Vậy thì để em đưa anh về.

Nói rồi không chờ Tùng có đồng ý hay không, Huyền đẩy chiếc xe về nhà, Tùng chau mày cẩn thận:

– Em lúc nào cũng độc tài! Anh chỉ muốn ngắm biển một lúc cũng không được!

– Biển thì có gì mà ngắm, nước mênh mông, toàn là gió và sóng ngắm mãi anh không chán sao?

– Không, mỗi lần ngồi ngắm mặt nước phẳng lặng hiền hòa ấy, anh lại thấy lòng thanh thản.

– Có thật là thế không?

– !!!

– Anh giấu ai chứ sao giấu được em, từ lâu em chỉ muốn đi anh đi khỏi nơi này, nó chỉ gợi nhớ cho anh mà thôi.

– Anh không đi đâu cả!

– Biết, em biết anh cứng đầu, không ai bảo ban anh nổi.

Tùng phì cười:

– Đúng là giọng điệu cô giáo, may mà anh không phải là học trò của em.

Huyền nhướn mày cười:

– May hay rủi chưa biết à!

– May là cái chắc rồi, à hôm nay anh Hưng không đến đón em à?

– Hôm nay anh ấy dạy tiết đầu, em dạy hai tiết cuối không trùng giờ,

nên không đi chung.

– Anh thấy anh ấy tốt với em lắm.

– Nè! Lại muốn nói gì đây!

– Vun vén cho em thôi mà.

– Không cần anh lo.

– Anh nói thật, em cứ quanh quẩn bên anh mãi chẳng hay ho gì đâu, lấy chồng cho anh yên tâm.

– Cũ xì! Cứ nói mãi! ở bên anh như thế này cũng hạnh phúc lắm rồi.

– Em còn cứng đầu hơn cả anh.

– Mới sáng sớm nói chuyện gì khác đi.

– Chuyện gì?

– Chuyện anh đi chữa đôi chân, hôm nọ bác có nói với em, sao anh không chịu đi?

– Để làm gì?

– Anh nói lạ chưa, lành lặn không muốn lại muốn ngồi mãi trên chiếc xe lăn như thế này à?

– Đi để rồi còn tuyệt vọng hơn đó à?

Huyền thở dài:

– Anh phải kiên nhẫn một lần không được thì hai lần, sao anh lại nản chí như thế, đôi chân của anh đâu phải chữa trị một lần là được đâu.

Tùng lắc đầu:

– Anh không muốn tái diễn lại cảnh cũ.

– Em không phải là chị ấy!

– Huyền! Đừng nói nữa được không.

Huyền đành thôi, khi thấy Tùng nhăn mày đau khổ:

– Thôi được nhưng dù sao em cũng quyết bắt anh đi.

– Chúng ta nói chuyện ấy sau vậy anh đói rồi về nhà mau lên.

Huyền liếc Tùng:

– Hừ! Giờ thì đã biết đói rồi đó à?

– Anh đâu phải gỗ đá vả lại em nấu ăn là số một.

– Trời ơi! Hôm nay chắc em trúng độc đặc quá!

Tùng cũng bật cười theo Huyền:

– Được anh khen còn hơn cả trúng số đó em.

– Biết! Cứ làm như mình là chúa trời không bằng, lẹ mau về nhà ăn xong em đưa anh đi cắt tóc cạo râu, trông anh gớm ghiếc quá, tối nào em cũng nằm mơ thấy ác quỷ hiện hình hết.

Tùng bật cười:

– Miệng lưỡi của em càng ngày càng ghê gớm.

- Miệng lưỡi ở ngoài còn bụng dạ bên trong mới đáng sợ.
 - Anh xấu bụng lắm à?
 - Tự anh biết, lúc nào cũng lầm lì, cứ cười như bây giờ có phải tốt hơn không!
 - Hì hì! Thì ra cứ cười là tốt bụng, anh đâu có biết, vậy từ đây về sau anh cứ hì hì, hì hì mãi được không?
- Huyền bật cười theo Tùng, trông anh khôi hài thật đáng ghét, phải chi lúc nào anh cũng vui như vậy có phải hơn không?
- Bà Toàn chờ mãi mới thấy tiếng xe của Huyền về đến, bà ngóng ra rồi tươi cười hỏi cô:
- Con mới đi dạy về đó à?
- Huyền gật chào bà rồi thưa:
- Bác mới đến à, sao không cho con biết để con về sớm.
 - Sao lại làm phiền con như thế, bác đến thăm con và thằng Tùng, Huyền này, bác có mua cho mấy xấp vải. để con may áo dài.
 - Bác tốn kém làm gì, lần trước bác mới cho con mấy bộ.
 - Chậc, đi dạy thì phải ăn mặc cho đẹp, như thế mới có ấn tượng với học trò.
- Tùng đi ra, anh mỉm cười góp chuyện:
- Má nói phải đó, lúc xưa còn đi học cứ hể cô giáo nào đẹp là bọn anh rất thích và cũng rất nghe lời, em nên nghe lời má ăn mặc cho thật đẹp học trò mới nể.
- Huyền đỡ xấp vải trên tay bà Toàn cô nói lời cảm ơn trong khi bà Toàn thì trù mếu nhìn cô, thật ra có mua thêm nhiều vật quý giá hơn bà cũng vui lòng mua cho cô, bằng vào những gì mà cô làm cho con trai bà, làm sao mà bà tiếc với cô điều gì. Trong thâm tâm của bà từ lâu, bà rất mong kết hợp cô với con trai mình nhưng không tiện mở lời, dù sao thì con trai của bà cũng là kẻ tật nguyền, phải chi mà thằng Tùng nó chịu đi chữa trị thì hay biết mấy, tới lúc đó bà sẽ không ngần ngại tác hợp cho hai đứa. Con bé vừa khéo léo vừa thật lòng.
- Má!
- Bà Toàn giật mình:
- Má làm gì mà thừ người ra như vậy, cho Huyền mấy xấp vải mà má tiếc vậy sao? Cũng đúng thôi, con cũng thấy tiếc huống hồ là má.
- Bà Toàn nạt con:
- Cái thằng nói tào lao?
 - Hì hì, chứ sao má ngồi như người mất hồn vậy?

Bà Toàn âu yếm nhìn con trai thật hiếm khi bà mới thấy nó vui vẻ, cột dừa như lúc này, bà thật biết ơn Thu Huyền, tất cả đều nhờ công lao chăm sóc của cô. Nghĩ rồi bà mới lên tiếng:

– Má đang nghĩ không biết lúc nào con khỏe mạnh lại, không biết má vui cỡ nào.

– Má lại nữa, cái gì mà không biết, với không biết.

– Tùng à, ba má đã lo xong thủ tục cả rồi cuối tháng này là con đi.

– Má!

– Má đã bàn với cả cô Huyền, cô ấy cũng đi với con.

– Má nói sao, Huyền đi với con à?

Tới lúc này Huyền mới lên tiếng:

– Dạ phải, em xin hai bác cho em theo anh sang bên đó để chăm sóc cho anh.

– Sao được chứ?

– Sao lại không! Tuần sau là kết thúc năm học rồi, ba tháng hè em đi với anh, vừa lo cho anh lại vừa được đi du lịch, anh đừng nói là không cho em đi nhé, coi như công lao em lo cho anh mấy năm nay, cũng đâu có đáng phải không?

Tùng trầm ngâm không nói:

– Con còn suy nghĩ gì nữa, có bệnh thì phải chạy chữa, chẳng lẽ suốt đời con cứ ngồi trên chiếc xe lăn này sao?

– Má? Con không muốn thất vọng thêm lần nữa.

– Không có đâu, lần trước bởi vì ba má nóng vội không tìm hiểu trước nên mới đưa con đến bệnh viện đó, lần này ba con đã tự sang bên ấy, tìm hiểu và đưa cho họ xem hồ sơ bệnh án của con, họ chắc chắn là sẽ chữa trị cho con thành công, nghe má đi Tùng, còn nước còn tát, còn hy vọng thì cần phải nắm lấy.

– Phải đó anh, ai cũng lo cho anh, cho dù có mười phần trăm hy vọng thì anh cũng phải nắm bắt sao lại buông trôi bỏ lỡ chứ.

– Anh không muốn tuyệt vọng thêm lần nữa, cái cảm giác ấy đau khổ lắm em hiểu không.

– Không có đâu em tin chắc lần này anh sẽ khỏe mạnh, tin em đi, em luôn ở bên anh mà.

Huyền nắm tay Tùng siết mạnh như muốn truyền thêm cho anh sự lạc quan lần này cô quyết không để cho Tùng cãi lời cô.

Bà Toàn vui mừng ra về khi biết là Tùng đã đồng ý đi trị bệnh, bà cảm kích nắm tay Huyền xúc động nói:

– Cám ơn con rất nhiều, nhờ có con mà thằng Tùng nó mới được

như ngày nay, bác không hiết nói sao vì những gì mà con dành cho con trai bác.

– Bác đừng nói vậy khiến con áy náy.

– Con tốt quá! Con thật tốt! Thắng Tùng nó tu mấy kiếp mới gặp được con!

Huyền tiễn bà Toàn về rồi mới quay vào:

– Huyền này!

Huyền quay lại, cô đang dọn chiếc ly uống nước mà bà Toàn đã dùng lúc nãy. Cô nhướn mày hỏi Tùng:

– Có gì không anh, chờ em dọn dẹp xong đã.

– Ừm!

– Sao? Có gì nào?

Tùng chờ cho Huyền ngồi rồi mới đưa cho cô xấp tiền:

– Em cầm đi, lúc nãy má đưa đó.

Huyền chau mày?

– Sao lại đưa cho em?

– Không đưa cho em thì đưa cho ai, em lạ quá, cứ mỗi lần thấy tiền lại dị ứng.

– Không phải nhưng bác cứ đưa tiền như vậy em ngại lắm.

– Em kỳ khôi mới đúng, má đưa tiền chi dụng cho chúng ta là chuyện bình thường có gì mà em ngại, chẳng lẽ để em nuôi anh sao?

– Sao lại nói thế!

– Từ đầu bảo em nghỉ dạy ở nhà cho khỏe em cứ nằng nặc đòi đi dạy.

– Anh nói lạ ghê, tự nhiên kêu em ở nhà để hai bác cho tiền xài dị ôn không!

– Em ở đây chăm sóc cho anh thì ba má lo cho em là đúng.

– Đúng cái gì? Em đâu phải bảo mẫu của anh, cũng chẳng phải người đi làm công để kiếm miếng ăn.

– Ờ kìa! Huyền, anh không có ý đó.

– Em biết tiền bạc dễ làm hỏng mất tình cảm, em không muốn mình bị ảnh hưởng, em ở đây với anh, coi như chúng ta làm bạn với nhau, em không lệ thuộc vào đồng tiền của ba má anh, mà lo lắng áy náy sợ mình phục vụ anh không thỏa đáng, còn anh cũng không ra về ông chủ đầy ải em.

– Anh mà dám sao?

– Là em nói đúng theo sự phân tích tâm lý của các nhà tâm lý học, anh không thấy chúng ta sống như thế này chẳng phải trong sáng

sao?

Tùng chau mày nhăn nhó:

- Lại giở sách ra, em biết là anh không thuộc bài mà, nói gì thì nói cất tiền đi mai hai đứa mình đi ăn tiệm một bữa, em là chúa rắc rối.
- Xì! Mới có hơi tiền đã xài xể người ta.
- Lại đổ tiếng ác, em họ Trần chứ có phải họ Đỗ đâu.
- Lại xách mé đụng chạm tới cả họ tộc người ta.

Tùng phì cười:

- Thôi không dám nói nữa, nói ra cái gì cũng bị em bẻ cong đi, may mà cổ của anh chưa bị em bẻ.
- Cổ anh thì em chỉ bóp thôi.
- Ờ! Nói rồi Huyền thè lưỡi trêu Tùng cả hai bật cười như hai đứa trẻ.

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 6

Phú ngồi chồm hổm bên cạnh Hoa nhìn những ngón tay thon dài của cô thoăn thoắt đưa từng sợi nan tre vào nếp, chẳng mấy chốc chiếc sọt trên tay cô đã thành hình, anh tấm tắc khen:

- Xem bộ Hoa rành nghề rồi hén.

Hoa lúng liếng ánh mắt cười:

- Nhờ thầy giỏi đó thôi.

Phú gãi đầu bẽn lẽn:

- Thầy cô cái gì, Hoa nói làm tui ngượng bằng chết, tui mà làm thầy ai.
- Làm thầy Hoa nè.
- Hồng dám đâu, Hoa vậy mà làm học trò tôi sao?

Hoa trêu Phú:

– Hoa không xứng hả?

– Hồng phải, mà là tui hồng xứng thì có, Hoa vừa đẹp vừa thông minh, ai lại nhận ông thầy cục mịch dốt nát như tui.

– Anh đừng có khiêm nhường, Hoa học ở anh nhiều điều hay lắm, vả lại không nhờ anh Hoa đâu có được ngày nay chắc giờ này Hoa ... đâu thai kiếp khác rồi.

– Chuyện đó, ai gặp cũng làm như tui thôi, nè, đừng có nhắc lại nữa, đan xong mấy cái sọt này rồi tui đưa Hoa đi chợ, ở nhà miết cũng buồn.

– Không có buồn, Hoa không đi đâu.

– Sao vậy?

– Hoa không thích thì không đi.

– Ở đây cô nào cũng thích được ra chợ xem cái vải cái vòng còn Hoa thì không, Hoa,thiệt khác người ta.

– Vậy Phú có ghét Hoa không?

– Không có.

– Vậy là được rồi.

– Hoa không đi thì thôi để tui mua quà về cho Hoa.

– Đừng có mua tốn tiền lắm để tiền mua gạo kéo mẹ Phú la đó.

– Mẹ đâu có biết mà la, hay là Hoa chê quà tui?

– Đâu có.

– Chậ! Cỗ tui giàu một chút thì hay biết mầy, muốn mua cái gì cho Hoa cũng được, ba tui hồi xưa cũng khổ lắm đi chạy xe mướn cho người ta rồi bị tai nạn chết, tui muốn học lái xe nhưng mẹ tui hông chịu, mẹ sợ tui giống ba thành ra cứ phải đi làm mướn, vậy thì làm sao mà giàu cho được!

– Phú đừng có buồn, từ từ làm rồi cũng có, giàu nghèo cũng có cái số lo làm chi.

– Hoa nói cũng phải, mẹ tôi đặt cái tên Phú cho tui là cốt ý muốn cho sau này tui giàu sang, chỉ sợ không có số, làm hoài cũng vậy.

– Hoa thấy sống như vậy cũng hạnh Phúc rồi.

– Hoa nói thiệt chứ!

– Thiệt!

Mắt Phú ánh lên niềm vui, anh hỏi Hoa:

– Sống như vậy Hoa cũng chịu à?

– Ừ!

– Vậy là tui yên tâm rồi.

– Yên tâm cái gì?

Phú gãi đầu cười ngô nghê:

– Hổng nói được, để mai mốt tui nói sau.

Hoa liếc xéo Phú:

– Bí mật dữ hén, thôi để tui vô nấu cơm.

– Để tui nhóm bếp cho.

– Ờ!

Bà Sáu vừa đi bán về đến nhà thấy con trai và Hoa quăn quýt bên nhau trò chuyện thì bà đứng lại tròng trẽn nhìn cả hai, bà đặt mấy cái thau xuống gầm ván rồi mới ngồi nghỉ mệt.

– Má mới về hả má?

– Sao giờ này còn ở nhà?

– Dạ, hôm nay không có cây nên ông chủ cho nghỉ một buổi.

– Vậy à, có mấy con cá má chứa cho tụi bây kho ăn, đem ra sau làm đi.

– Dạ.

– Chợ hôm nay nhằm ngày chay nên bán chậm quá, hông thôi má về sớm rồi, Phú nè.

– Dạ.

– Má có mua cho con hai cái sơmi con mặc thử coi.

Phú xăm mặt càu nhàu:

– Đã hồng tiền má mua chi vậy?

– Cái thằng nói lạ, thì mua cho bây mặc chứ chi, hồng lẽ cứ ăn mặc lôi thôi giống vậy mãi sao, ai mà thềm dòm.

Bà nói rồi ý nhin nhìn xuống nhà dưới nơi Hoa đang ngồi nấu cơm:

– Lớn rồi cũng phải tươg tất với người ta, con đó, cứ lôi thôi lệch thếch mãi làm sao mà lấy vợ.

Phú đỏ mặt ngượng ngùng:

– Vợ con cái gì hồng biết, má lộn xộn quá, con nghe đài báo nay mai này biến động, chắc là không có cá cho má bán nên con với Hoa chẻ lạt đan được một ít sọt với rổ cho má đem ra chợ bán.

– Biết lo rồi hả!

Bà tùm tùm cười trêu con trai, Phú vô tình đáp:

– Hồng lo để má lo hoài hả, con cũng lớn rồi nay mai dành dụm được tiền con không cho má đi bán nữa, cực quá!

– Không cần, có tiền thì lo sửa lại cái nhà cho tươm tất rồi cưới dâu cho má nhờ.

Phú cau mày:

– Ai ưng con dâu mà suốt ngày má cứ dâu với rể.

– Sao con biết? Má hỏi thiệt con ghen con chịu con Hoa không, má cưới cho con.

– Ý trời? Không được đâu má.

– Sao vậy?

Bà phật ý cau mày:

– Má còn hỏi nữa, người ta như vậy lẽ nào lại chịu lấy con.

– Con thì sao? Con đâu có cùi đui sút mẻ gì mà lo nó chê con.

– Thôi mà má, má đừng làm cho người ta sợ.

– Nó ở nhà mình cũng mấy năm rồi, má thấy con quấy luyến nó, mà nó thì cũng hiền lành chẳng biết đua đòi hơn thua với anh, má muốn kết hợp cho con, hồng lẽ con thương đứa khác?

– Đâu có.

– Hà hà! Thì ra là má đoán đúng, con thích con Hoa rồi phải không?

– Má!

– Được, để đó má lo, thôi đem hai cái áo bỏ thau má giặt cho ra hồ rồi mặc, ít bữa nữa con đưa nó ra chợ chơi đi, ở nhà riết cũng tội nghiệp.

– Dạ.

– Đi đi, biểu nó kho mấy con cá mà ăn, con nhỏ nó kho cá ngon phải biết, hổng phải như dân quê ở đây, nó dẻ duyên cho hành cho mỡ nêm nếm vừa miệng hết sức.

Phú mỉm cười sung sướng tựa như chính anh được mẹ khen, chứ không phải là Hoa, anh đem rổ cá ra sau cho Hoa:

– Ủa! Cá ở đâu tươi quá vậy anh?

– Cá má đem về đó, má biểu kho.

– Má đi bán về rồi à?

– Ờ! Để tui làm cho nhen.

– Thôi, để đó Hoa làm, đàn ông ai lại bắt làm cá.

– Đàn ông đàn bà gì! Hể biết ăn thì phải biết làm, Hoa cứ giặt đồ đi, nè, cho tui gửi hai cái áo.

– Chà! Có áo mới nhen.

Phú ngượng ngùng vì thẹn:

– Là má mua, chứ tui có muốn mặc áo mới đâu, má chỉ giỏi dẻ duyên, đừng có chọc quê tui.

– Áo này, Phú mặc chắc đẹp lắm.

– Thiệt hả?

– Ừ, má cũng khéo chọn ghê, màu xanh này với sọc này trông rất hợp với Phú.

– Vậy hể có đi đâu với Hoa thì tui mặc áo này nghen.

– Ừa!

– Vậy tới hôm đi chợ, Hoa đi với tui cho tui có dịp khoe áo mới đi.

– Hoa đã nói là Hoa không đi rồi.

– Một lần này thôi chợ lần này vui lắm đó, nghe nói có hàng trên tỉnh về nhiều lắm, đi đi mà?

– Phú giống như con đĩa quá, dai ghê nời.

– Vậy mà Hoa có chịu đi đâu.

Hoa nhìn vẻ mặt ỉu xiu của Phú thì chạnh lòng, cô còn đang lưỡng lự thì Phú lại nài nỉ:

– Nghen, đi đi! Hồi nào tới giờ Hoa chỉ đi với Phú có một lần rồi thôi, bộ Hoa chê Phú nhà quê hả?

– Làm gì có! Thôi được rồi, Hoa đi.

Lời đồng ý của Hoa khiến cho Phú vui như đứa trẻ, anh reo lên mừng rỡ.

Mấy ngày sau Phú vượt chiếc áo mới rồi nôn nóng chờ Hoa trước cổng, chiếc xe thô cũ kỹ là phương tiện cho cả hai trên suốt con đường đến chợ, đi được một chút thì nó lại tuột xích, nhưng Phú vẫn hồ hởi không một chút mệt mỏi.

– Xuống đi bộ đi anh, đường dốc quá, lại khó đi.

– Không sao, Hoa cứ ngồi yên đi.

Hoa nhăn mặt:

– Hoa đã bảo ngừng xe mà.

– Ừ, thì ngừng.

Phú không dám làm cho Hoa phật ý, cả hai cùng sóng vai bên nhau. Hoa bật cười nhìn vẻ mặt nhếch nhác đầy mồ hôi của Phú, cô đưa cho Phú cái khăn rồi nói:

– Lau mặt đi, gớm trông anh ghê quá, thế mà nói không mệt.

– Anh không mệt thật mà.

– Hứ, chỉ nói dối, may là hai chỉ đi chơi chứ không mua bán như người ta.

– Sao lại không mua bán, cả gánh rổ với sọt tre, hôm nay anh và Hoa không bán hết thì chết.

– Không cần lo, má anh đã dặn đem bỏ cho bà Tư Lai đầu chợ lỗi, chúng ta đi nhanh rồi về đón bác nữa.

– Má anh đâu có dặn đón.

Phú thật thà nói khiến cho Hoa nhăn mặt lườm anh:

– Không dặn thì cũng phải đón, đã ra đến chợ mà không đón bác cùng về coi sao được, anh đúng là bất hiếu.

– Ơ!

– Không phải sao?

– Ủ, thì Hoa nói gì lại không đúng.

Đi được thêm một đoạn thì Phú thấy Hoa có vẻ khác thường, đang vui vẻ trò chuyện thì mặt của cô chợt xanh tái xám lại, anh hốt hoảng kêu lên:

– Hoa có sao không?

Hoa ôm đầu ngồi bệch xuống vệ đường:

– Hoa đau đầu quá!

– Chết rồi, chắc là đi bộ lâu quá nên mệt chứ gì, lên xe Phú đẩy đi.

– Không cần, để Hoa ngồi một lát.

Phú dựng xe rồi cởi áo cho Hoa. Con đường vừa nắng vừa trống trải chẳng có một bóng cây, cơn đau làm cho Hoa như ngột thở. Những lúc gần đây cô thường hay đau như thế này, mỗi lần như thế thì trong ký ức của cô lại hiện ra nhiều hình ảnh lạ lùng, cô cố chịu đựng không bật ra tiếng rên vì sợ làm cho Phú lo lắng:

– Hoa không sao chứ?

– Không sao!

– Mồ hôi ra ướt người rồi hay là để anh đưa em về.

– Nhưng còn hàng?

– Mặc kệ, không bán được hôm nay thì mai bán, mình về thôi.

Bà lật đật vào nhà, bà lớn tiếng hỏi con trai:

– Con Hoa nó sao rồi, nó lại đau đầu à?

– Dạ.

– Chậc? Sao mà cứ bệnh đó miết vậy kìa, cho nó uống thuốc chưa?

– Dạ rồi.

– May là còn thuốc, hay là con đưa nó ra bệnh viện khám đi để vậy hoài lỡ có chuyện gì xảy ra thì khổ.

– Dạ, để sáng mai con đưa cô ấy ra huyện khám.

– Ờ! Má nghe bạn hàng nói cho hay, họ thấy tụi con quay về không ra chợ nữa, làm má lo gần chết.

Hoa ái ngại lên tiếng:

– Con không sao, con thật có lỗi để bác lo.

– Chậc, lỗi phải gì, bệnh nó tới ai mà ngăn nó được, thôi nằm nghỉ để bác nấu cho miếng cháo cá.

– Dạ thôi bác à, con đỡ lắm rồi, để con đặt nồi cơm ...

Bà không để cho Hoa nói dứt câu, bà đã gạt ngang:

– Đặt cơm cái gì, để bác làm cho, Phú à, con vô chẻ cho má mớ củi đi con.

– Dạ.

Căn nhà nhỏ đơn sơ nhưng lại đầy tràn tình người, Hoa ngã lưng xuống tấm ván, cô lại thấy cơn đau trối dậy như có ai đó đóng đinh vào đầu cô. “Cô im đi, rút ra khỏi nhà tôi đồ phản trắc! Đồ hư hỏng! Rút đi!”. Tiếng quát hung hăng ấy cứ xoáy vào óc cô, thật là khó chịu, thật là ghê sợ, cô ôm chặt đầu như muốn ngăn nó lại. “Tại sao vậy, tại sao vậy? Tại sao tôi lại trở nên như thế này? Chính cô, chính vì cô cô nghe không?” Hoa khẽ rên lên ánh mắt dữ tợn của người đàn ông ấy cứ luôn hiện về trong mỗi cơn đau của cô, ánh mắt đầy tràn nỗi căm hận hằn học, ánh mắt cay nghiệt dữ tợn, nó ám ảnh cô và làm cho cô sợ hãi khôn cùng!

– Hoa, Hoa! Em không sao chứ?

Hoa cắn răng gồng gượng trả lời Phú bằng cái lắc đầu mệt mỏi:

– Hay để anh đưa em đi viện.

– Đừng!

Bà Sáu lau mồ hôi cho Hoa rồi lo lắng nhìn trời:

– Không biết nó có chịu nổi đến sáng hay không nữa, coi bộ nó đau hơn mấy kỳ trước rồi.

Phú nhìn mẹ sợ hãi:

– Chắc không sao đâu, má đừng nói gở.

– Ờ, Má nói tầm bậy quá! Tội nghiệp nó, lỡ có chuyện gì thì biết ai đâu mà báo!

– Má, đã nói má đừng có nói lung tung mà.

– Ờ! Lại nói lung tung rồi.

– Má đi nghỉ đi để con coi cho.

Bà đứng lên nhường chỗ cho Phú cứ tưởng nó yên lành thì coi như bà bắt được đứa con dâu từ trên trời rơi xuống nào ngờ ... ứ hự! Bà thở dài náo nùng, mấy năm nay bà đã bảo bọc nó cũng vì lòng thương người, mà cũng vì thấy nó ngồ ngộ. Mặc dù hai mẹ con bà không giàu có gì nhưng cũng có bữa cơm bữa rau cho nó qua ngày, nó ở với bà đã gần ba năm, tánh nết hiền lành ngoan ngoãn, riết rồi bà cũng coi nó như con gái của mình.

Thời gian qua nhanh thật! Bà Sáu tằm miếng trầu nhai cho qua cơn buồn ngủ, bà nhìn vào phía Hoa nằm thấy Phú còn ngồi canh cho Hoa thì khẽ thở dài:

- Coi bộ thằng Phú cũng thích nó lắm. Tội nghiệp cho con trai bà, nghèo quá nên không dám nghĩ đến chuyện cặp bạn cặp bè hưởng chi là cưới vợ.
- Phú à!
- Dạ.
- Hay là con đi ngủ đi, để má coi nó cho, chắc nó cũng êm rồi.
- Dạ, má cứ để con thức canh một lúc nữa coi sao, má đi ngủ đi.
- Thôi, ra má biểu:
- Dạ.
- Ngồi xuống đi, má hỏi thiệt con ưng con Hoa không, qua hết cơn bệnh này má cưới nó cho con.
- Má!
- Má cái gì, nó ở nhà mình cũng mấy năm rồi, coi như người trong nhà, bắt quía má làm mâm cơm cúng ba con rồi cho tụi bây nên vợ nên chồng. Khỏi phải mời ai, mà cũng không phải tốn kém gì, nó cũng một mình không họ hàng bà con.
- Không được đâu má.
- Sao lại không, coi như cho nó chính thức danh phận ở với mình.
- Má à làm như thế chẳng bằng mình ép cô ấy rồi.
- Con đó! Nghĩ sâu xa làm gì, hổng lẽ cứ để vậy, nay mai má chết rồi sao!
- Má lại nói tào lao rồi.

– Tào lao cái đầu mày, hay là bây đợi tao chết bây mới ở với nhau.

– Má kỳ quá!

– Tao tính vậy đó, không được cãi.

– Má, con không có ý cái má nhưng má nghĩ coi lỡ mai này gia đình người ta tìm đến lúc đó thì sao?

– Thì cái gì? Nếu tìm thì ba năm nay đã tìm rồi.

– Má không nghĩ đến lúc cô ấy nhớ lại thân phận của mình sao, chúng ta không biết cô ấy là ai, người thân ở đâu, con không muốn làm khổ người ta.

– Sao mà con nghĩ nhiều quá vậy, thôi thì biểu nó đi đâu ở thì đi đi, má không chứa nữa!

Phú khó chịu vì câu nói vô tình của bà, anh càu nhàu:

– Má nói vậy mà nói cho được!

Bà Sáu lườm con trai rồi nguẩy mặt ra chỗ khác giận lấy con trai:

– Ờ, tao nói vậy đó, tao lo cho nó cũng vì muốn tìm vợ cho con trai tao, bây giờ hồng chịu thì tao tốn cơm làm gì, đi ngủ!

– Má.

– Hồng má con gì hết!

– Tức má chết được.

– Ờ, mày chết đi, có mình mày nổi dòng nổi dãi cho ba mày đó, mày chết xuống dưới mà trả lời cho ổng.

Phú ngao ngán nhìn mẹ, bà bỏ mặc anh ngồi chỏng chơ giữa nhà, bèn leo lên giường buông mùng ngủ.

Phú rầu rĩ ngồi nhìn trời, sao mà má ngang ngược quá không biết? Người ta đã lâm vào đường cùng mà má còn ép người ta, cứ sống như thế này chẳng phải cũng tốt lắm rồi sao.

Ứ hự! Mà nghĩ cũng tội nghiệp cho Hoa, ở đâu trôi dạt về đây, đến cả mình là ai cũng không biết, cái tên cũng do mẹ mình đặt cho, mấy năm rồi mà không biết, không nhớ gì cả! Chắc là cô ấy bị bệnh gì đó, tiếc là không có tiền nên không đưa cô ấy đi khám được.

Phú kéo tấm chăn đắp cho Hoa, khi thấy cô đã ngủ say, cơn đau đã làm cho gương mặt của cô bơ phờ hẳn đi, anh thối đèn rồi trở về chỗ ngủ của mình, căn nhà chìm vào trong màn đêm tịch mịch.

Trí thấy Phú đưa Hoa đến khám bệnh thì bước tới lên tiếng chào hỏi:

– Cậu đưa Hoa đi đâu vậy?

– Anh Trí. Hôm qua Hoa lại đau đầu nên sáng nay em đưa Hoa tới bệnh viện khám.

Trí sốt sắng lên tiếng:

– Vậy để tôi vô lấy thẻ cho.

– Mất công anh quá.

– Có gì đâu ở đây tôi quen biết chứ chờ lấy số thứ tự lâu lắm.

– Dạ.

– Cô Hoa vô ngồi đi.

Hoa theo sau chân Phú vào phòng ngồi, một lúc sau thì Trí ra đưa cho Hoa cái thẻ khám bệnh, chờ cho Hoa vào khám Phú mới nói với Trí:

– Lúc này công việc của anh bận rộn lắm sao, lâu quá không thấy

anh ghé tui chơi?

– Cũng bận, cô Hoa bệnh sao vậy?

– Cứ đau đầu hoài cỡ mà có điều kiện đưa được Hoa lên tỉnh khám thì hay biết mấy, tui lại không có tiền, lúc này anh có hỏi dò được gì không?

Trí lắc đầu:

– Không! Tui có nhờ mấy anh trên tỉnh rồi nhưng vẫn chưa tìm được tin tức gì, chẳng có ai báo mất tích, mà có thì cũng không phải là cô ấy.

Phú rầu rĩ:

– Tội nghiệp cô ấy.

Trí vỗ vai an ủi Phú:

– Đừng lo từ từ rồi cũng có manh mối mà, chủ yếu là cô ấy gặp được người tốt như anh.

– Biết rằng vậy nhưng còn gia đình cô ấy, mà má tui lúc này kỳ cục quá.

Trí nhướng mày lấy làm lạ:

– Bác Sáu làm sao?

Phú gãi đầu:

– Má tui cứ nói ba cái chuyện lăng nhăng dâu con gì đó, làm tui rầu gần chết, người ta đang khổ mà má tui còn ép.

Trí hiểu ra thì phá lên cười:

– À thì ra là vậy, cũng phải thôi, hay là cậu làm tới đi.

– Trời đất? Chỗ bạn bè nói cho anh thông cảm vậy mà anh còn xúi tui làm tới nữa.

– Ấy! Má anh cũng có cái lý thôi thì cứ cho cô ấy yên phận khỏi tìm kiếm làm chi cho mất công.

– Thôi, không nói chuyện tào lao với anh nữa.

Thấy Phú giận thì Trí mới thôi đùa:

– Không nói thì thôi giận làm gì, cỡ như tui chưa vợ con gì thì tui cũng xin đăng ký với cô ấy cho xong. Nè, sắp tới có đợt khám bệnh miễn phí cho người dân vùng sâu vùng xa cấp tỉnh xuống, tui đăng ký cho cô Hoa rồi, tới hôm đó tui nhắc anh đưa cô lên.

– Vậy sao anh?

Phú mừng rỡ kêu lên:

– Vậy sao này giờ không nói!

– Đùa với cậu một chút coi cậu ra sao, nào dè cậu cọc tính quá.

Phú gãi đầu:

– Tui đang bực đang lo mà anh còn ghẹo tui chi vậy?

– Bạn bè mà cũng không hiểu ý nhau, chán cậu quá.

– Thôi cũng cảm ơn anh, chừng nào có tin gì nhớ nhắc cho tui.

– Yên trí đi, tui nhớ mà.

Phú từ giã Trí rồi mới đưa Hoa về, Phú ân cần hỏi cô:

– Hoa thấy sao rồi?

Hoa cười rồi đáp:

– Làm như thấy bác sĩ rồi bệnh nó biến đi đâu mất hổng biết, giờ Hoa nghe khỏe lắm.

– Vậy sao, vậy mà làm tui hết hồn nè, sẵn lên huyện tôi chở Hoa đi một vòng nghe.

– Kịp không, lỡ trời tối về bác Sáu la chết.

– Kịp mà, từ đây về nhà cỡ ba tiếng chớ nhiều, tui dắt Hoa đi ăn hủ tíu, cái quán hủ tíu này anh Trí giới thiệu cho tui đó, ngon lắm, lâu rồi mình cũng không có ăn hủ tíu.

– Mới ăn hôm ra chợ kỳ trước.

– Trời ơi, hủ tíu ở chợ làm sao bì với ở huyện, cái nước lèo của người ta vừa thơm vừa ngọt, còn ở chợ mình giống như nấu canh, ngon lành gì.

Hoa phì cười:

– Coi kìa, bà Hai mà nghe anh chê bà ấy như vậy lần sau có thêm chết bỏ, bà ấy cũng không bán cho anh đâu.

– Hổng bán thì ể ráng chịu, coi ai thiệt cho biết.

Hoa theo chân Phú bước vào quán, cái quán khá khang trang mặc dù diện tích không mấy rộng, chỉ đủ vừa kê sáu cái bàn nhưng trông ra buôn bán rất đắt, nồi nước lèo bốc khói, tỏa mùi thơm ra tới cửa, chủ quán là một người đàn ông phốp pháp thấy khách bước vào thì xởi lời hô lớn:

– Ngồi bàn đi, hai tô hủ tíu xương đi!

Phú gật đầu đáp:

– Cho hai tô đặc biệt nghen.

– Có ngay.

Lát sau hai tô hủ tíu nóng hổi được đặt trước mặt hai người.

Hoa nhìn Phú háo hức thì che miệng cười:

– Nhìn anh người ta lại tưởng anh bị bỏ đói cả tháng không bằng.

Phú bẽn lễn cười:

– Anh xấu ăn lắm, cũng tại tô hủ tíu hấp dẫn quá.

– Ừ, trông ngon lắm không giống như ở chỗ mình, hể ru ở huyện. cũng thích hơn Phú nhỉ?

– Ừm!

Phú đang ăn nghe Hoa nói thì ngừng đũa gật đầu, trông anh có vẻ buồn buồn, anh hỏi:

– Hoa thích lên huyện ở không?

– Thích mà được sao?

Phú dăm chiêu tư lự:

– Anh sẽ cố làm rồi dành dụm ít tiền kêu má bán đất rồi lên đây ở.

– Nói thiệt hay nói chơi đó, bác Sáu mà chịu hả.

– Hay là mình lên đây mượn phòng trọ ở, anh đi làm nuôi Hoa.

– Hồng lẽ mình ở trọ suốt đời, nói gì thì nói, đất nhà mình mình ở cũng thích hơn.

– Hoa lộn xộn quá, lúc này lúc khác, thôi ăn đi rồi chúng ta còn đi chơi.

Cái huyện nhỏ bé chỉ cần một tiếng đồng là Phú đã đưa Hoa đi hết mọi nơi, trông Hoa có vẻ rất vui, hai má của cô đỏ hồng vì bắt nắng, cả hai dừng chân ở khu trung tâm văn hóa huyện, Hoa đòi uống nước nên cả hai ghé vào cái quán trước cổng trung tâm.

Phú âu yếm đẩy ly nước cho Hoa rồi hỏi:

– Hoa mệt chưa?

– Đi chơi mà mệt gì được uống nước xong chúng ta cề kéo bác Sáu trông ghen.

– Ờ!

– Ghé mua hộp sữa cho bác Sáu.

– Ờ!

Hoa nhìn sang rồi hỏi:

– Làm gì mà ỉu xiu vậy?

– Đang đi chơi Hoa đòi về ngang, lấy gì không buồn.

– Trễ lắm rồi còn gì, Phú ham chơi quá.

Vừa khi ấy có người thanh niên bước vào quán, anh ta vừa thấy Hoa thì đứng sững người, trân trối nhìn cô, thái độ bất nhã của anh ta khiến cho Phú nóng mặt, anh gờm gờm rồi hất mặt hỏi xằng:

– Nhìn gì vậy, bộ lạ lắm hả?

Anh ta có phần lúng túng, bèn phân bua:

– Ơ không, xin lỗi anh, chẳng qua tôi thấy cô đây giống một người bạn của tôi quá.

– Hừ!

Hoa ngơ ngác quan sát anh ta:

– Tôi cũng mới tới đây lần đầu, anh chị là người địa phương à?

– Ờ! Có gì không?

– Xin lỗi, quả thật cô bạn của anh rất giống một người mà tôi quen.

Hoa nghiêng đầu nhìn anh ta, ký ức chẳng cho cô chút ấn tượng gì, trông anh ta rất lịch sự chắc không phải là người xấu. Riêng Phú anh cũng dịu giọng vì thấy chàng trai không có ý sỗ sàng với Hoa.

– Người giống người có gì lạ, anh ở đâu tới đây?

– Tôi theo công trình về đây làm việc, đây là danh thiếp của tôi.

Phú xua tay:

– Thôi không cần, tôi có làm ăn gì đâu mà cần lấy danh thiếp của anh.

Chàng trai ngáp ngừng rồi cười xòa cất tấm danh thiếp vào túi:

– Tôi về đây làm việc nên cũng còn xa lạ lắm, nếu như quen được với nhiều người ở đây có lẽ tốt hơn, tánh tôi thích có nhiều bạn bè, nếu như anh không chê tôi có thể kết bạn với anh được không, tôi là Kiệt?

Hoa huých khuỷu tay nhắc Phú khi thấy anh cứ ngồi dựa ra chẳng nói năng gì làm cho người thanh niên cứ ngượng ngáp nhìn Phú chờ đợi.

– Anh đừng có kỳ cục quá vậy?

Phú làu bàu:

- Kỳ cái gì, tui đâu có quen anh ta đâu.
- Không quen nên người ta mới làm quen với Phú đó.
- Lộn xộn quá!

Kiệt thấy thế thì mỉm cười nói tiếp:

- Có lẽ tôi hơi đường đột nhưng quả là tôi rất muốn làm quen với hai bạn.

Đến lúc này Phú mới giải đầu hỏi:

- Anh nói anh về đây làm gì?
- À! Chúng tôi muốn xây dựng nhà máy chế biến thực phẩm ở đây, hiện tại chỉ trong giai đoạn khảo sát xây dựng.
- Vậy sao, cha! Ở đây mà có nhà máy chắc dân địa phương cũng đỡ khổ hơn, nè, mai mốt cho tui vô làm với nhen, nghe nói làm công nhân nhiều tiền lắm phải không? Tui biết sửa điện, biết hàn gò, rồi làm mộc nữa nói chung làm gì tui cũng làm được hết.

Kiệt cười:

- Vâng, nếu có việc làm, tôi sẽ nhớ tới anh.

Hoa rụt rè lên tiếng:

- Cho tui làm nữa, tui làm cái gì cũng được hết.

Phú nhăn mặt gạt đi:

- Em ở nhà nấu cơm còn chưa xong, ở đó mà đòi đi làm cái gì!

Hoa phụng phịu:

- Làm kiếm tiền chứ chi, bộ một mình anh biết làm còn tui thì không

ha, tới lúc đó cho má ở nhà khỏi đi bán cho cực, tui với anh làm đủ nuôi má rồi.

– Về hỏi coi má chịu không đã.

– Sao không chịu.

Kiệt bên này im lặng theo dõi cuộc đối thoại của hai người, trông họ rất thân thiết với nhau, có điều mắt anh không rời khỏi khuôn mặt cô gái, cô ta rất giống Ngân cứ như hai giọt nước, nếu như anh không biết tin Ngân thì có lẽ anh đã cho đó là Ngân rồi, có điều cô gái này ăn nói có chiều chân chất, thật thà đặc tính của những người dân quê chất phác, da của cô ta xạm nắng không trắng như Ngân lúc xưa, đồng thời cô ta cũng không có chút biểu hiện nào tỏ ra có quen biết anh, ánh mắt của cô ta trong vắt và vô tư.

Tại sao lại có người giống người như thế, càng nhìn Kiệt càng như bị hút và càng hoài nghi, mặc dù lý trí đã cho anh biết đó không phải là người mà anh quen biết khi xưa.

Giống quá! Quả là như hai giọt nước, nghĩ rồi anh buột miệng hỏi Hoa:

– Xin lỗi, không rõ cô đây tên gì?

Phú nhăn mặt đáp thay cho Hoa:

– Là Hoa.

– Hoa à?

– Ừ, sao anh không hỏi tên tui?

Kiệt sơ ý làm phật lòng Phú, trông ra anh chàng này cũng khó khăn lắm đây!

Nghĩ rồi Kiệt vã mồ hôi:

– Xin lỗi vì là phụ nữ nên tôi mới lịch sự hỏi trước, vậy anh tên gì vậy?

– Tôi là Phú nhà ở gò nổi, đây là Hoa bạn gái của tôi, tụi tui ở chung nhà.

Kiệt ngổ ngàng vì thông tin đó:

– Vậy sao?

– Ờ, tui tui thân lắm.

– Vậy cô ấy có chị em gì không?

Phú chợt bật cười rồi lém lỉnh đáp:

– Hì hì? hổng có, tui biết anh có ý đồ gì khi hỏi câu đó mi, Hoa hổng có chị em gì hết, đừng có hy vọng ghen.

Kiệt ngượng nghịu cười trừ, Phú đã hiểu lầm ý của anh nhưng không sao, dân quê họ chất phác mộc mạc nghĩ sao nói vậy, nếu như được làm quen với họ thì họ rất thật lòng. Anh cũng nói đùa lại với Phú:

– Anh hiểu ý tôi quá, mới gặp mà xem ra chúng ta làm bạn với nhau được rồi, quả là tôi rất tiếc về điều đó.

– Vừa lúc có người đàn ông bước vào gọi Kiệt, anh đành đứng lên chia tay với Phú và Hoa:

– Xin lỗi vì tôi có việc, hôm nào mời hai người ghé vào văn phòng tôi chơi, trụ sở công ty của tôi đặt bên đó, hai bạn cứ đến đó hỏi tên tôi người ta khắc cho tôi hay.

Phú gật đầu ra dáng văn vẻ anh nói:

– Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, nếu có duyên ắt gặp lại cần gì tìm kiếm, có kiếm thì đợi hôm nào nhà máy của anh cần người thì tôi sẽ đến tìm anh nhờ vả.

Kiệt cười xòa rồi bắt tay Phú:

– Vâng! Thế nào chúng ta cũng gặp lại, chào anh, chào cô.

Phú nhìn theo Kiệt cho đến khi anh đi khuất rồi mới quay sang Hoa, anh chưa kịp lên tiếng nói gì thì đã thấy Hoa bụm miệng cười khúc khích bên cạnh anh, anh cau mày có vẻ hơi quề vì ánh mắt chế giễu của Hoa.

– Nè cười gì vậy? Lãng xẹt.

Hoa cố nén cười trả lời Phú:

– Lãng còn đỡ hơn Phú.

– Đỡ cái chi?

– Trời ơi, bà đặt nói chuyện văn chương nữa chớ! Hì hì cái gì mà hữu duyên thiên lý năng tương ngộ nữa! Biết không mà nói vậy?

Phú hơi bị quề, anh đỏ mặt lườm Hoa:

– Khi dễ tui hà! Hồng biết mà tui dám nói sao?

– Vậy cắt nghĩa nghe đi.

Phú ấp úng gãi đầu, thật ra anh cũng hiểu lơ mờ coi như nghe người ta nói chú có biết nghĩa từ cái gì đâu.

– Thì ... thì có duyên thì gặp nữa chớ gì?

– A, vậy thiên lý là gì?

– Hơ!

– Ngộ nghĩa là gì? Năng là cái gì?

Phú bị bí thì đâm cộc, anh đỏ mặt gất lên:

– Thiên lý là thiên lý chứ là cái gì?

Hoa trêu già, cô gạt Phú:

– Xì! Thiên lý là hoa thiên lý đó người ơi.

Phú mắc lõm ừ theo:

– Ờ! Thì hoa thiên lý, biết rồi mà còn hỏi đồ người ta, lẳng nhách.

Hoa chỉ chờ có thể cô bụm miệng cười sằng sặc lên, chưa bao giờ cô thấy vẻ mặt của Phú ngờ nghệch như lúc này, anh trợn mắt nhìn Hoa nghiêng ngả cười, sao mà anh ngốc thế! Để cho cô gạt một cách ngon lành. Thiên lý là gì nhỉ, làm sao lại là hoa thiên lý mà má hay xào để ăn được. Thế mà mình lại mắc lõm cô ấy, hừ!

Trông cô ấy kìa cười mà không sợ mình quê, đúng là lẳng xẹt. Phú lúng túng không biết làm sao cắt cơn cười của Hoa, lúc này thì đã có vài ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía họ, Phú quê quá bèn trả tiền rồi đứng lên đẩy xe đi như chạy.

Hoa lúp xúp chạy theo:

– Nè, chờ Hoa với, Phú! Phú.

Nhưng Phú cứ cầm cúi rào bước, anh muốn trừng phạt Hoa nên không thèm dừng lại, Hoa đuổi kịp Phú thì lườm Phú, cô thở dốc cự anh:

– Làm gì mà đi như kẻ cắp ấy!

Phú bực tức nạt lại Hoa:

– Không hiểu.

Hoa hất hàm khiêu khích:

– Thì như kẻ cắp, ăn cắp xong lo chạy cho khỏi bị bắt, nên cứ cầm đầu mà chạy chẳng chịu dừng lại gặp ai ấy.

– Cái gì Hoa cũng nói được, miệng lưỡi của Hoa leo lẻo ấy.

– Không tốt sao?

– Nói nhiều cũng không tốt đâu, nhất là nói không đúng lúc, không nghe má dạy sao, uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, lúc này chộc quê tui, Hoa có uốn lưỡi không?

– Không! Quên rồi.

– Đúng là nói chuyện với Hoa nghe tức anh ách ấy.

– Thì thôi không nói nữa, nè!

– Gì?

– Có thật là Phú không hiểu thiên lý là gì à?

Phú đỏ mặt tưởng Hoa lại giở trò trêu chọc mình, anh nói:

– Nữa à!

Hoa vội xua tay:

– Không có, Hoa hỏi thật mà.

Phú cúi mặt, anh lộ rõ vẻ buồn tủi:

– Hoa nghĩ coi nhà tui nghèo má làm sao cho tui ăn học tới nơi tới chốn, lúc nhỏ học tới lớp năm hết tiểu học là má biểu nghỉ, ở nhà ra biển đón cá cho má đem bán! Rồi từ đó tui phải phụ giúp má kiếm tiền lúc thì đi học nghề, lúc thì đi làm mướn cho tới bây giờ, may mà đã biết đọc, biết làm toán cộng toán trừ để tính tiền.

Nói rồi Phú ngửa mặt lên trời, Hoa thấy mắt anh ươn ướt anh nhìn những vầng mây xám xịt trên cao rồi hồi thúc cô:

– Đi nhanh kẻo trời mưa, mây giông tới rồi kìa, lỡ mắc cơn mưa này thế nào má cũng chửi cho nghe, đi khám bệnh mà cà kê đến giờ này mới chịu về.

– Má chửi thì Phú chịu, nè! Để Hoa nói cho Phú nghe.

– Nói gì?

– Nói thiên lý là gì đó.

– Ờ, nói nghe đi.

– Thiên lý không phải là hoa thiên lý mà má hay xào cho Phú ăn đâu mà có nghĩa là xa ngàn dặm.

– Ra vậy! Phú dốt quá, để cho Hoa xí gạt.

– Mai mốt Hoa dạy cho Phú học, Phú học không?

Phú có phần ngạc nhiên:

– Hoa dạy cho Phú học à?

– Ừ, học văn này, toán này, sinh ngữ này.

– Hà!

– Bắt đầu ngày mai nhé!

Phú nhìn Hoa rồi lại thôi không nói gì thêm.

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 7

Kiệt cùng mọi người lần theo lối mòn nhỏ dẫn tới căn nhà phía trước, khu đất này còn rất hoang vắng, cách xa ca mấy trăm mét mới có một căn nhà, đường xá chỉ là những lối gập ghềnh rất khó cho xe vào, vất vả lắm Kiệt và mọi người mới tới được trước thềm nhà.

– Có ai ở nhà không?

Lộc cùng đi nói:

– Không có ai cả, ở quê sướng thật nhà cửa bỏ không, cũng chẳng sợ mất của!

– Họ có gì mà mất.

– Cũng phải.

Mọi người tò mò nhìn quanh, căn nhà vách ván lợp lá, chẳng có gì ngoài chiếc kệ thờ và mấy cái giường, giá trị nhất chắc chỉ là bộ ván gỗ đặt giữa nhà, không bàn ghế, không một chút tiện nghi hiện đại, quả là cuộc sống ở đây còn rất thấp, cả bọn đi quanh bên ngoài có một lu nước đặt cạnh nhà có lẽ để uống, đang khát Kiệt không ngần ngại múc một ngụm uống, Lộc nhăn mặt kêu lên:

– Uống lung tung khéo lại đau bụng đó!

– Chậc, khát quá rồi, lần sau có đi khảo sát mấy ông nhớ đem theo nước suối nhiều một chút.

– Nài ai có biết là đi xa như thế, đã vậy lúc này ông Lộc còn lấy rửa mặt.

Lộc lau bầu:

– Ai mà biết nơi đây vắng vẻ thế này, trưa nay lấy gì mà ăn đây tội ra tới đường chắc tôi xỉu quá.

– Chờ chủ nhà về thương lượng với họ cho ăn nhờ chứ sao.

– Chậc! Lần này rồi thôi tôi không đi nữa!

– Không đi mà được sao?

– Ứ hự, ngán quá!

Vừa lúc cả bọn thấy có bóng người thấp thoáng đi vào:

– Chào bác!

Bà Sáu ngạc nhiên nhìn đám người lạ mặt nhốn nháo trước sân nhà mình, bà lên tiếng hỏi:

– Mấy chú làm gì trước nhà tui vậy?

– Dạ thưa bác tui con đi công tác lỡ đường mới ghé vào đây làm phiền bác cho nghỉ chân một lúc.

– À!

Bà chau mày ngờ ngợ hỏi:

– Có phải mấy người ở nhà máy gì đó không, lúc nãy ngoài chợ tui có nghe họ nói.

– Dạ phải.

Vô ván ngồi đi.

Bà Sáu xởi lởi ngoắc mọi người vào trong:

– Mấy chú vô nhà không có ai sao?

– Dạ, tui con thấy trống trơn hà.

– Chắc, cái con nhỏ này nó bỏ nhà chạy đi đâu rồi không biết, ngồi đi, có khát thì la lu bên hông nhà uống, ở quê chỉ uống nước mưa, chứ không có trà đâu.

– Dạ.

– Trưa quá rồi, mấy chú chắc chưa ăn cơm phải hôn?

– Dạ, tui con định nhờ bác cho ăn trưa, tui con gởi tiền lại cho bác, xung quanh đây không có hàng quán gì mà ra lộ cái còn xa quá, lát đầu giờ tui con đã phải làm tiếp rồi.

Bà Sáu ngần ngại:

– Trời đất! Tui thì không có hẹp hòi chi nhưng nhà không có gì đãi mấy chú.

– Ăn gì cũng được bác à, tui con đói dữ lắm rồi, bác cho ăn gì cũng được.

– Mấy chú nói vậy thì để tui tính thôi ngồi đó đi.

Nói rồi bà đem mấy cái thau đựng cá ra sau nhà đón dác tìm Hoa:

– Con nhỏ này thiệt tình, đi đâu mất tiêu rồi?

Vừa lúc bà nghe có tiếng Hoa thét lên trước cửa:

– Á! Mấy người ...

Bà lật đật chạy lên thì thấy Hoa cặp một rổ rau đứng sững giữa nhà, bà vội vàng lên tiếng:

– La gì dữ vậy con, là người ta chớ có phải ma quỷ gì đâu.

Hoa dè tay lên ngực hốt hãi:

– Con đâu có biết, vừa lủi vô đã thấy họ ngồi chong ngóc trong nhà rồi, họ làm con hết hồn!

Bà Sáu cười rồi giới thiệu với mọi người:

– Là con gái tui, mà không là con dâu tương lai của tui đó.

Câu nói của bà Phú làm Hoa đỏ mặt hổ thẹn, cô chào mọi người rồi cặp rổ rau đi nhanh vô nhà sau, nên không kịp nhận ra người quen.

Còn Kiệt thì đứng ở góc nhà ngẩn ngơ nhìn theo:

– Là cô ấy, thì ra họ ở đây, quả là có duyên.

Bà Sáu bắt tay vào làm mấy con cá rồi đưa cho Hoa bà nói:

– Con kho đi, còn mớ tóp mỡ trong cái âu đó, con kho cá ăn ngon hơn bác.

– Dạ.

– Chắc, nhà hồng có cái gì mà họ lại đòi ăn cơm, may mà gạo cũng còn.

– Con có hái một mớ rau tiêu để con trộn dấm đường ăn, còn mớ ra lang thì để xào.

– Ở cũng được mấy món rồi, để bác rang mớ đậu phộng cho con trộn rau.

– Dạ.

Chẳng mấy chốc mâm cơm cũng hoàn tất vừa lúc có tiếng Phú rón rảng trước nhà:

– Úa! Anh là Kiệt phải không? Sao biết nhà tui hay vậy?

Hoa ló lên nhìn rồi ngạc nhiên kêu lên:

– Là anh hôm đó!

Bà Sáu chau mày lấy làm lạ:

– Bộ bây quen với họ à?

– Dạ!

– Quen hồi nào vậy?

– Dạ cũng mới thôi bác!

Bà có vẻ không vui bà hỏi tới:

– Sao mà quen, sao bác không biết?

– Dạ hôm anh Phú đưa con đi lên huyện khám bệnh đó.

– Hèn chi mà hôm đó bây đi tới chiều tối mới về tới nhà.

Hoa vô tình không nghe bà làu bàu, cô bước ra chào Kiệt:

– Lúc nãy xốn xác hồng thấy anh nên hồng hỏi.

Kiệt cười:

– Tôi thấy cô mà cũng đâu kịp hỏi, không ngờ gặp lại anh và cô ở đây.

Phú cười:

– Đúng là hữu ...

Vừa nói tới đó Phú chợt nhớ tới cái lần bị Hoa bắt bẻ nên anh tắt ngang giữa chừng, rồi nhìn Hoa gãi đầu.

Kiệt không rõ gút mắc giữa họ, nên bèn tiếp lời Phú:

– Hữu duyên nên gặp lại nhau, Phú bèn lén cười:

– Ờ!

Hoa nhin không nổi bèn che miệng cười khúch khích, cô biết vì sao mà Phú ghen ngang không nói hết câu với Kiệt cô lém lỉnh háy mắt

với anh rồi lẫn ra sau.

Chẳng mấy chốc mà đã đến giờ nhóm của Kiệt phải từ biệt gia đình Phú, Hoa bịn rịn đứng nhìn theo, cho đến khi Phú tiễn họ quay về cô mới hỏi:

– Anh đưa họ đi tắt qua con mương phải không?

– Ờ, chớ ai đi đường vòng cho mất công.

– Rồi anh có chỉ đường cho họ ra lộ cái không, để lỡ họ đi lạc tội lắm đó.

– Có, tui cò chỉ rồi, mà làm gì Hoa lo dữ vậy?

Bà Sáu ngồi trên ván cũng khó chịu lên tiếng:

– Ờ, mần chi mà con lo cho họ dữ vậy? Họ có miệng mà, sợ gì!

Hoa hồn nhiên đáp:

– Con sợ người ta đi lạc tội nghiệp, ở đây vắng vẻ có ai mà hỏi.

– Ơi, hơi đâu mà lo, thôi vô rửa chén đi, rồi rảnh quá rồi đó.

– Dạ, lúc nãy con sợ họ chê cơm nhà quê, ai dè họ ăn cũng thiệt tình bác há!

– Ủa! Thì tại bay nấu ngon.

– Từ nào tới giờ nhà mình mới có khách, cũng vui ghê.

Bà Sáu chẳng buồn trả lời Hoa còn Phú thì ngồi bí xị một góc, lúc nãy không phải anh không nhận ra Hoa có vẻ sẵn đón vui vẻ với mấy anh chàng đó, chưa bao giờ anh thấy Hoa như vậy, trong lòng anh thấy xoắn xang khó chịu, mặc dù không nói ra.

Bà Sáu liếc dài theo Hoa rồi nói với con trai:

– Con nhỏ này chưa gì đã tươt tươt tươt tươt rồi, thấy đàn ông là xán vô cười nói huyền thuyên.

Phú nhăn mặt bênh Hoa, cho dù thế nào anh cũng không muốn má anh nói xấu Hoa:

– Má kỳ quá, thì lâu lâu nhà có khách cô ấy vui một chút, vậy mà má cũng rầy.

Bà lườm con trai:

– Xí, bay giỏi dữ ha, mất vợ hồi nào hồng hay đó, tao nói hồng nghe, có cưới thì cưới liền đi.

– Ai ưng mà cưới!

– Tao biểu ưng là nó ưng chớ ai.

– Má đừng có nói chuyện đó nữa, kỳ cục quá!

– Ờ, cho bay cãi tao.

Phú làu bàu rồi đẩy chiếc xe đạp đi làm. Hoa bước lên hỏi bà:

– Anh Phú đi làm rồi hả bác?

– Ờ!

– Con ra sau cuốc mấy vòng lang lúc nãy con đào được ít củ lang con đặt trên bếp bác coi giùm con nghen.

Hoa dợm quay đi thì bà Sáu kêu lại:

– Hoa nè!

– Dạ, vô bác biểu coi!

– Dạ!

– Ngồi đó đi, bác hỏi cái này nghe.

– Dạ.

Hoa lấy làm lạ vì thái độ của bà, cô nôn nóng hỏi:

– Bác biểu gì con vậy?

Bà dăm chiêu một chút rồi mới nói:

– Con ở đây được bao lâu rồi?

– Dạ, được ba năm rồi.

– Ờ, từ lúc thằng Phú với mấy người họ vớt được con ngoài bãi con về ở với bác tới giờ, cũng mau quá chứ!

– Dạ!

– Thiệt ra bác cũng thương con lắm, thấy con bơ vơ không ai thân thuộc lại chẳng nhớ gì nên bác mới đùm bọc con.

Hoa cúi đầu cảm kích, cô khẽ đáp:

– Dạ con biết.

– Con biết là được, coi như giờ đây con chẳng còn ai thân thích ngoài bác với thằng Phú.

– Dạ phải.

– Bác tính vậy, bác muốn cưới con cho thằng Phú, con ưng không?

Hoa ngớ ngàng nhìn sững bà:

– Dạ, bác nói sao?

Bà chép miệng đáp:

– Thì bác nói cưới bay cho thằng Phú, chớ sao! Bay chịu hôn?

– Dạ.

Hoa ấp úng không ra câu, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này giờ nghe bà Sáu nói, cô lúng túng chẳng biết trả lời ra sao, bà Sáu có vẻ phật ý, bà chau mày nói:

– Bộ con chê thằng Phú à?

– Dạ không có, con và anh Phú chỉ coi nhau là bạn thôi.

– Bạn bè cái gì, hai đứa, trai không vợ gái không chồng ở chung nhà mà bạn bè cái gì, ai cũng nói tui bay là vợ chồng rồi, chẳng qua chưa lên tiếng với xóm giềng thôi.

– !!!

– Là bác anh vậy, hết mùa cá này, tao làm đám tuyên bố cho hai đứa.

– !!!

Phú về đến nhà thì thấy không khí có phần là lạ, bữa cơm coi bộ tẻ nhạt hơn ngày thường, Hoa ăn có nửa chén rồi đứng lên, Phú lấy làm lạ hỏi mẹ:

– Có chuyện gì không mà con thấy Hoa buồn vậy má?

Bà Sáu liếc xéo con trai:

– Tao buồn sao không thấy bay hỏi.

– Má kỳ quá hà!

Hừ, chắc hồi trưa tao nói tao làm đám cưới cho với mày nên nó mắc cỡ chứ gì!

– Trời đất.

Phú buông đũa nhìn sững mẹ:

– Má nói vậy với Hoa à?

– Ủa, hồng nói còn chờ chi!

– Má kỳ cục quá.

Phú bực bội buông đũa đứng dậy:

– Hèn gì mà Hoa hồng vậy. Đang yên lành má lại quậy lên cho có chuyện.

– Ơ cái thằng này, tao cưới vợ cho mày, mà mày còn cự tao ha, bộ mày hồng thấy lúc trưa nó sẵn đón mấy người lịch sự đó ha?

– Con nói rồi, má đừng có nói chuyện con với Hoa nữa, má hồng nuôi Hoa thì con nuôi, còn ba cái chuyện vợ con đó, chừng nào con ưng con lấy hồng mắc gì má lo.

– Mày, trời đất coi nó trả lời tui kìa trời, nuôi cho nó khôn lớn nó không ngó ngang gì đến tui mà đòi nuôi người dưng, thiệt là cái thứ bất hiếu, tao mặc bay, hừ, đúng là cái thứ bạc bẽo, từ rày sắp tới tao không thèm nói tới bay nữa, cho bay ở giá luôn, tức chết được.

Nói rồi bà Sáu bỏ ra hiên ngồi, Phú dẹp mâm cơm rồi dáo dác tìm Hoa. Trời choạng vạng tối rồi mà cô ấy đi đâu hồng biết, vô vườn ngồi giờ này muỗi nó thui cũng chết. Nghĩ rồi anh bước ra sau tìm cô:

– Hoa! Hoa ơi!

Hoa lên tiếng trả lời Phú:

– Tui ở đây nè.

– Ngồi đây chi vậy? Vô nhà đi, muỗi nó cắn bệnh chết à.

– Tôi, không vô đâu, buồn lắm.

– Ứ hự!

Phú thở dài:

– Vậy để tui gom mớ lá đốt cho bớt muỗi, sao lúc này ăn cơm ít vậy?

– Hồng muốn ăn!

– Bộ giận má hả?

– !!!

– Giận má làm gì, biết cái tánh má rồi, kệ cho má nói gì thì nói hơi đâu để bụng.

Hoa chống cằm nhìn Phú:

– Bộ Phú xúi má nói phải không?

– Tầm bậy, tui muốn nói thì tui nói mắc gì nhờ má, thôi đừng có nghĩ lung tung nữa, tui mình cứ vậy là vui lắm rồi.

– Phú nói thiệt không?

– Dóc với Hoa làm gì?

– Vậy thì tui hồng giận nữa, có điều bác Sáu làm tui ngượng gằn chết, đang không biểu tui lấy Phú làm chồng, ai vô đây mà coi cho được.

– Tui biết.

Hoa thở dài buồn bã:

– Chắc hồng sớm thì muộn tui cũng phải đi thôi.

Phú sừng sốt kêu lên:

– Hoa đi đâu?

– Có biết đâu?

– Sao lại đi?

– Không đi, hồng lẽ ở đây ăn báo cổ Phú với bác hoài ha.

Phú nghiêm mặt nói:

– Tui cấm Hoa không có nghĩ tới chuyện đi đó ghen, ở đây tui lo, ăn báo cô cái gì, chỉ giỏi nói tào lao, nay mai có nhà máy rồi, hai đứa cùng đi làm, cùng sống.

– Nhưng ...

– Đừng có cãi, tui nói với má rồi, má không nhắc chuyện vợ chồng nữa đâu.

– Thiệt không đó.

– Bảo đảm mà, thôi vô nhà đi, ngoài này muỗi dữ quá, từ đây sắp tới ai nói gì thì kệ người ta cứ ở vậy với tui, chừng nào Hoa lấy chồng thì lấy, muốn theo ai thì theo.

– Tui hồng lấy chồng đâu?

– Thì thôi, mà nè!
– Cái gì?
– Mấy người lúc sáng đó!
– Sao? Có gì thì Phú nói đi làm gì cứ ngập ngừng hoài vậy?
Tui thấy Hoa vui hơn mọi ngày.
Hoa vô tư đáp:
– Ờ, lâu lâu nhà có khách cũng vui, họ nói chuyện hay ghê nhất là anh Kiệt, anh ấy lịch sự lại vui vẻ.
Phú chợt thấy lòng thoáng buồn:
– Hoa thích anh ấy à?
– Thích gì mà thích, Phú hỏi vậy là sao?
– Thì thích cứ nói thích, có gì đâu.
Hoa cúi đầu ngập ngừng rồi nói:
– Người ta là dân thành phố, lại là người có ăn học để gì người ta để ý tới tui.
– Vậy là Hoa thích anh ấy chứ gì?
– !!!
Phú chợt thấy lòng trĩu buồn, anh lặng đi một lúc rồi mới chậm rãi nói:
– Hoa thích anh ấy cũng đúng thôi, tui chỉ sợ Hoa khổ vì người ta khác mình quá, biết người ta có thích Hoa không, lỡ có gì thì ...
– Phú nói gì vậy, thôi vô nhà đi.
Phú thở dài rồi đứng lên theo chân cô. Qua mấy ngày sau, Hoa đang ngồi đan mấy cái rổ thì Kiệt xuất hiện, anh đến có một mình cùng với túi quà bánh trên tay. Hoa ngỡ ngàng chào anh rồi lúng túng không biết nói gì.
– Hoa ở nhà có một mình à?
– Ờ, anh đến có gì không?
Kiệt mỉm cười rồi ngồi xuống thềm nhà, sau khi trao túi bánh cho Hoa:
– Tôi có chút quà đem đến biếu dì Sáu hôm nọ, dì Sáu đã mời cơm chúng tôi.
– Tui hông dám nhận đâu, hôm đó các anh cũng đã gởi tiền cơm cho bác Sáu rồi.
– Cô nhận đi, công tôi đem vô tới đây hông lẽ cô bắt tôi đem về.
Hoa ngần ngại rồi đặt túi bánh xuống, Kiệt bèn gọi chuyện:
– Cô Hoa đan rổ khéo quá!
Hoa bẽn lễn nói:

– Là anh Phú dạy cho tui đó, hôm nay anh đi có một mình vậy?
 – Hôm nay là ngày nghỉ nên tôi mới có thời gian đến thăm cô.
 – Thăm tui sao?
 – Cô không thích à?
 – Không phải.
 – Vậy là được rồi, đây là lần đầu tiên tôi đến vùng đất này, nó cũng không cách xa thành phố là bao, mà trông nó hoang sơ yên bình quá.
 – Anh nói phải đó, ở đây rất yên ả, cuộc sống lại êm đềm, mộc mạc không bon chen cũng không ganh đua danh lợi?
 Kiệt có phần ngạc nhiên vì cách nói chuyện sâu sắc của Hoa, càng gợi cho Hoa nói, anh càng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô đã khiến cho anh phải nhận định lại về cách nhìn của mình về cô.
 – Nếu thật sự anh yêu thích cảnh vật nơi này thì anh sẽ có một cuộc sống thanh thản bình yên.
 – Hoa ở đây từ nhỏ à?
 – Không, chỉ mấy năm nay thôi!
 – Thế lúc trước Hoa ở đâu?
 – Tui cũng không nhớ.
 Kiệt ngạc nhiên nhìn cô nhưng trông ra cô nói rất thật:
 – Nghe Hoa nói chuyện, tôi thấy Hoa không giống những cô gái ở đây.
 – Tôi khác người ta về điểm nào?
 – Về phong cách, Hoa duyên dáng và có sức lôi cuốn, tôi tiếc vì không nhận ra điều đó sớm hơn.
 – Sớm hay muộn thì có gì đó khác hơn đâu, anh đến đây rồi anh lại đi, miền quê này cũng chẳng giữ anh được.
 Nói đến đó Hoa đặt cái rổ đan dở xuống đất kêu lên:
 – Quên, để tôi lấy nước cho anh uống.
 – Không cần đâu, ngồi nói chuyện với Hoa như thế này là tôi vui lắm rồi.
 Ánh mắt của Kiệt chợt trở nên đắm đuối nồng nàn, không gian yên ắng chỉ có âm thanh của tiếng gió vờn nhẹ trên lá, không biết Hoa đã ngồi im được bao lâu, ánh mắt của Kiệt khiến cho cô bối bối, không dám nhìn lên, không dám cử động, cô thấy da thịt mình như có luồng điện chạy qua, cái cảm giác thật lạ mà cũng thật tuyệt vời. Cái bóng của anh đổ dài bên cạnh cô, cô ngước lên, gương mặt của anh kề sát mặt của cô, đôi mắt vẫn đắm đắm, vẫn như có điện, vẫn

quần quýt lấy cô.

– Hoa!

Tiếng anh gọi thật dịu dàng, thật êm ái anh nói:

– Anh luôn có cảm giác quen biết em, cái cảm giác ấy thôi thúc anh trở lại đây, chắc chắn là chúng ta đã gặp nhau rồi, anh không thể lầm lẫn.

– !!!

– Cho dù em có là Hoa hay có mang cái tên nào khác, thì em vẫn là người con gái mà anh đã tìm kiếm thương nhớ bao lâu nay.

– !!!

– Hoa à, em có cảm giác giống anh không?

Hoa hổ thẹn cúi đầu, cô không dám nhìn vào ánh mắt đắm đuối của Kiệt, cô thấy tim mình đập dồn lên, khi tay anh chạm vào tay cô:

– Đúng là em rồi không là ai khác.

Hoa lúng túng rút tay về. Quả đúng như Kiệt nói, cô cũng có cái cảm giác quen thuộc như đã gặp anh từ lâu lắm rồi, cái cảm giác ấy rất quen, rất gần, cô cố nhớ lại, gương mặt ấy, đôi mắt ấy, giọng nói ấy, dường như cô đã gặp. Phải, đúng là cô đã gặp, rất quen, gương mặt ấy rất quen ...

Hoa cố nhớ lại và ngay lúc ấy cô thấy đầu mình đau buốt lên cùng với cơn đau có rất nhiều hình ảnh hiện ra và nó như cuốn phim chạy qua trí nhớ của cô.

Phú hốt hoảng khi thấy Hoa nằm im lìm trên giường kể bên là Kiệt:

– Cô ấy làm sao vậy?

Kiệt lo lắng đáp:

– Tôi không biết, tự nhiên cô ấy ngất đi.

– Tại sao anh lại ô đây?

– À, tôi đến thăm gia đình.

Phú nghi ngại nhìn Kiệt thấy thế Kiệt bèn nói thêm:

– Tôi đến để cảm ơn dì Sáu về bữa cơm hôm trước, đang nói chuyện với tôi thì cô ấy ôm đầu rồi ngất đi.

Phú bối rối gãi đầu:

– Bây giờ làm sao đây?

– Tôi cùng anh đưa cô ấy lên viện đi.

Bà Sáu thở dài rồi ngóng ra ngoài ngõ, cái ngõ vắng tanh như trên người bà, bà rầu rĩ lâu lâu:

– Không biết nó có sao không nữa! Đi đã hai ngày rồi mà không nhắn về cho mình câu nào.

Phú cau mày ngắt lời mẹ:

– Đã nóng ruột mà má cứ than vắn thở dài hoài sao nổi, người tà có quen ai đâu mà nhả về.

– Vậy chứ còn con Hoa?

– Cô ấy bệnh thì đi tới đâu, má kỳ quá.

– Chậc, sao lúc đó con không đi theo nó, mà lại giao nó cho người ta.

– Xe cộ không có lấy gì mà đi, rồi tiền ăn tiền ở nữa?

– Ứ hự, quả là không có tiền cái gì cũng thua, giờ thì giao trứng cho ác rồi.

– Má nói cái gì trứng cái gì ác!

– Thì đem vợ dựng cho người ta chớ sao? Má nghi từ lâu rồi, thế nào cái thằng đó nó cũng tìm cách rù quên con Hoa, mà đúng thật, tự nhiên kiếm có mua quà cho má, rồi trời xui đất khiến làm sao con Hoa lại té xỉu cho nó có cớ chở con Hoa lên tỉnh khám, thiệt là ông trời hồng có công bằng chút nào, công mình lo cho nó hai ba năm nay giờ có người đến vớt nó đi.

– Má nói làm như cô ấy là cái bánh, cái kẹo mà xí phần, nếu như cô ấy gặp được người tử tế lo cho cô ấy mình phải mừng cho cô ấy, có chi má cứ lằng nhằng hoài.

– Trời, bay quân tử quá hén, tao thì hồng có được đâu, tao kén được đứa con dâu, giờ lại bị người ta vớt mất, nói sao hồng tức.

Phú buồn bã gạt đi:

– Con đã nói với má là con và Hoa không có làm vợ chồng được, người ta không có thương mình lấy cớ chi mà ép người ta, anh Kiệt hồng hơn con sao, người ta có ăn học, lại đẹp trai, còn con chỉ là một thằng quê mùa, chỉ mới biết làm tính cộng, nghề nghiệp bấp bênh lấy gì lo cho cô ấy sung sướng.

– Bây nói vậy, chắc dân ở cái gò này ế vợ hết ráo quá!

– Con chỉ nói đối với riêng Hoa thôi, cô ấy như thế làm sao con xứng làm chồng người ta, chưa biết chừng người ta là con nhà khuê các, má nghĩ coi lúc người ta nhận lại con gái, ai mà chịu nhận thằng rể như con.

Bà Sáu buồn phiền ngồi thừ ra:

– Cũng tại má nghèo nên con mới chịu thua kém người ta.

– Má đừng có lo, nôi nào úp vung nấy, từ từ con cũng kiếm cho má cô con dâu xứng với mình.

– Ứ hự, nhưng má vẫn ưng con Hoa hơn, bộ bay hồng thương nó sao?

Phú cúi đầu quay đi:

– Thương thì thương chứ biết làm sao má, thôi con ra chợ nghe ngóng coi có ai nhả tin về không?

– Ở đi đi, ghé bà Hai lấy tiền cá cho má luôn.

– Dạ!

Bà nhìn con trai thất thiếu đi ra ngõ thì chạnh lòng xót xa, chắc là từ hôm qua tới giờ nó buồn lung lắm tới bữa cơm nó ăn có mỗi một chén rồi buông đũa đêm đến thì cứ trằn trọc trên giường tới gần sáng mới ngủ.

Hừ, cũng tại cái thằng lịch sự đó đến đây, chứ nếu như nó không tới thì cũng đâu có chuyện, con Hoa giờ thì hổng chịu nhưng một năm hai năm rồi cũng phải chịu thằng Phú của bà, hổng lẽ là do số phận, ứ hự, nếu là vậy thì bà có muốn cũng không đặt rồi.

Hoa tỉnh dậy nhìn quanh, căn phòng trắng nhợt, sức nước mùi thuốc sát trùng khiến cho Hoa nhớ lại phần nào tình trạng của mình. Vừa hay cô y tá bước tới lên tiếng hỏi:

– Cô tỉnh rồi à!

– Ở đây là đâu vậy cô?

– À, là bệnh viện, cô thấy sao rồi!

– Tôi còn nhức đầu lắm.

– Để tôi gọi bác sĩ tới khám lại cho cô.

– Cám ơn cô.

Cùng lúc Kiệt bước vào, anh tới bên cô lo lắng hỏi:

– Em thấy sao rồi?

– Tôi không sao, sao anh lại ở đây?

– Tôi đưa em đến bệnh viện, em bị ngất đi trong khi nói chuyện với tôi, em nhớ không.

Hoa gật đầu:

– Tôi nhớ ra rồi, không hiểu tại sao tôi thấy hoa mắt lên, đầu tôi nhói buốt rồi không biết gì nữa!

– Em có thường bị thế không?

– Những lúc gần đây tôi hay bị ngất như thế.

– Em yên tâm đi sai khi bác sĩ khám cho em tôi sẽ xin chuyển em về thành phố, ở đó có đầy đủ thiết bị định bệnh chính xác hơn.

– !!!

– Em đừng lo, cứ yên tâm nằm nghỉ đi.

– Anh Phú đâu?

– Phú không đi theo tôi, nếu như em muốn tôi sẽ nhả anh ấy lên ...

- Thôi khỏi, anh ấy còn công việc, tôi muốn về nhà!
- Không được, nếu muốn về phải có ý kiến của bác sĩ.
- Nhưng ...
- Tôi biết em đang nghĩ gì, em đừng lo cứ nằm trị bệnh, tất cả mọi chi phí tôi sẽ chi trả.
- Sao được! Tôi không thể để anh tốn tiền vì tôi.
- Đừng suy nghĩ lung tung, coi như tôi cho cô mượn bao giờ có cô trả lại cho tôi được chưa?
- Vậy thì được.
- Mếu như cần gì cô cứ lên tiếng, giờ thì cô nằm đây tôi đi mua ít vật dụng cho cô.
- Ơ!
- Đừng lộn xộn, cô muốn ăn gì tôi mua luôn, đừng nói là không cần ăn.

Hoa ngáp ngừng rồi đành nói:

- Tùy anh vậy.
- Cô nên nhớ tiền này cô phải trả lại cho tôi chứ không phải là tiền của tôi cho cô, nên cô đừng ngần ngại gì cả.
- Tôi hiểu, cho nên anh mua cái gì rẻ tiền một chút, kéo mai một tôi trả không nổi.
- Ứ hự, nói ra để cô yên tâm xài tiền, nào dè, còn khiến cho cô hà tiện thêm, thôi thì để tôi quyết định cho cô vậy.

Nói rồi Kiệt đi ra ngoài để Hoa ở lại với trăm ngàn mối lo ngại bồn chồn.

Sao Phú lại để cho anh ấy đưa mình lên đây rồi bỏ mình một mình với anh ấy, Phú thật đáng ghét, biết mình chỉ mới quen với Kiệt thôi, thế mà dám giao phó mình cho Kiệt.

Hoa nằm được một lúc thì Kiệt đã về tới, anh đỡ Hoa dậy rồi bày thức ăn ra bàn cho Hoa:

- Em ăn đi, tôi đã hỏi bác sĩ rồi không kiêng cử gì cả.
- Hoa nhìn lượng thức ăn trên bàn thì nhăn mày kêu lên:
- Nhiều quá vậy, anh mua tất cả thứ này hết bao nhiêu tiền?

Kiệt nhăn mày:

- Bữa cơm này tôi đãi em được không?
- Không được, sao lại thế?
- Sao lại không, tôi cũng ăn mà, coi như em ăn ké tôi thôi.
- !!!
- Thôi ăn đi kéo nguội, ăn xong tôi cho em uống thuốc.

Hoa thở dài ái ngại, cô ngáp ngừng cầm đũa lên rồi nói:

– Đã lâu rồi tôi chưa ăn bữa cơm nào nhiều món ăn như vậy cả.

– Vậy là ... Hoa đã từng ăn những bữa cơm như thế rồi sao?

Hoa nhú mày suy nghĩ:

– Tôi không biết nữa nhưng dường như là thế, những bữa cơm như thế này rất quen!

– Thôi được rồi, Hoa ăn đi không biết em có thích món này không nhưng tôi rất thích em thử xem!

Nói rồi Kiệt gấp cho Hoa miếng gà ram, anh đưa mắt chăm chú nhìn Hoa khi cô nhỏ nhẹ nhai miếng thịt, cô nghiêng đầu rồi ngẫm nghĩ:

– Rất ngon, món này tôi rất thích, sao anh biết vậy?

Kiệt không nói gì anh gấp thêm cho Hoa món thứ hai, lần này cô cũng thích thú kêu lên:

– Ngon lắm, cả món này tôi cũng thích.

– Thế còn món xào chua ngọt này?

– Anh biết tất cả món ăn mà tôi thích, có phải anh Phú nói với anh không mà không đúng! Phú cũng đâu có biết mà nói với anh.

Kiệt ngồi lặng đi, dường như anh đã có chủ ý, anh đầu đầu nhìn Hoa, trán anh khẽ nhăn lại. Anh chờ cho Hoa ăn xong rồi mới đặt túi vật đựng lên giường cho cô, Hoa ngáp ngừng rồi mở ra nào gương, nào lược, son phấn dầu thơm, còn có cả mấy bộ váy mặc trong nhà, chưa kể những vật dụng hằng ngày như khăn, kem bàn chải, anh tỉ mỉ đến cả cái kẹp tóc cũng mua luôn cho cô.

Hoa ngỡ ngàng rồi ngược nhìn anh, cô cảm kích nói:

– Anh chu đáo quá, vả lại còn biết cả sở thích của tôi.

Nếu như Hoa tinh ý một chút cô sẽ nhận ra Kiệt rất xúc động, anh nói:

– Anh biết em thích mặc áo màu xanh, có hoa văn nhỏ, thích loại son môi số sáu của hãng Kouge Baisor, nước hoa của Ralph lauren thoảng hương hoa hồng, em không thích loại kem đánh răng pha muối ...

– Khoan đã!

– !!!

– Sao anh lại biết tất cả sở thích của tôi mà chính cả tôi bây giờ mới nhận ra điều đó.

Kiệt ghen lời anh xúc động đến nỗi không làm chủ được cả mình anh nắm lấy tay cô siết chặt rồi lắp bắp nói:

– Bởi vì.. vì em không phải là Hoa, em ... em.

– Anh nói gì lạ vậy, tôi chính là Hoa mà! Anh đừng làm cho tôi rối trí, là tôi đang bệnh hay là anh đang bệnh vậy.

– Không? Em không phải là Hoa, em hãy nhớ lại đi, sau khi nghe Phú nói anh đã hồ nghi, ngay từ lần đầu gặp em anh đã có linh cảm, bao năm qua không lúc nào anh không nhớ em, anh không tin là em đã chết, thì ra là đúng như thế.

Hoa lấy làm kinh ngạc sau những lời Kiệt nói:

– Anh nói gì lạ vậy, tôi không hiểu anh nói gì nữa.

Kiệt cố lấy lại bình tĩnh, anh chậm rãi giải thích với Hoa:

– Có lẽ bây giờ em đang rất hoang mang và không hiểu anh nói gì, anh sẽ chờ cho em nhớ lại mọi việc, anh nhất định sẽ chữa trị cho em.

Hoa lắc đầu dè chừng Kiệt, những lời của anh vừa nói với cô nghe thật kỳ lạ, nhất là thái độ của anh, cô chợt thấy sợ, không rõ anh ta có bình thường không nữa, cô khẽ co người lại kéo tấm chăn đắp lên người!

Kiệt buồn phiền khi nhận ra cử chỉ sợ sệt của cô đối với mình, anh thở dài rồi cố dần cơn xúc động, anh biết bây giờ có thể là quá hấp tấp khi anh muốn cho cô nhớ lại tất cả, đó không phải là biện pháp tốt.

Mình không được nóng nảy, phải bình tĩnh từ từ gợi cho cô ấy nhớ lại, thời gian còn dài mình phải kiên nhẫn, vả lại đây chỉ là lần khám sơ bộ, cô ấy còn phải qua những cuộc điều trị khác, bác sĩ đã khuyên mình phải chăm sóc tốt cho cô ấy không làm cho cô ấy lo sợ hay xúc động thêm, như thế sẽ ảnh hưởng đến sự phục hồi trí nhớ của cô ấy. Nghĩ rồi anh đứng dậy:

– Anh ra ngoài đây, có lẽ anh đã làm cho em sợ nhưng anh không có ác ý.

Hoa bồn thần nhìn theo Kiệt cho đến khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh? Cô thở phào nhẹ nhõm. Anh ấy làm cho cô sợ chết khiếp lên, tay cô vẫn còn đau vì lúc nãy anh ấy đã siết quá mạnh, cô xoa tay rồi nằm xuống giường, mắt của cô chạm vào những món quà Kiệt còn để trên giường, cô cầm chai nước hoa lên, mùi thơm thật dễ chịu, cô xịt một ít lên tay mình rồi hít nhẹ, cái cảm giác quen thuộc lại ập về vây phủ lấy cô. Cô chợt khép mắt lại, trước mặt cô là một người con gái rất đẹp, rất đài các kiêu sa, nàng mặc chiếc váy dài màu xanh phủ tới gót, chất vải óng ả sáng sắn theo từng bước chân của nàng, chung quanh nàng có rất nhiều gương mặt trẻ, trông họ rất vui, rất

thân thiết với nàng, và kể bên nàng là một chàng trai cao lớn rắn rỏi, người đó chính là Kiệt anh choàng tay qua vai nàng, họ có vẻ âu yếm và thân mật, gương mặt của cả hai sáng ngời hạnh phúc, Kiệt cúi xuống, bờ môi của anh gắn chặt lên bờ môi của nàng! Cô nghe thấy được cả tiếng reo hò vỗ tay chúc tụng cùng với ánh nến sinh nhật lung linh huyền ảo. Cô giật mình mở choàng mắt ra, chung quanh cô vắng lặng, chỉ có mỗi một màu trắng ngùn ngụt bức bối như vây xiết lấy cô, cô bàng hoàng thảng thốt.

Tại sao cô lại thấy những chuỗi hình ảnh đó, người con gái trong hồi ức ấy không ai khác hơn là chính cô!

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 8

Phú e dè bước vào căn phòng dành riêng cho những bệnh nhân được chăm sóc đặc biệt, tất cả mọi thứ đều sạch sẽ tinh tươm. Hoa ngồi dậy khi thấy Phú, cô mừng rỡ reo lên:

– Anh Phú, giờ anh mới tới thăm tui.

Phú ngượng nghịu cười, rồi quay ra gọi bà Sáu:

– Má ơi! Đây nè!

Bà Sáu dón dác nhìn quanh rồi đặt xôi bánh ít lên bàn:

– Trời đất, bệnh viện mà sang quá, chắc là tốn tiền lắm đây! Có một mình con nằm ở đây thôi sao?

Hoa cười rồi gật đầu:

– Dạ.

– Đẹp quá, sang quá mai mốt lấy tiền đâu mà trả cho người ta.

Phú nhăn mặt cản lời mẹ:

– Má!

– Ờ, thì thôi, có mấy cái bánh ít bác đem vô cho con, con có ăn thì ăn.

– Con ăn chứ, trời ơi! Mấy hôm nay em thèm gần chết phải bánh ít bột mì hôn bác?

– Ờ, cái đồ rẻ tiền đó mà, chỉ sợ con không muốn ăn nữa thôi.

– Má lại nữa rồi!

– Thì tao có sao nói vậy làm gì mà bay cứ la tao chẳng chẳng vậy.

- Má vô thăm Hoa mà má cứ mắc mớ hoài, người ta đang bệnh không nên để người ta lo buồn sầu não.
- Ờ, thì ... thì tao quên.
- Hoa sợ bà Sáu giận, nên cô cầm xâu bánh ít rút ra một cái rồi lột bỏ lá cắn ăn háo hức:
- Bác thấy con mê bánh ít bột mì lắm mà, nhiều đây sợ không đủ cho con ăn thì có!
- Bà Sáu có phần vừa ý, bà nhoẻn miệng cười vui vẻ trở lại:
- Ờ, bánh của bà Ba đầu chợ đó, vừa dẻo vừa thơm, ăn chục cái cũng chưa đã, Hoa này!
- Dạ.
- Con thấy trong mình ra sao rồi rồi nghe nói họ đang trị cái bệnh mất não gì của con thì phải.
- Phú phì cười chữa câu nói của mẹ:
- Là mất trí nhớ chứ mất não làm sao mà sống.
- Ờ, trí nhớ. Rồi con có nhớ gì không? Chuyện hồi xưa đó, cha mẹ anh em ruột thịt, con ở đâu, nhà con có bao nhiêu người, cha mẹ con là ai vậy.
- Hoa bối rối vì một loạt câu hỏi của bà, cô chưa kịp trả lời thì bà Sáu lại nhanh nhẩu nói:
- Con đã nhận lại cha mẹ chưa, còn cái cậu lịch sự đó là ai vậy, có thiệt là quen với con không? Chắc, bác cứ lo lo làm sao, sợ người ta giả bộ tử tế, rồi làm hại con, thời buổi bây giờ nghe người ta nói lừa đảo nhiều lắm, ứ hự! Nếu như không nhớ gì được thì thôi, đi về đi con trị cái gì mà trị, đã hỏng nhớ là hỏng nhớ trị làm sao mà cho nhớ được.
- Phú nhăn nhó ngắt lời mẹ:
- Má thiệt! Bác sĩ nói trị được là trị được, bây giờ người ta còn trị được bệnh cùi nữa là, huống chi là cái bệnh mất trí nhớ của Hoa, má đừng có nói lung tung làm cho Hoa nản chí, cái bệnh này nghe nói phải trị lâu lắm, lại phải có người quen chăm sóc giúp cho Hoa nhớ lại mới được.
- Bà Sáu hậm hực hỏi:
- Người quen là ai? Cái thằng lịch sự đó à, bay tin nó quá hén, nó nói nó quen với con Hoa là quen sao, hông chừng nó gạt con Hoa để con Hoa tin nó thì có.
- Má, anh Kiệt không phải là hạng người đó đâu.
- Sao mà con dễ tin người quá vậy!

Đúng lúc ấy Kiệt đẩy cửa bước vào:

– Chào dì, chào cậu, dì cà cậu mới lên à?

Phú gật đầu:

– Ờ, tui với má tui được tin của anh nên lật đặt lên đây.

– Tui định hỏi xem bao giờ anh lên thì cho người đi đón, chỉ sợ thành phố đông người anh và dì tìm không ra.

Bà Sáu làm ra vẻ rành rẽ vì sợ Kiệt cười mình quê mùa:

– Ồi! Lo gì không biết thì hỏi người ta cũng ra, còn không thì kêu xe ôm chở cái rẹt là tới chớ gì.

– Dạ, bệnh viện này cũng dễ kiếm, dì và anh Phú cũng giỏi quá.

– Xì, hồng giỏi bị người ta gạt sao?

Phú sợ mẹ lại lỡ lời làm phiền lòng người ta anh bèn cắt ngang:

– Anh Kiệt, bệnh của Hoa người ta nói sao vậy anh?

– Cô ấy có tiến triển nhiều lắm nếu được uống thuốc và điều trị sớm có lẽ cô ấy đã bình phục lâu rồi Phú thở ra:

– Cũng tại tui không lo được cho Hoa nên cô ấy mới tới nông nỗi này.

– Anh đừng nói vậy, mấy năm qua, anh lo cho cô ấy nhiều rồi, nếu không có anh chắc gì cô ấy được như ngày nay.

Bà Sáu gật gù:

– Ờ, cậu nói cũng đúng đó, hồng có thằng Phú vớt nó về thì nó chết mất đất rồi, đâu có còn mà cho cậu nhận người quen.

– Dạ, cháu biết, cháu rất cảm ơn bác.

– Cậu chỉ là quen với nó thôi, chớ có phải cha mẹ gia đình của nó đâu, nên tui hồng có nhận lời cảm ơn của cậu.

– Nếu như cậu nói nó là cô Ngân gì đó sao cậu không cho ba má nó hay?

– Dạ, con đang chờ người xác minh thân phận của Hoa, đồng thời con muốn cho cô ấy nhớ tất cả mới để cho cô ấy gặp lại người thân.

- Sao lại vậy?

– Dạ, bác không biết đâu, má của cô ấy đã một lần chết đi sống lại khi cô ấy mất tích, cho nên con muốn tất cả mọi thứ phải rõ ràng chắc chắn mới để cho ba má cô ấy biết tin, hiện giờ cô ấy đang trong tình trạng quên mất quá khứ của mình, điều này chỉ làm cho ba má cô ấy đau lòng thêm.

Bà Sáu lâm bầm:

– Chớ không phải cậu có khuất tất gì, cho nên mới không thể công khai tin tức cho người ta.

Nghĩ rồi bà nói:

– Thì tùy cậu thôi, giờ cậu nói cậu quen với con Hoa tôi biết thiệt giả ra sao.

– Cháu biết bác đang nghĩ gì nhưng bác cứ yên tâm cháu không làm hại Hoa đâu.

– Tui cũng mong là vậy, dù sao nó cũng ở với tui được ba năm, tui coi nó như con ruột mình.

Phú nghe má mắc mớ Kiệt thì đứng dậy kéo Kiệt ra ngoài:

– Mình ra ngoài uống nước đi.

Kiệt gật đầu chào bà Sáu rồi theo chân Phú:

– Anh đừng trách má tui nghe, má tui nói vậy chứ không có ý gì đâu.

– Anh đừng lo, tui biết mà, chẳng qua vì bác Sáu lo cho Hoa mà thôi.

– Cũng phải, má tui thương Hoa lắm anh Kiệt à. Có anh lo cho Hoa tui cũng yên tâm, ba năm qua chỉ vì tui không lo cho cô ấy mới kéo dài tình trạng mất trí nhớ như vậy, giờ thì có anh lo tui cũng mừng cho cô ấy.

– Anh tin tôi là tôi cảm ơn anh lắm rồi, thật ra Hoa chính là Ngân, cô ấy ngày xưa là bạn gái của tôi, chúng tôi đã dự tính kết hôn với nhau nhưng chẳng may cô ấy đi biển chơi rồi bị sóng cuốn mất cho đến ngày nay. ngay lần đầu tiên gặp cô ấy và anh trong quán nước, tôi đã không tin vào mắt mình, tôi luôn nghĩ đến anh và cô ấy. Tôi không tin trên đời này lại có người giống người dường ấy, đến khi gặp lại cô ấy và nghe anh kể cho biết thân thế của cô ấy thì tôi càng tin chắc hơn, là tôi đã tìm thấy cô ấy.

– Tui biết trước sau gì cũng có ngày nay, cô ấy cũng trở về với người thân của mình, cô ấy rồi sẽ xa tui, nhưng tui không buồn đâu, nếu như cô ấy tìm được gia đình của mình thì đó cũng là niềm vui của tôi.

– Cảm ơn anh rất nhiều.

– Tui giao cô ấy cho anh, mong anh chăm sóc cho cô ấy, dù sao anh cũng hơn tui, anh có thể lo cho cô ấy đầy đủ và chu đáo.

– Anh là ân nhân cứu mạng cho Ngân, tôi sẽ nhớ ơn anh suốt đời.

– Có gì đâu Hai người đàn ông im lặng trầm tư, mỗi người tâm trạng khác nhau, mặc dù cả hai cùng nghĩ về một người con gái.

Phú bịn rịn ngồi bên cạnh Hoa, anh mong ước sao thời gian đừng trôi qua nữa, anh không muốn xa rời Hoa trong lúc này.

– Phú về thiệt hả?

– Ừ!

– Phú bỏ tui à?

- Không có, tui chỉ để Hoa ở lại đây trị bệnh cho khỏe.
- Tôi ở đây có một mình buồn lắm.
- Biết sao được, làm sao tui ở lại với Hoa! Tui còn công chuyện, còn phải đưa má về Hoa ráng ở lại trị bệnh, anh Kiệt tốt lắm, anh ấy sẽ lo cho Hoa.

Hoa dăm chiêu tư lự:

- Hoa cũng không nhớ ra là mình đã quen với anh Kiệt ra sao, mối quan hệ của mình với anh ấy thân thiết cỡ nào nhưng mình cứ luôn mơ thấy anh ấy, mình thấy mình và anh ấy rất gần gũi, thân mật, mình nghĩ chắc là anh ấy không lừa dối mình, vãi lại ...

- Vãi lại thế nào?

Hoa cắn môi rồi nói khẽ:

- Ở bên cạnh anh ấy mình thấy rất yên tâm.

Phú nén buồn gượng nói:

- Như thế thì Phú cũng yên tâm để Hoa ở lại với anh ấy. Thôi Phú về đây, hôm nào Phú lại đến thăm Hoa.

Phú khép cánh cửa phòng bệnh sau lưng mình, mà cảm thấy như mình vừa đánh mất một cái gì đó rất quý giá và quan trọng đối với mình.

Đã đến lúc này Phú phải trả cô ấy về với cuộc sống thực của cô ấy, chỉ cầu mong sao cho cô ấy khỏe mạnh và hạnh Phúc.

Bà Sáu thở dài, rồi lên tiếng hỏi khẽ con trai:

- Bay không vui sao lại để cho con Hoa ở lại.
- Má à, chúng ta không thể giữ cô ấy cho chúng ta, cô ấy còn có gia đình, còn có cuộc sống riêng của cô ấy, cô ấy không thuộc về chúng ta.

- Nói gì thì nói, má cũng thấy tức cho con, cứ để cho nó ở với chúng ta như vậy thì đã sao? Nó cũng ăn, cũng ngủ cũng khỏe mạnh đó.

- Nói thế sao được hử má, còn gia đình cô ấy, họ cũng nhớ thương mong chờ, má nghĩ coi cỡ như con giống như cô ấy má có lo không?

- Ý bậy!

- Chúng ta không thể ích kỷ mà để cho cô ấy mất mát thiệt thòi, thất đức, bất nhân lắm.

- Ờ! Con nói cũng đúng, nhưng mà ...

- Thôi, má đừng nhắc mãi chuyện đó nữa, má có muốn con đưa má ra siêu thị coi cho biết không?

- Ờ, đi thì đi nào giờ mà cũng không có biết siêu thị là cái gì, lỡ lên thành phố rồi, tội gì không đi cho biết?

Chẳng mấy chốc hai mẹ con háo hức dạo quanh các khu phố sầm uất buôn bán náo nhiệt.

Hoa hiểu kỳ đi quanh căn nhà, tất cả mọi thứ trong nhà đều đẹp để sang trọng, cô sờ lên bộ ghế salon êm ái, rồi ghé ngồi xuống nhún nhảy:

– Thích thật!

Kiệt trù mẩn nhìn cô:

– Để anh đưa em lên phòng.

– !!!

– Nếu như em không thích cái gì thì cứ nói với anh, anh sẽ đổi lại, căn nhà này anh cũng mới mua, được chừng một năm nay. Từ ngày em mất tích anh thấy hụt hẫng, chẳng có tâm trí đâu để làm việc, gần một năm sau anh mới xin vào công ty làm cho đến ngày nay, anh chỉ biết vui đầu vào công việc cho quên nhưng lúc nào hình bóng của em cũng hiện diện trong lòng anh.

– !!!

– Ngân, giờ đây đã gặp được em, anh sẽ không để mất em nữa.

Ngân ngập ngừng rồi hỏi:

– Lúc xưa ... tôi muốn nói lúc tôi và anh quen nhau như thế nào?

Kiệt mỉm cười rồi dịu dàng đáp:

– Em rất nhõng nhẽo hay làm nũng với anh.

Hoa đỏ mặt không dám nhìn vào ánh mắt của Kiệt:

– Thật thế à?

– Ừm, em còn hay bắt nạt anh. Lúc nào cũng bắt anh làm theo ý của em, tuy nhiên em cũng rất yêu anh. Ngân thật sự em không nhớ gì về anh hay sao?

Ngân nhớ lại những hình ảnh mà cô thấy được trong hồi ức của mình, cô ngập ngừng rồi nói:

– Có tôi cứ luôn thấy anh trong những giấc mơ của tôi và cả trong những cơn đau đầu.

– Thấy thế sao?

– Phải, tôi nghĩ chắc là tôi có quen anh.

– Thế em còn thấy những gì nữa?

– Tôi ... không thấy gì ngoài anh.

– Anh hiểu vì tình yêu mà em dành cho anh thật sâu đậm, nên lúc nào hình bóng của anh cũng được em giữ lại trong ký ức, điều đó không có gì là lạ, anh sẽ cố gắng giúp cho em lấy lại trí nhớ của mình, có lẽ năm đó lúc em chìm xuống biển, đầu em đã bị va chạm

mạnh, nên mới ảnh hưởng tới não, bác sĩ nói tình trạng này sẽ qua khỏi nếu như em uống thuốc đều đặn và được trị liệu đúng phương pháp em sẽ khỏe mạnh lại.

– Vậy sao?

– Phải! Nhưng sao em có vẻ không vui vì điều đó.

Hoa trầm ngâm rồi nói:

– Tôi cũng không biết nữa nhưng tôi yêu cuộc sống hiện tại của mình, tôi không thích cảnh người xe nhộn nhịp như thế này, càng không muốn xa căn nhà nhỏ của bác Sáu và anh Phú.

– !!!

– Và lại tôi có cảm giác những gì mà tôi đã quên đó không nên nhớ lại, nếu thật sự những ngày tháng xưa đem lại cho tôi hạnh phúc vui vẻ thì trí nhớ của tôi đã không tẩy xóa nó, chắc chắn là tôi đã trải qua nỗi đau rất lớn, nên bây giờ cho dù có cố gắng nhưng ký ức vẫn từ chối không cho tôi nhớ gì cả.

– Nhưng em đã nhớ về anh.

– Có lẽ đó là những kỷ niệm tốt đẹp nên ký ức của tôi đã không từ bỏ nó.

– Bạch Ngân.

Ánh mắt say đắm của Kiệt khiến cho Ngân bối rối, cô thấy tim mình như đập dồn lên, hai má của cô hừng nóng, cô cúi đầu lí nhí:

– Anh muốn nói gì với em?

– Anh cũng không biết mình nói gì với em lúc này, anh chỉ muốn được gọi tên em, được thấy em là anh sung sướng lắm rồi, em biết không, có nhiều hôm giật mình tỉnh giấc nửa đêm vì anh mơ thấy em lại rời xa anh, anh sợ hãi thảng thốt, nỗi sợ bóp nghẹt trái tim anh, khiến cho anh không thể nào thở nổi, anh cuống cuống chạy vào phòng và đến khi nhìn thấy em yên giấc trên giường anh mới tỉnh táo hoàn hồn lại!

– Anh ... anh yêu em thế sao?

– Phải! Hơn ba năm qua anh sống mà không biết mình đã sống như thế nào, ăn ngủ rồi làm như một cỗ máy vô tri, vô cảm. Bạch Ngân, anh xin em đừng bao giờ lìa xa anh được không?

Ngân xúc động vì tấm chân tình Kiệt dành cho mình, cô cảm nhận được tình yêu mà anh dành cho cô qua từng lời nói, từng cử chỉ nó như một vầng hào quang phủ trùm lên cô, khiến cho cô choáng ngợp, đồng thời cũng khiến cho cô nhận ra trái tim của mình đang run lên hòa cùng một nhịp với anh.

Vòng tay anh đã choàng qua người cô, hương hơi của anh làm cho cô ngây ngất bồi hồi, cô thấy như mình như vừa trở về chính căn nhà của mình thật an toàn và cũng thật bình yên.

– Anh yêu em! Anh rất nhớ em, đừng bao giờ xa rời anh nữa.

– Anh Kiệt! Em không nhớ là ngày xưa em có yêu anh hay không nhưng ngay từ lúc gặp anh cho đến tận lúc này, em có cảm giác rất gần gũi với anh, em cũng không muốn xa anh.

Vòng tay của Kiệt siết chặt hơn, anh sung sướng thì thầm bên tai nàng:

– Đúng là em rồi, những lời nói thật ngọt ngào ngày xưa, Bạch Ngân, em đã trở về anh sẽ không để mất em nữa.

Chiếc xe vừa dừng trước cửa, bà Phong ngỡ ngàng khi nhận ra người khách ghé đến thăm mình, bà nhú mồm lên tiếng:

– Là cậu Kiệt phải không?

– Bác còn nhớ cháu à?

Bà thở dài ngượng ngùng:

– Cậu vào đi có gì không? Tôi không nghĩ là cậu còn đến thăm tôi.

– Bác không được khỏe à?

– Làm sao mà khỏe được chứ, từ ngày con Ngân nó đi tôi chẳng còn muốn sống nữa, tôi thật hối hận vì ngày xưa đã chia rẽ cậu và nó, chúng tôi chỉ vì quyền lợi của mình mà quên mất hạnh phúc của con gái, hơn ba năm nay lúc nào tôi cũng ân hận, tôi hận mình, tại sao lúc ấy tôi lại ép nó lấy người không yêu.

Kiệt cúi đầu ngồi nghe bà than vãn, anh chạnh lòng khi nhìn gương mặt tiêu tụy hốc hác của bà, mới chỉ ba năm mà tóc của bà đã bạc trắng, hai mắt trũng sâu lơ lảo như người đại, nỗi đau mất con đã khiến cho bà trở nên hình hài đáng thương dường ấy.

– Bác thật hối hận, nếu như bác không ép buộc nó thì giờ đây nó vẫn còn sống bên bác. Giờ thì nó không còn nữa, cả một chút hình hài, một chút kỷ vật cũng không có.

Nói rồi bà nghẹn ngào khóc, tiếng khóc của người mẹ làm đau xé lòng người nghe, Kiệt không muốn kéo dài giây phút đau khổ cho bà, anh lên tiếng:

– Bác đừng buồn nữa, cháu đến đây là muốn đem tin vui đến cho bác.

Bà lắc đầu sực sùi:

– Đối với bác chẳng có tin nào có thể làm cho bác vui được nữa.

– Có đó, cháu tin là bác nghe xong sẽ rất vui.

Bà Phong sững sờ không tin vào tai mình, bà trân trối nhìn Kiệt không cả chớp mắt, bà run giọng hỏi:

– Thật không?

– Làm sao cháu dám nói dối với bác chuyện quan trọng như thế?

– Không thể nào, làm sao có chuyện đó, Kiệt à, đừng gạt bác tội lỗi cháu.

Kiệt nắm tay bà lay nhẹ như khẳng định lời nói của mình:

– Cháu sẽ đưa bác đi gặp Ngân!

– Đi! Đi ngay đi!

– Nhưng ...

Bà cuống quýt chau mày:

– Còn nhưng cái gì? Hay là cháu gạt bác thật.

– Không phải, cháu chỉ muốn bác chấp nhận với cháu một điều.

Bà nhìn Kiệt rồi ríu rít gật đầu:

– Được được, một trăm điều bác cũng nhận.

Kiệt thở phào rồi chậm rãi bày tỏ ý kiến của mình.

Ngày tháng đi qua, càng ngày Ngân càng tinh táo khỏe mạnh lên, bà Phong mừng như người vừa chết đi sống lại mặc dù Ngân không nhớ lại toàn bộ sự việc ngày trước nhưng điều đó lại là điều mà bà mong muốn ...

– Ngân à!

– Dạ ...

– Con ăn chè này đi, chè đậu đỏ mà con rất thích ngày xưa đó.

– Giờ con cũng rất thích.

– Ừ, vậy thì ăn đi con.

Bà âu yếm nhìn con háo hức bưng chén chè thì vuốt nhẹ tóc con bà hỏi:

– Ngon không con?

– Dạ ngon.

– Ngân này, con còn nhớ ... gì ngoài những điều con nói với má không?

– Dạ không, mà má muốn con nhớ gì nữa hờ má?

Bà bối rối lắc đầu:

– Ờ không, má chỉ hỏi vậy thôi.

Kiệt chờ cho Ngân quay đi thì còn lại có mình và bà Phong anh mới nói với bà:

– Bác đừng gặng hỏi Ngân nữa, như thế chỉ khiến cho Ngân thêm hoang mang, không tốt qua quá trình hồi phục của Ngân, bác sĩ nói

đó cũng là hiện tượng tâm lý thường xảy ra não của cô ấy đã chối bỏ những hình bóng tồi tệ không vui trong quá khứ của cô ấy, nó không muốn cho cô ấy nhớ lại những ngày tháng đau khổ mà cô ấy đã từng trải qua với Tùng, đó cũng là điều chúng ta mong muốn, xem như cô ấy chưa từng sống qua khoảng thời gian đen tối ấy.

– Bác hiểu rồi, bác sẽ không hỏi nó nữa, bác thật hồ đồ.

– Bác đừng quá lo, cháu hứa sẽ chăm sóc cô ấy cho chu đáo.

– Bác cảm ơn cháu, thật ra trong lòng bác cứ nơm nớp lo sợ có một ngày nào đó nó nhớ lại.

– Không đâu bác, con nghĩ chắc tự bản thân của cô ấy cũng không muốn nhớ lại chuyện đó, nếu như cuộc sống hiện tại luôn hạnh phúc thì cô ấy sẽ quên hẳn cái đoạn quá khứ đau buồn đó.

– Bác cũng mong là thế, bác muốn con mau chóng thành hôn với nó như thế bác sẽ an tâm hơn, đồng thời cũng giúp cho nó ổn định tâm lý.

– Con cảm ơn bác!

Ngân cặp tay Kiệt cùng anh dạo qua các gian hàng sầm uất, cô thích thú với những món quà mà Kiệt mua cho mình, anh đưa cô dừng lại trước cửa hàng trưng bày áo cưới rồi hỏi:

– Đẹp không em?

– Đẹp quá!

Ngân trầm trồ rồi bước qua cửa kính, những chiếc áo cưới trắng muốt thu hút Ngân đến mê mẩn, Ngân choáng ngợp vì những chiếc áo cưới lộng lẫy đang kiêu hãnh phô bày trước mắt cô.

– Em thích kiểu nào nhất?

– Kiểu nào cũng đẹp, kiểu nào em cũng thích.

– Vậy thì chúng ta muốn hết tất cả.

– !!!

– Được không? Màu trắng này, màu hồng này, màu vàng này kể cả bộ áo dài lễ phục kia, em mà mặc thì không khác gì công chúa.

– Anh nói vậy là sao?

– Là anh xin hỏi cưới em.

Ngân ngẩn ngơ nhìn Kiệt:

– Anh đã đợi quá lâu rồi nếu như em không gặp tai nạn thì giờ này chúng ta đã là vợ chồng với nhau, anh đã thừa với ba má và ba má cũng đã đồng ý.

Ngân trở về nhà với tâm trạng bất an, cô không hiểu vì sao cô lại không vui mừng vì lời cầu hôn của Kiệt trái lại cô cứ thấy hoang

mang lo lắng. Tại sao vậy! Ngân ôm đầu vì không tìm ra lời giải. Căn phòng chìm vào trong bóng chiều ảm đạm, cô không buồn bật đèn, mà đứng lặng thăm nhìn ra bầu trời đang dần biến đổi, cô nhìn vào khung hình trên tường. bức hình mà cô đã chụp chung với Kiệt ngày xưa, gương mặt của anh thật hạnh phúc, ánh mắt rạng ngời niềm vui, anh như đang cười với cô, nụ cười thật quyến rũ, thật đam mê say đắm và ngay trong cái khoảnh khắc ấy cô chợt thấy gương mặt của anh biến dạng, đôi mắt trở nên hung dữ căm hận, nó long lên như xoáy vào cô, như muốn dẫn xé cô ra, cô sợ hãi thụt lùi về sau nhưng đôi mắt ấy vẫn đuổi theo cô, cả gương mặt của người đàn ông dữ tợn ấy cứ chăm chăm như muốn giết chết cô, đầu của cô lại đau nhói lên, đồng thời gương mặt của người đàn ông ấy càng lúc càng hiện rõ hơn trong trí nhớ của cô, dường như anh ta đang rít lên những lời nguyền rủa đến chói tai, trông anh ta thật đáng sợ, gương mặt như quỷ dữ, nhăn nhó, trợn trừng, Ngân sợ hãi muốn hét lên mà tiếng hét cứ nghèn nghẹn nơi cổ, và ngay trong lúc đó cô chợt thấy đau như nhấn cô chìm xuống đến chín tầng địa ngục, cô ôm đầu cố chạy trốn, cố vùng vẫy để thoát ra khỏi gương mặt ác quỷ ấy.

– Ngân! Ngân!

Ngân choàng tỉnh rồi sợ hãi òa khóc, bà Phong xót xa gọi con:

– Con sao vậy, má nghe con ú ớ như bị ai bóp chặt cổ, con có sao không?

– Má!

Ngân ôm chầm lấy bà nước nở khóc:

– Con sợ lắm má ơi, con thấy có người muốn giết con, anh ta ... anh ta rất dữ, anh ta đánh con, chửi con!

– Nào có ai đâu! Bình tĩnh lại đi con.

Bà ôn tồn vỗ về con gái:

– Không có gì phải sợ, có lẽ con chỉ tưởng tượng thôi.

– Không đâu má là thật đó, có một gã đàn ông muốn giết con, anh ta anh ta ghê lắm, gương mặt của anh ta rất dữ, chỉ chực giết con.

Con sợ lắm.

Bà Phong lo sợ trước những câu nói hoảng loạn của Ngân, bà biết cô đang nói về ai, cô đã nhớ lại, bà thở dài đau xót:

– Không thể nào, nó lại nhớ đến chuyện cũ của nó và thằng đó!

– Má, anh ta là ai vậy, tại sao anh ta lại hung dữ dường ấy, con có quen với anh ta sao?

Bà Phong gượng cười trấn tĩnh con gái:

– Đừng có nghĩ lung tung, con có quen ai ngoài thằng Kiệt đâu, có lẽ đó chỉ là những hình ảnh trong giấc mơ của con.

– Không đâu má, lúc trước con cũng thường thấy anh Kiệt như thế, giờ lại là người đàn ông đó, con có quen anh ta sao? Tại sao ký ức của con lại ghi lại hình ảnh của anh ta.

Bà Phong bối rối chưa biết giải thích sao thì vừa may Kiệt đến. Anh đã cứu nguy cho bà:

– Kiệt đó à!

– Dạ!

Ngân hỏi anh:

– Anh chưa về nhà sao?

– Ừm, anh đi nửa đường thì chợt nhớ anh để quên cặp hồ sơ chỗ của em, nên anh vội vòng lại.

Bà Phong nói với Kiệt:

– Con ở chơi nói chuyện với Ngân, để bác lấy thêm chè cho con ăn.

– Dạ.

Chờ cho bà Phong đi khuất Kiệt mới hỏi Ngân:

– Ngày mai anh đưa em đi chọn nhẫn nhé?

Ngân e lệ gật đầu:

– Anh định cuối tháng này thì tổ chức cưới, em thấy sao?

– Anh nói với ba má được rồi, em không có ý kiến.

– Lúc này trên đường trở về anh cứ nghĩ mãi đến việc đó nên mới quay trở lại.

– A, thì ra là anh nói dối má.

Kiệt mỉm cười, âu yếm ôm Ngân vào lòng:

– Vì em anh có thể phạm hết tất cả mọi tội lỗi trên thế gian này.

– Không được nói thế.

– Em không muốn thì anh sẽ không làm nhất nhất mọi chuyện anh sẽ nghe lời em.

– Ngân này!

– Dạ.

– Đám cưới xong chúng ta đi đâu chơi hử em.

– Đi đâu cũng được, miễn sao có anh là em đi đâu cũng vui.

Cả hai say sưa vẽ nên một tương lai thật hạnh phúc êm đẹp, Ngân cũng quên mất những hình ảnh đáng sợ mà lúc này cô còn lo lắng hỏi mẹ.

Chẳng mấy chốc mà đã tới ngày thành hôn của Kiệt và Ngân, bà Phong chỉ mời một ít người quen và bà con dòng họ, vì bà đã có

dụng ý trước nên số khách mời được bà chọn lọc kỹ càng, những người khách được mời chỉ là những người làm ăn chung với bà và chưa một lần biết Ngân.

Ngân chờ cho người thợ tháo xong chiếc voan cưới trên đầu cô mới ngã lưng xuống giường, Kiệt bước vào phòng anh âu yếm ngồi xuống bên nàng anh ân cần hỏi:

– Em mệt không, anh có đem cho em ly nước trái cây, em ngồi lên uống cho khỏe, là anh tự làm đó.

Ngân cảm động ngồi dậy búng uống:

– Còn một số bàn nữa là tàn tiệc, họ cũng chuẩn bị ra về rồi, em không cần ra, cứ nằm nghỉ cho đỡ mệt.

– Anh à?

– Chuyện gì vậy!

– Em muốn hỏi anh, sao em không thấy bạn bè đến dự tiệc cưới của chúng ta, anh không mời họ sao?

Kiệt mỉm cười dịu dàng nói:

– Có, anh có mời nhưng bọn họ về không kịp, anh cũng không có ai là bạn thân, còn nhóm bạn của em cũng không nhiều họ lại có gia đình xa, có lẽ vì thế mà họ không đến dự.

– Thật đáng ghét, em muốn gặp lại họ để nhắc lại kỷ niệm xưa, trong trí của em chẳng lưu lại được việc gì chỉ toàn là hình ảnh của anh.

Kiệt sung sướng ôm vợ vào lòng:

– Như thế là đủ rồi, anh cũng không muốn cho em gặp ai cả, anh ghen lắm.

Ngân đắm vào ngực chồng phụng phịu:

– Anh đáng ghét lắm!

Huyền hớn hờ tuôn từ trên lầu xuống gọi Tùng:

– Anh Tùng ơi! Thế nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu, Huyền cầm xấp hình trên tay buồn thiu:

– Anh ấy đi đâu rồi! Vừa về tới nhà đã ra ngoài mà không rủ mình theo. Bà Toàn lên tiếng khi thấy Huyền ngồi một mình ở phòng khách:

– Thăng Tùng đi đâu rồi con?

– Con cũng không biết nữa.

– Cái thăng, vừa về đến nhà đã ra ngoài rồi, thôi cứ để nó đi, mấy năm ngồi xe lăn nó cũng cuồn chân, giờ đi được cứ để cho nó đi, bác thấy nó khỏe mạnh lại bác cũng yên lòng, tất cả cũng nhờ có

con, bác không biết lấy gì để cảm ơn con.

– Bác đừng nói thế, con cũng vì anh ấy mới chăm sóc cho anh ấy.

– Bác hiểu tâm ý của con, phải chi ...

Huyền nghe bà nói thì chạnh lòng, cô cúi đầu thở dài:

– Hơn ba năm nay anh ấy vẫn không hề quên.

– Nhưng dù sao thì người mất thì cũng đã mất, tại sao nó lại cố chấp như thế, bác thật rất phiền lòng khi thấy nó đối xử với con như thế lần này bác nhất quyết không thể chịu theo ý của nó.

– Bác! Con xin bác khoan hãy nói gì với anh ấy.

– Tại sao lại khoan, đã hơn ba năm rồi, giờ nó cũng đã mạnh mẽ, chẳng lẽ nó để con chờ đợi nó đến suốt đời?

– Là do con tự nguyện, không phải do anh ấy, con không muốn miễn cưỡng anh ấy như thế chỉ làm cho anh ấy chán ghét con thôi.

Cả hai không biết rằng Tùng đang đứng ở ngoài nghe rõ câu chuyện của họ, anh chờ cho mẹ đi khuất mới bước vào:

– Anh về rồi đó à?

– Ừm!

– Em chờ anh mãi không biết anh đi đâu.

– Có việc gì không?

Huyền có vẻ phật ý khi thấy Tùng thờ ơ trước sự lo lắng của mình, cô hờn lẫy nói:

– Không.

– Không thì thôi anh vào phòng đây! Không cần anh đưa về chứ?

– !!!

– Sao?

– !!!

– Sao em không nói?

– Em nói gì chứ? Nói là em lo lắng cho anh, nói là em muốn được luôn thấy anh bên em, nói là không muốn thấy anh buồn phiền, để rồi thấy anh nhăn nhó khó chịu!

– Huyền! Có phải em đã thấy mệt mỏi khi ở bên anh?

Huyền buồn bã lắc đầu:

– Em không mệt mỏi.

– Em đừng nói dối nữa, hơn ba năm rồi!

Huyền thẫn thờ:

– Phải, hơn ba năm rồi nhưng tình yêu mà em dành cho anh không phai nhạt theo thời gian, em có thể chờ đợi, có thể vì anh mà chờ đợi

- Huyền ngậm ngùi nói tiếp - Có đôi lúc em cũng muốn bỏ cuộc trước

thái độ hững hờ lạnh nhạt của anh, em rất tủi thân, rất buồn nhưng em vẫn không thể nào sống được khi mà không có anh ở bên cạnh em, hơn ba năm qua em tự buộc cho mình cái trách nhiệm, cái bổn phận phải lo lắng phải chăm sóc cho anh, phải chia xẻ và cảm thông với nỗi buồn và cả nỗi vui của anh. Anh Tùng! Thật ra em không mệt mỏi mà là anh mệt mỏi, có phải thế không?

– !!!

Ánh mắt của Huyền vời vợi nỗi đau khó tả:

– Anh đã mệt mỏi vì bị em bám sát, bị em làm phiền có phải thế không? Em hiểu tình cảm là không thể cưỡng ép hay van nài xin xỏ được, nhưng em vẫn cứ nắm níu hy vọng một ngày nào đó em sẽ có anh, có thể là vì anh cảm nhận được tình yêu chân thành của em, có thể anh thấy được ở em, có một phần phân nửa của anh mà anh không thể thiếu.

– Quả thật là anh không nghĩ có một ngày nào đó, em sẽ xa anh, anh biết anh có lỗi với em, càng thấy em tận tụy quan tâm cho anh, anh càng áy náy, cứ như có một sức ép đè nặng lên anh, anh cảm thấy mệt mỏi lắm, anh không muốn chịu đựng cái áp lực đó.

Huyền bần thần nhìn sững Tùng. Mỗi một lúc sau cô mới buồn bã lên tiếng:

– Thì ra em đã gây cho anh nhiều áp lực như thế!

– Anh xin lỗi! Anh không muốn làm tổn thương em, nhưng anh cũng không muốn lúc nào anh cũng mang tâm trạng của một người mắc nợ.

Huyền chua xót hỏi:

– Mắc nợ ư?

– Phải, anh cứ luôn thấy anh mắc nợ em và không biết làm sao, làm cách nào để trả nợ cho em mà không phải ...

– Không phải sao?

– Không phải đáp lại tình cảm của em.

Huyền thấy như có ai đó vừa tát vào mặt mình, cái tát không đau nhưng lại làm cho cô xót xa như muối xát vào lòng, cô cúi đầu, cắn chặt lấy vành môi để không khói bật lên tiếng nấc nghẹn cay đắng.

– Em hiểu!

– !!!

Mỗi một lúc sau cô mới ngước lên nhìn Tùng, ánh mắt của cô ươn ướt ngấn lệ, Tùng không có đủ bình thản để đối mặt với đôi mắt ấy, anh quay đi thở dài:

– Em hiểu em phải làm gì, em chúc cho anh tìm được điều mà anh mong muốn, hãy giữ sức khỏe, em về đây!

– Ừm!

Tùng rất muốn gọi cô lại, rất muốn chạy theo ôm lấy thân hình mảnh mai nhỏ bé của cô vào lòng mà nói với cô những lời dịu dàng, triu mến nhưng anh đã cố dằn lòng để đứng lặng bên cửa nhìn dõi theo cái dáng lấm lũi của cô xa khuất.

– Huyền! Anh xin lỗi em, anh chỉ muốn tốt cho em thôi, anh không đem lại hạnh phúc cho em đâu.

Bà Toàn bước ra với ánh mắt trách hờn bà nói với con trai:

– Sao con lại làm thế?

Tùng thở dài:

– Con không muốn cô ấy cứ mãi bỏ phí tuổi xuân của mình bên con.

– Con không thấy con làm thế là quá tàn nhẫn với nó sao, mấy năm qua nó chăm sóc cho con giờ con khỏe mạnh lại thì con rũ bỏ nó, con không nghĩ cho nó sao? Cũng vì có nó mà con mới được như ngày nay.

– Má, không hiểu được đâu.

– Con muốn má hiểu điều gì nữa, con Ngân nó đã chết hơn ba năm nay rồi, con còn muốn chờ đợi điều gì ở nó nữa, người chết thì đã chết, còn người sống vẫn còn phải ăn uống nghỉ ngơi và yêu ghét, sao con lại muốn cho người sống cũng như người đã chết.

– Má!

– Đừng để cho mình phải hối hận, cuộc đời con người rất ngắn ngủi đừng bao giờ đánh mất cơ hội dành cho mình, đừng để cho nó đi.

– Con không làm khác được, má có biết vì sao con đồng ý đi chữa bệnh không, vì con muốn Huyền không còn cái cơ gì để nắm níu và ở lại bên con.

– Con nói vậy là sao?

– Mấy năm qua con hiểu tâm ý của Huyền dành cho con, con đâu phải gỗ đá!

Đã nhiều lần con khuyên cô ấy rời xa con nhưng cô ấy cứ viện dẫn lý do vì muốn ở lại chăm sóc cho con, cô ấy không thể bỏ con khi con đang bệnh tật, con không muốn cô ấy buộc đời mình vào con.

– Má không biết con chê nó ở chỗ nào? Nó không đẹp hay là không đoan trang thùy mị.

– Con không chê cô ấy nhưng con không muốn làm cô ấy khổ.

– Con còn nhớ đến con Ngân à?

Tùng thở dài, ánh mắt của anh rũ buồn, anh đáp:

– Cho đến giờ phút này con cũng không tin là Ngân đã chết, con luôn thấy như cô ấy đang ở đâu đó quanh đây.

– Tùng! Má hiểu con thương nó, nhưng làm sao mà có chuyện đó, nếu vậy thì ba năm qua cũng có người gặp nó. Và lại nó còn cha mẹ, chẳng lẽ nào nó lại không về thăm họ sao!

Nghe mẹ nói Tùng chợt nghĩ ra một ý, sao anh không nhớ tới điều đó, đã hơn ba năm qua, anh không đến nhà Ngân để hỏi tin tức về cô ấy!

– Má nói con mới chợt nhớ ra, đã lâu con không đến thăm ba má con bên ấy.

Bà Toàn vội cản con:

– Con sang bên đó làm gì? Họ không tiếp con đâu, rồi lại sinh chuyện.

– Má, cho dù thế nào cũng là đạo nghĩa, con phải sang thăm ba má con và xin lỗi họ.

– Con đã xin lỗi họ bao nhiêu lần rồi, có phải chưa đâu, nhưng mà họ đâu có thêm quan tâm đến con.

– Cũng phải thôi má à, là lỗi của con, nếu như má, má có tha thứ cho con dễ dàng thế không, ba má con chỉ có mỗi mình Bạch Ngân là con, họ cứng chịu yêu thương cô ấy lắm, thế mà khi gả về cho con, con đã khiến cho cô ấy phải tự tử, con là một thằng tồi!

Thấy con dẫn vật đau khổ thì bà Toàn khuyên nhủ:

– Chuyện đã qua rồi nhắc lại làm gì, má không muốn con sang bên ấy cũng vì không muốn họ làm tổn thương con.

– Phải chi lúc ấy con đừng nóng nổi, đừng quá khắc nghiệt với cô ấy, thì cô ấy đã không uất ức mà đi tìm cái chết, chỉ tại con dồn ép cô ấy đến đường cùng, càng nghĩ con càng không thể tha thứ cho mình.

Con cũng nhận sự trừng phạt rồi, mấy năm trời tàn tật, phải ngồi trên xe lăn chẳng lẽ không đủ trả nợ cho nó sao?

– Làm sao có thể so sánh như thế được con còn mạnh sống trong khi đó cô ấy thì không biết chết sống thế nào, nếu như còn sống, cô ấy sống ra sao với sức vóc mảnh mai yếu đuối, không có tiền không có nhà, không cả người thân má nghĩ đi.

– Má hiểu! Nhưng con đòi sang bên đó má không đồng ý, chẳng ích lợi gì không chừng họ còn đánh mắng cho con một trận thì có.

– Con cũng mong họ đánh mắng con để con thấy tội lỗi của mình nhẹ đi.

– Con khờ dại quá, vãi lại sau khi em Ngân nó mất tích, má và ba cũng đền bồi cho họ nhiều rồi, cả khu đất để xây khách sạn, cả mấy mẫu cao su, còn bao nhiêu hợp đồng làm ăn ba con cũng nhường cả cho họ, giờ họ mới ung dung sống sung sướng như vậy, ba má cũng đâu có hẹp hòi, con đừng sang bên đó nữa, chỉ khiến cho con đau lòng thêm thôi!

Thấy mẹ ra sức cản ngăn Tùng đành thôi, không nói đến chuyện đó nữa.

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương 9

Tùng thần thờ nhìn Huyền xếp dọn quần áo và vật dụng tư trang của mình vào vali. Anh bước tránh vào phòng vì không muốn chứng kiến cảnh chia tay buồn bã này. Trung lên tiếng hỏi Huyền:

- Xong chưa em?
- Em nghĩ có lẽ đã đủ rồi.
- Vậy chúng ta đi đi.
- Ừm!

Trung xách hành lý ra xe, quay lại anh vẫn còn thấy Huyền nấn ná chưa muốn ra đi, anh chau mày hỏi:

- Sao em chưa đi, còn quên gì à?

Huyền nhìn về phía phòng của Tùng một thoáng. Sao anh ấy không ra tiễn mình? Mình có nên bước vào chào anh ấy một tiếng không?

Huyền còn đang đắn đo thì Trung bực bội giục cô:

- Đi thôi Huyền.
- !!!

- Em còn lưu luyến làm gì, người ta không ra chào em một tiếng xem ra họ cũng không muốn gặp em đâu, đi thôi.

Huyền đành quay gót, lòng cô nặng trĩu một nỗi buồn khó tả. Em đi đây Tùng! Ba năm qua thời gian ấy xem như là một kỷ niệm đẹp trong đời em mặc dù anh không yêu em nhưng em thì được ở bên anh bấy nhiêu đó cũng đủ cho em mãn nguyện lắm rồi. Cảm ơn anh. Nghĩ rồi Huyền theo chân Trung lên xe, căn nhà mỗi lúc mỗi xa và khuất hẳn sau lưng Huyền. Trung lay tay cô anh hỏi:

- Em không sao chứ?
- Không!
- Anh đã chuẩn bị căn phòng trong khu tập thể cho em rồi, mặc dù không rộng nhưng một mình em ở cũng thoải mái lắm, anh đã sắm đủ vật dụng cho em, chỉ còn thiếu cái bếp, lát nữa anh đi mua cho em.
- Anh bận rộn với em quá, em cảm ơn anh, không có anh hôm nay em không biết mình phải làm sao?
- Đừng như người xa lạ mà nói lời khách sáo đó cùng anh. Thấy em thoát khỏi căn nhà ấy anh cũng nhẹ nhõm ra, nói em đừng buồn anh không thích anh ta.
- Huyền gượng cười:
- Đừng nói xấu sau lưng người ta.
- Anh có nói xấu đâu.
- Thôi bỏ đi, giờ thì em cũng đi rồi, mai một này tất cả mọi chuyện em đều trông nhờ nơi anh.
- Không thành vấn đề, chỉ sợ em không cần anh lo cho em thôi.
- Sao lại không cần lát nữa em phải nhờ anh khuân hết hành lý vào phòng, rồi sắp xếp lại, chưa kể những thứ cần phải mua sắm không nhờ anh thì em nhờ ai!
- Anh làm tất, chỉ cần mai một cho anh góp gạo nấu cơm chung là được rồi.
- Được thôi!

Huyền cố gượng làm vui, cười đùa với Trung cho quên đi nỗi buồn trong lòng, cô đã quyết định dọn đi, sau khi từ nhà của Tùng ra về, dù sao thì cô cũng còn có một ít tự trọng còn giữ trong lòng, cô không muốn nhìn thấy sự chán ghét của Tùng dành cho mình.

Huyền thở dài. Tất cả mọi thứ đều do mình tự chuốc lấy, mình đã cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho tình yêu. Không có ai bắt ép mình, kể cả những ngày tháng đầu mà Tùng xua đuổi hắt hủi mình, khi mình tìm đến anh ấy, lúc đó mình cũng cảm biết bao, chỉ vì mình không muốn bỏ anh ấy trong lúc anh ấy đang tật nguyên bệnh hoạn nhưng tại sao lúc này mình lại không đủ dũng cảm ở lại, có phải vì mình đã nhận ra mình không còn hy vọng gì vì tình yêu mà anh ấy dành cho Bạch Ngân còn quá sâu nặng.

Sau khi Tùng khỏe mạnh trở lại, lúc nào mình cũng nhận ra trong mắt anh ấy luôn có sự thôi thúc, luôn có một ngọn lửa rất mãnh liệt, anh ấy muốn đi tìm cô ấy và mình là một vật cản đáng ghét và anh

ấy muốn rũ bỏ sớm.

Mình không thể kéo dài mãi tình yêu vô vọng ấy, càng không để cho anh ấy chán ghét mình, mình phải xa anh ấy thôi, cho dù quyết định ấy làm cho mình rất đau lòng!

Bà Sáu ngăn ra khi thấy Ngân và Kiệt trở về thăm bà:

– Hoa! Trời ơi, bác Sáu nhận không ra con luôn, con đẹp quá, vô nhà đi! Cả cậu lịch sự nữa vô đi?

Ngân cười rồi nói với bà:

– Là anh Kiệt bác Sáu.

– Ôi! Bác quen rồi, Kiệt cũng được mà cậu lịch sự cũng được, vô nhà đi thằng Phú nó cũng gần về rồi.

– Anh Phú lúc này thế nào rồi bác?

Bà thoáng sầm mặt không vui:

– Nó cũng thế, được cái có công việc nên nó đầu tắt mặt tối làm miết.

Ngân hiểu ý bà muốn nói gì, cô có phần ngại ngần, cô đặt giỏ quà lên ván cho bà rồi nói:

– Con có mua cho bác và anh Phú ít quà.

– Trời đất, một túi bụi sự vậy mà ít cái nổi gì! Chắc nhiều tiền lắm đây, tốn kém chi vậy con.

– Có đáng là bao so với công lao bác giúp đỡ Ngân.

Kiệt lên tiếng xen vào thì bà Sáu liền đáp:

– Tui giúp nó tui đâu có mong nó trả ơn đâu mà cậu so sánh.

– Dạ, là cháu nói thế chứ đâu dám so sánh, ba má cháu có gởi cho bác một ít trà sâm, nếu có dịp ba má cháu sẽ đến thăm bác. - Hồng cần, vậy là tốt lắm rồi, nhà tui nghèo làm sao xứng đón rước ông bà.

Ngân mỉm cười dàn hòa:

– Là ba má của con mang ơn hác hôm nay ba má con không đi với tui con được nên mới gởi lời trước.

– Thôi, đường xá xa xôi tui con đến thăm bác là được rồi, tao nhớ bay lắm, từ lúc bay đi căn nhà trống hươ trống hoác, thằng Phú nó cũng buồn nên cũng ít về nhà, có bữa đi bán về có mình tao lủi thủi ra vô, riết rồi có bữa chẳng thèm cơm nước làm gì?

Bà nói rồi sụt sịt tủi thân khóc:

– Nhà cứ như nhà hoang, lỡ mà tao có chết chắc cũng sinh thúì ra hồng ai hay.

Kiệt ái ngại nhìn Ngân. Quả đúng như lời bà nói, ở trong cái chỗ hẻo lánh như thế này, lỡ mà có bệnh hoạn gì khó mà biết nhờ ai.

Bà Sáu gạt nước mắt gương cười rồi tự trách mình:

– Vô duyên chưa, khách lại nhà cái bắt khóc hà, ngồi đi bác vô đặt nồi cơm ăn cơm, bữa nay có con về bác vui lắm!

– Để con nấu cho.

– Thôi.

– Bác đừng có cản, để con nấu cho anh Kiệt thay áo ra vườn gom cho em mớ củi đi.

Bà Sáu tần ngần rồi thở dài nhìn Ngân lẳng xẵng ra sau bếp, thì thôi vậy, coi như thằng Phú nó không có phần được vợ, hôm đám cưới của con Hoa nó cũng không đến dự, chắc là con bà nó buồn lắm, tội nghiệp lóng rày thấy nó xanh xao tiều tụy, từ sáng tới tối cứ lặn vào công việc như để tìm quên hẳn bà thấy nó thì nó biểu nó làm để kiếm tiền lấy vợ cho bà có đâu, có cháu để bà bớt buồn.

Nhưng bà biết nó làm là để giải sầu là để quên con Hoa thôi!

Ứ hự, cũng phải, cái thằng lịch sự kia nó cao ráo giàu có, lại học giỏi, con bà làm sao mà so bì với người ta được, con Hoa cũng xứng với nó quá, người ta nói có phước có phần không cần gì lo, cho nên không phước không phần có muốn cũng không được?

Ngân ngồi bên đồng lửa sau vườn với Phú, cả hai háo hức vui mừng củ khoai vào đồng than đỏ rực, rồi nhắc lại chuyện cũ. Phú nói:

– Em về nhà chắc là vui lắm phải không?

– Dạ phải, nhưng em cũng nhớ bác Sáu và anh lắm.

–Ừa, cũng phải thôi, ở đây ba năm rồi mà không nhớ sao được.

– Ở trên đó nhiều hôm thèm củ khoai mì nướng mà không có để ăn.

– Vậy chừng nào về anh nướng cho một ít, đem lên trên mà ăn, ý mà nói vậy thôi chứ ai mà đem khoai mì nướng theo mình, chỉ tổ xách nặng.

– Xì! Chẳng qua anh nói rồi nghĩ lại thấy làm biếng nên bàn trớt chứ gì!

– Đâu có! Mai dậy sớm anh nhổ cho hai bụi là ăn mệt nghỉ, Hoa này!

– Hử!

– Mà quên! Phải gọi em là Ngân mới đúng chứ, nhớ hồi mới đem em về má hỏi hoài mà em cứ ngơ ngơ chẳng biết mình tên gì, má thấy em đẹp như hoa nên biểu đặt tên em là Hoa luôn, lúc đó anh dè duyên còn thêm chữ hồng sau chữ hoa, má nghe bắt cười rồi la, đã hoa thì là đủ thứ hoa hoa nào cũng được, cần gì phải gọi là hoa hồng làm chi cho rườm rà, má còn nói, buổi sáng thì em như hoa hồng, buổi trưa xế xế thì là hoa huệ, hoa sen còn tối lại là hoa dạ lý lúc nào

cũng thơm cũng đẹp.

Ngân mỉm cười triu mến.

– Còn anh thì là Phú quý giàu sang phải không?

– Má nghèo nên hay nghĩ đến những điều tốt đẹp sung sướng cho con cái.

– Lúc này anh làm việc bận rộn lắm phải không?

– Ờ, ráng làm kiếm tiền cất cái nhà ngoài mặt lộ cho má ở.

– Hay là anh lên thành phố, anh Kiệt kiếm việc cho anh làm!

– Ở đâu quen đó rồi, lên trên anh sống hồng quen, Kiệt tốt với em không?

– Anh ấy lo cho em dữ lắm.

– Vậy thì anh yên tâm, ở trên có rảnh thì về thăm má, má nhớ em lắm, giờ thấy em hạnh phúc anh và má cũng yên tâm, ba má em cũng khỏe hả?

– Dạ!

Phú cố tìm chuyện để hỏi Ngân, tránh không để cho cả hai rơi vào sự yên lặng ngượng ngùng:

– Khoai chín rồi để anh kêu Kiệt ra ăn cho vui.

– Thôi đi, đừng kêu anh, chắc anh ngủ rồi!

Phú ngồi lại rồi bốc củ khoai thổi cho bớt nóng mới đưa cho Ngân.

Sao mà cảnh này giống như cảnh ngày xưa quá, cũng những đêm tối yên ả, cũng bên đồng lửa bập bùng, cũng những củ khoai mà anh ân cần bóc cho nàng ăn, thế mà giờ đây sao ngượng ngùng xa cách, cứ như nàng đã thuộc về thế giới khác! Mà đúng như thế, nàng đã thuộc về thế giới khác, không cùng chia sẻ với anh những vui buồn như xưa nữa.

– Anh Phú! Anh nghĩ gì mà ngẩn ra vậy?

– Ờ không!

– Em định đón bác Sáu lên chơi với ba má em ít hôm.

– Ờ, em hỏi má coi má chịu đi không?

– Em nghĩ là bác sẽ đi hay là anh đi cùng cho vui.

– Anh còn việc phải làm.

– Em cũng biết nhưng không có anh cũng buồn.

– Biết sao được?

– Đám cưới em mà anh cũng không đến!

– Anh xin lỗi, anh đi không được anh cũng bứt rứt lắm, anh biết em giận anh.

Ngân hiểu lý do vì sao Phú không đến dự đám cưới của mình nhưng

nàng không tiện nói ra, cô không muốn để cho Phú thêm lúng túng, cô nói sang chuyện khác, có lẽ từ đây về sau cô tránh gặp anh hơn, xem như là cô đã giúp được cho anh mau quên đi những ngày tháng ở bên cô, điều đó cả cô cả anh đều muốn thế.

Mấy ngày sau. Bà Sáu ngơ ngác đứng sững giữa đường khi thấy xe cô đông như mắc cửi xuôi ngược trên đường, bà níu tay Ngân rồi lo sợ nói:

– Trời đất, xe nhiều quá mần sao qua đường.
– Bác cứ đi theo con không sao đâu.
– Ừ hự, chắc bác ở đây không đăng rồi, lúc nào cũng ầm ỹ, tiếng xe tiếng ồn người thì đông như kiến chẳng thở nổi, đi đâu cũng toàn xe là xe.

– Con lại muốn bác ở lại với con.
– Không được, còn thằng Phú, thôi Hoa này vào chỗ nào cho bác ăn cái gì đi, bác đói rồi, giờ này ở nhà đã đến giờ cơm.

Ngân nhìn đồng hồ rồi kêu lên:

– Chết, đã hơn mười giờ rồi, con thật sơ ý, má Sáu muốn ăn cái gì?
– Cái gì cũng được, miễn đừng khó ăn quá thôi.

Ngân đưa bà vào một cửa hàng khá sang trọng, bà e dè nhìn quanh rồi níu tay Ngân:

– Ở chỗ này sang quá, chắc là mắc lắm phải không? Sao không ra chợ ăn cho đỡ tốn tiền con!

– Dạ, ở thành phố chỗ nào cũng một giá như nhau thôi.

Ngân nói dối để bà yên tâm bước vào cửa hàng, cô gọi thức ăn rồi phì cười khi thấy bà ngồi co chân lên ghế:

– Má thấy thoải mái không?

– Ờ, mát mẻ sạch sẽ quá, mà sao người ta cứ dòm má hoài vậy Hoa?

– Má ngộ thì người ta dòm chứ sao?

– Hồng phải đâu nà, hình như người ta cười má thì phải, cha kỳ cục quá.

– Kệ người ta, má để ý làm gì.

Vừa lúc thức ăn được đem lên, bà Sáu trợn mắt nhìn bàn ăn rồi kêu lên:

– Chi mà dữ vậy, có mình bác với con thôi mà.

– Con gọi mỗi thứ một đĩa để má ăn cho biết.

– Trời đất, phí phạm quá, bấy nhiêu cả nhà má ăn một tuần còn dư đó, sao lúc này con hoang phí quá vậy, mà cũng phải giờ con đã tìm lại được gia đình, ba má của con giàu là thế hỏi sao con không xài

sang! Thằng Phú nó biết thân biết phận cũng đúng.

– !!!

– Má lại nói lung tung rồi, thôi thì con nuôi cũng được cần gì là con dâu, có được đứa con nuôi như con má cũng nở mày nở mặt.

– Má! con muốn má ở lại đây với tụi con, nay mai anh Kiệt sẽ lo cho anh Phú về đây làm, như thế má và anh Phú cũng gần gũi như ở dưới quê, mà con thì được chăm sóc cho má.

– Còn đất đai chi con, hổng được đâu, nếu con nghĩ tới má lâu lâu về thăm má được rồi, chứ biểu má lên ở đây thì cho má xin, chạt chội ở không quen về dưới má còn cưới được vợ cho thằng Phú, ở trên này ai mà thềm làm dâu má!

– Má đừng lo, duyên phận tới thì tới, má muốn cũng không được mà cản cũng không xong.

Cả hai nói chuyện với nhau nên không thấy bên kia bàn có một người đang chăm chú nhìn họ.

– Ngân!

Gã bước sang và thằng thất gọi lớn tên nàng, Ngân giật mình nhìn lên, rồi ngơ ngác trước gương mặt xa lạ.

– Ngân, em không nhận ra anh sao? Anh là ...

Bà Sáu liếc xéo gã:

– Ở đâu mà chạy lại nhận càn người quen vậy?

Nói rồi bà quay lại hỏi nàng:

– Con có quen với cậu này không Hoa?

Ngân lắc đầu:

– Dạ không!

– Xì, thôi cậu tránh cho chúng tôi ăn cơm đi.

Thế nhưng người đàn ông vẫn nấn ná không rời:

– Ngân, em không nhận ra anh sao, là anh đây mà.

Bà Sáu chau mày gắt lên:

– Đã nói con gái tôi nó không biết cậu, sao cậu lì lợm vậy, thôi tính tiền rồi mình đi con.

– Dạ, nhưng má đã no chưa?

– Má no rồi thôi đi con, người ngòm ở đây dị hợm quá!

Ngân cùng bà đứng dậy dợm đi thì gã đàn ông đã chặn đường họ:

– Ngân, em không được đi, tại sao em không nhận ra anh, em muốn trốn tránh anh phải không? Em có biết mấy năm qua anh tìm kiếm em khắp nơi không? Em không được đi.

Gã nắm lấy tay Ngân kéo lại, lời nói và hành động của anh ta, đã

khiến cho vài cặp mắt hiếu kỳ quanh đó hướng về họ. Ngân lúng túng thụt lùi sau lưng bà Sáu:

– Má!

Bà Sáu gạt gãi sang một bên rồi trừng mắt nạt ngang:

– Cậu làm gì vậy! Bà con làng xóm coi đó, giữa đường giữa xá mà nó chòng ghẹo con gái tui, ai vô đây mà coi nè!

Tiếng la của bà Sáu khiến cho nhiều người vây lại:

– Trời ơi, làm gì kỳ vậy, bỏ người ta ra đi.

– Mặt mũi sáng sủa mà ba trợn quá!

– Anh kia, đừng làm phiền người ta nếu không chúng tôi gọi công an đó.

– Ờ phải!

Ngân nép sau lưng bà Sáu sợ hãi, khi thấy gãi trừng mắt nạt lại:

– Cô ta là vợ của tôi.

Bà Sáu điểm mặt gãi, tức giận nói:

– Nói tầm bậy ghen, con Hoa nó có chồng rồi ai là vợ cậu, con gái của tui, tui không biết sao, cậu nói cậu là chồng nó mà tui là má nó cậu cũng không biết!

Cậu nói láo quá.

Có nhiều tiếng hô cười xì xào vang lên, lời nói của bà Sáu phần nào khiến cho anh ta hơi chững lại, anh ta nhìn Ngân đăm đăm nhưng ngay lúc bà Sáu đã kéo Ngân ra cửa.

– May phước nó không đuổi theo. Con có quen với nó không Hoa?

Ngân lắc đầu:

– Dạ không, con không biết anh ta, sao anh ta lại nói con là vợ anh ta, má!

– Chắc là nó khùng đó, thôi, mình về đi con.

Kiệt lên tiếng hỏi khi thấy Ngân thần thờ đứng nhìn ra cửa:

– Em sao vậy, từ lúc đi chơi với má Sáu về trông em không được vui!

– Không, em có gì đâu!

– Không muốn nói với anh thì thôi.

Thấy Kiệt hờn thì Ngân mới nói:

– Thật ra lúc chiều em với má có gặp một người, anh ta biết em mà còn nói anh ta là ... là chồng em nữa.

– Sao?

– Em không nhớ có quen với anh ta hay không, nhưng nhìn điệu bộ của anh ta rất thật, trông anh ta không có vẻ gì dối trá.

Kiệt nhăn mặt suy nghĩ, không lẽ Ngân đã gặp Tùng! Anh lên tiếng

hỏi:

- Anh ta ra sao, em còn nhớ mặt mũi của anh ta không?
- Anh ta cao như anh, trông ra không phải kẻ xấu.
- Anh ta đi một mình à?
- Dạ, may mà lúc đó em và má Sáu bỏ đi anh ta không đuổi theo.
- Đuổi theo à!
- Dạ, chắc lúc má Sáu la lên có nhiều người vây quanh khiến cho anh ta không chạy theo em.

Kiệt nghi hỏi:

- Em nói anh ta chạy theo em à.
- Dạ.
- Vậy là anh ta không bị tật nguyền?
- Dạ phải, mà sao anh lại hỏi như vậy?
- Ờ, thì anh hỏi để hình dung xem có ai quen giống như anh ta không.
- Em nhớ mãi mà không nhớ nổi có quen với anh ta không, thật kỳ lạ anh ta cứ một mực nói em là vợ của anh ta.
- Tâm bậy, chắc là anh ta tưởng lầm, à không, nhìn lầm em với ai thôi, có thể vợ anh ta bỏ anh ta, nên anh ta bị thần kinh nên khi gặp em anh ta mới có thái độ đó.
- Má Sáu cũng nói anh ta bị khủng.
- Ừ, chắc là thế rồi, em đừng nghĩ làm gì cho đau đầu, có nhiều người bị vợ bỏ trở nên điên khủng như thế, ra đường gặp ai lịch sự giống giống vợ mình lại nhận quàng, may mà anh ta không làm gì tổn hại đến em, nay mai có gặp những người như thế, em nhớ tránh xa họ ra, lỡ họ có hành động gì xấu thì thật là khó đoán trước.
- Dạ, em biết rồi, em cứ sợ mình bị mất ký ức không nhớ được người quen.
- Bạn bè thì không nói gì, nếu như gặp em ắt em sẽ có cảm giác thân thuộc với họ, cũng như ba má em vậy, mặc dù em không nhớ nhưng em cũng có cảm giác thân thuộc khi gặp lại họ.
- Cũng phải, có lẽ anh ta điên thật.
- Từ đây về sau đừng đi ra đường một mình nữa.
- Em biết.

Qua hôm sau Kiệt đến gặp bà Phong, bà xởi lời đón anh từ cửa:

- Con mới về đó à, con Ngân đâu sao không đi cùng với con.
 - Dạ, Ngân ở nhà với má Sáu nên không qua thăm ba má được.
- Ông Phong nghe tiếng Kiệt thì bước ra:

- Thằng Kiệt đó à?
 - Dạ, thưa ba, ba mới về?
 - Ủ, công việc bận rộn quá hay là con về phụ với ba đi.
- Kiệt ngần ngừ thì ông nói:
- Trước sau gì ba cũng giao hết cho vợ chồng con, ba có mỗi mình con Ngân không để lại cho nó thì để cho ai, con về phụ với ba cho quen, để mai này khỏi bỡ ngỡ.
- Bà Phong cũng góp ý:
- Phải đó, ba má già rồi, má có bàn với ba con hôm nay, giờ con qua cha con nói chuyện với nhau đi.
 - Con chưa nghĩ đến chuyện đó.
 - Chậ? Má biết con ngại, má biết lúc xưa má hiểu lầm con nhưng giờ ba má đã rõ con người của con ra sao rồi, ba má thương con như con Ngân, con đừng phụ lòng ba má.
 - Dạ, ba má cho con tính lại.
- Bà Phong phạt ý:
- Tính cái gì nữa, con thu xếp công việc rồi về phụ với ba con.
 - Má à!
 - Má nói thì phải nghe.
 - Dạ.
 - Hôm nay qua thăm ba má có chuyện gì không, má Sáu của con Ngân ra sao rồi?
 - Dạ má Sáu cứ than phiền không quen ở thành phố cứ đòi về hoài.
 - Ờ, ở dưới quê yên tĩnh quen rồi, lên đây xô bồ xô bộn chịu không nổi cũng phải.
 - Má à, con định qua nói với ba má con định đưa Ngân về ở với má Sáu dưới đó.
 - Sao lại vậy?
 - Dạ, dường như Ngân cũng quen với nếp sống dưới quê mấy năm qua, nên về đây Ngân không thấy thoải mái.
 - Má không muốn tụi con đi xa.
 - Con biết, nhưng tất cả việc con làm đều vì Ngân.
- Ông Phong cũng không đồng tình với Kiệt:
- Má con nói phải đó, cả cái chuyện con không muốn ở chung với ba má đã khiến cho ba má không vui rồi, giờ con lại muốn đưa vợ con đi xa, đành rằng xuất giá thì tông phụ, nhưng ba má chỉ có nó là con, từ đây qua nhà con có mấy con đường mà má con còn than phiền huống gì con đưa vợ con về nhà má Sáu nó ở.

Thưa ba, con biết quyết định của con ắt sẽ làm cho ba má không vui, nhưng con làm thế cũng có lý do.

Bà Phong lầu bầu:

– Lý do gì chứ!

– Dạ. - Kiệt ngập ngừng rồi thở dài nói thật - Dạ hôm qua Ngân đi với má Sáu ra phố, cô ấy đã gặp lại Tùng!

– Hà!

– Rồi nó có nhận ra con Ngân không?

– Dạ, anh ta nhận ra Ngân, may mà có má Sáu lên tiếng mới giúp Ngân thoát khỏi anh ta.

– Hừ! - Ông Phong vừa lo vừa giận, ông nói - Cái thằng đó mà để tôi gặp thì tôi đập cho nó một trận.

– Không được hồ đồ ông à, dù sao con Ngân cũng là vợ nó.

– Đó chỉ là trên giấy tờ, nó đã bức ép con nhỏ nhảy xuống biển tự tử rồi còn gì.

– Biết rằng vậy nhưng giờ con Ngân không chết mà trở về, chúng ta lại gả nó cho thằng Kiệt, lỡ mà nó thừa ra thì chúng ta là người có lỗi.

– Nó dám sao?

Kiệt cũng tán thành với ý bà Phong:

– Má nói đúng, con sợ anh ta không để yên cho Ngân, trong thời gian này tuyệt đối không để cho Ngân bị xúc động mạnh như thế sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình hồi phục của cô ấy.

– Má cũng không muốn nói hồi phục làm gì, để như thế chẳng tốt hơn sao, cần gì mà phải nhớ lại những chuyện không vui cũ.

– Con cũng như má, nhưng dù sao thì cũng không thể không chữa trị cho cô ấy.

– Ứ hự! Vậy tính sao bây giờ? Cái thằng què ấy nó không để cho con Ngân yên đâu.

Kiệt bèn lên tiếng tiếp lời bà:

– Cho nên con mới định đưa Ngân đi xuống má Sáu ở, con có nhờ người tìm giùm một căn nhà trên huyện, tụi con sẽ đưa má Sáu về ở chung cho Ngân vui, và lại công trình của công ty con ít nhất cũng ba năm nữa mới hoàn thành, thời gian đó đủ để cho ba má trên này gặp Tùng và nói với anh ta lo thủ tục ly hôn với Ngân cho hợp pháp.

– Biết nó có chịu không?

– Sao lại không?

– Còn một điều nữa, ba má đừng cho Ngân biết chuyện này và cũng

đừng để cho Tùng biết là Ngân còn sống và đang ở cùng con.

– Má biết!

Chờ cho Kiệt về bà mới bàn với chồng:

– Sao tôi lo quá ông à, thấy con Ngân nó sống với thằng Kiệt tôi lấy làm vui mừng, nào ngờ bây giờ thằng Tùng xuất hiện không biết rồi đây sẽ ra sao?

– Cứ để cho con Ngân nó về quê với bà Sáu, một thời gian sau ắt sẽ êm xuôi.

– Thế còn giấy tờ ly hôn thì sao, lẽ nào nó chịu xé!

– Điều đó tôi nghĩ cũng không ra cách, hay là như thế này ...

Bà nghe lời chồng nói thì gật gù:

– Ủ, chúng ta cứ thử xem sao.

– Tôi chắc là thế nào nó cũng đến đây hỏi về tin tức con Ngân, nếu đúng như nó đã gặp con Ngân.

– Tôi cũng nghĩ như ông.

Quả đúng như lời của ông Phong mấy hôm sau Tùng đã xuất hiện ở nhà bà.

Anh vừa bước qua cổng thì bà Phong đã tức giận hỏi:

– Cậu đến đây tìm ai?

– Thưa má ...

– Ai là má của cậu?

– Thưa má, con đến để thăm ba má.

– Hừ, con Ngân nó vì cậu mà chết thì gia đình này chẳng còn quen biết với cậu, ra khỏi nhà tôi đi.

– Má! Thật ra con đến là muốn nói với má một chuyện liên quan tới Ngân.

Bà cau mày gằn giọng hỏi:

– Nó chết rồi mà còn gì liên quan tới nó?

– Thật ra con chưa bao giờ tin là Ngân đã chết, cách đây mấy hôm con có gặp Ngân.

Bà Phong chau mày cắt ngang lời Tùng:

– Nói tầm bậy, cậu gặp nó ở đâu? Tại sao tôi lại không biết?

– Má nói là Ngân không về nhà sao?

Bà Phong cười khẩy:

– Thì ra hôm nay cậu đến đây là để dò la tin tức cho Ngân, tôi nói cho cậu hay, cho dù con Ngân nó còn sống thì tôi cũng không cho cậu gặp nó huống gì là nó đã mất tích bao năm qua. Cậu còn đến đây làm gì? Cứ hể nhìn thấy cậu là tôi lại càng căm giận, cũng vì cậu

mà nó mất mạng, cậu hành hạ nó đầy đọa nó cho đến nỗi nó phải đi chết để thoát khỏi cậu, thế mà cậu cũng không tha cho nó, tới giờ phút này cậu cũng còn muốn đeo bám nó, cậu muốn gì ở nó!

– Má! Con đã biết lỗi của mình.

– Biết lỗi thì sao? Cậu đền con gái của tôi cho tôi đi.

– Má! chuyện đã qua con cũng không muốn.

– Không muốn à, chỉ một câu không muốn là được sao? Tôi hận là ngày xưa tôi đã đem con gái của mình giao cho cậu, bây giờ nó mất rồi mà cậu cũng không buông tha cho nó, cậu thật độc ác, thật tàn nhẫn, tôi không muốn cậu dính líu gì đến nó nữa, giấy đây, cậu mau ký vào, coi như từ đây cậu không còn quan hệ với gia đình tôi, với con gái tôi nữa.

– Má!

– Ký đi, từ đây cậu đừng bao giờ để cho tôi thấy mặt cậu, đừng bao giờ cậu đến nhà tôi, ký đi.

– Má!

– Ký mau!

Tùng còn ngập ngừng thì bà Phong đã dúm cây bút vào tay Tùng, anh đành ký tên mình vào tờ giấy mà chẳng có thời gian đọc, bà Phong đắc ý kín đáo mỉm cười, bà giả vờ giận dữ quát mắng Tùng một lúc, mới đuổi Tùng về.

– Cậu nhớ đó, từ đây cậu không còn liên quan gì đến gia đình tôi, kể cả ngày cúng giỗ nó, cậu cũng đừng vác mặt tới, cho dù bây giờ nó đã mất tôi cũng không muốn nó còn quan hệ gì với cậu, cậu cắt đi! Đồ tồi!

Ông Phong gật gù bước ra sau khi Tùng bỏ đi.

– Bà thật khéo, tôi đứng đằng sau mà cứ lo không biết nó có chịu nghe lời bà hay nó lại nghi ngờ chúng ta khuất lấp điều gì rồi không chịu ký.

Bà Phong mỉm cười:

– Tôi đã làm thì phải làm được, không chửi mắng hùng hổ với nó để gì nó chịu mắc mưu mình, cũng nhờ có ông bày kế, nếu không tôi cũng không biết làm sao nữa, giờ thì đã, có tờ giấy ly hôn này, chúng ta không còn lo gì nó khó dễ con Ngân.

– Biết là thế nhưng tránh trước vẫn hơn, cứ để cho thằng Kiệt đưa con Ngân về quê bà Sáu ở.

– Đã không còn quan hệ gì với nó thì sợ gì! Không phải đi đâu cả con Ngân cứ ở đây với thằng Kiệt xem nó làm gì được.

Ngôi Sao Định Mệnh

Chương Kết

Bà Toàn không khỏi lo lắng khi thấy con trai trở về với gương mặt khác thường, bà hỏi anh:

– Con đi đâu về mà trông con không vui vậy Tùng?

– Má mặc con!

Bà thở dài:

– Phải chi con đừng là con của má, thì má cứ mặc con, má chẳng quan tâm làm gì! Tại sao tụi con không hiểu cho lòng của má chứ? Tùng có phần ân hận, anh dịu giọng lên tiếng:

– Con xin lỗi má, chẳng qua con đang suy nghĩ, con không biết là mình có hồ đồ không nữa, cách đây mấy hôm con có gặp một người rất giống Ngân?

– Con Ngân à?

– Dạ phải.

– Chẳng phải năm đó nó đã chìm xuống biển mất cả xác hay sao? Tùng mơ màng nhớ lại chuyện cũ. Ngân thay chiếc áo màu đỏ rồi nhìn vào gương, đã lâu rồi cô không mặc nó, tất cả những quần áo có màu sắc tươi tắn hoa hòe đều được cô xếp cất vào đáy tủ vì không muốn làm chướng mắt Tùng và những người thân của anh. Cô rón rén đẩy cửa ra ngoài, hôm nay cô có hẹn với các bạn cùng lớp phổ thông, mấy năm rồi giờ mới có dịp họp mặt, các bạn rất nhiệt tình nên cô không thể từ chối, cô để xe ở nhà và đi Taxi, cô định đi khoảng một tiếng rồi về, cũng vừa kịp lúc Tùng dậy và cô chuẩn bị bữa chiều cho anh.

Ngân về đến nhà thì trái với dự định của cô, vì quá vui nên các bạn đã không cho cô về sớm, cô trễ khoảng nửa tiếng, nên chiếc xe vừa dừng trước cửa, Ngân đã hấp tấp đẩy cửa bước vào.

Cầu trời cho Tùng chưa ngủ dậy! Chỉ mới hơn bốn giờ, cô sẽ mau chóng chuẩn bị cơm nước và thu dọn nhà cửa, cô rón rén đi vào bếp nhưng tiếng hỏi của Tùng đã làm cho cô sợ cứng cả người.

– Cô đi đâu về thế?

– Ơ!

Tùng quắc mắt hỏi gằn lại:

– Tôi hỏi cô đi đâu về?
– Em ... em ra ngoài mua ít đồ.
– Mua đồ à? Thế cô mua gì?
Tùng đẩy chiếc xe áp sát người cô rồi tức giận quát:
– Cô mua gì hả? Cô lại nói láo.
– Không, thật ra em ... em chỉ đi có một chút thôi, em tưởng là anh còn ngủ, em đến gặp các bạn cũ.
Tùng nhếch môi cười khẩy:
– Gặp bạn cũ hay người tình cũ, áo đỏ quần Jean đẹp để thế kia cô còn xem tôi ra gì nữa! Cô tưởng tôi không biết cô lén lút đi đâu sao? Ngay từ lúc cô ra khỏi nhà là tôi đã biết, đồ đàn bà hư! Cô chết đi. Chiếc ghế bất thần bay vào người Ngân, cô thấy đầu đau nhói lên, máu chảy ra từ vết thương khiến cho cô choáng váng, cô chưa kịp hoảng hồn thì đã thấy một loạt đồ vật bay tới tấp vào người mình cùng tiếng xì và mắng nhiếc của Tùng.
– Cô thật là một con điếm, chồng còn ở đây mà cô đã lén lút đi ngủ với trai, cô định qua mặt tôi sao, hừ! Sẵn nhà sẵn cửa, sẵn cơm nuôi để cho cô đi lăng lơ ngoại tình, cha mẹ của cô đã dạy cô như thế à? Cũng phải thôi họ đã đem đứa con gái hư đồn đến gả bán cho tôi để mưu lợi, cái thứ hư hỏng mà còn đòi được biết bao nhiêu hợp đồng đất đai của gia đình tôi, cha mẹ cô xảo quyệt lắm, chỉ có tôi là ngu dại mắc lừa họ, sung sướng hân hoan rước cô về nhà để nhận lấy hậu quả này đây.
Ngân đau khổ kêu lên:
– Anh đừng chửi em thì được, em xin anh đừng xúc phạm đến cha mẹ em, lỗi là do em, ba mẹ em không biết gì cả.
– Vậy là do cô khôn ngoan quỷ quyệt qua mặt họ hay là họ ngu ngốc không biết dạy cô.
– Anh đừng nói nữa! Không được mắng ba mẹ tôi!
Tùng độc ác cười khẩy, anh cảm thấy thích thú, khi Ngân như điên lên khi nghe anh xúc phạm đến cha mẹ của cô.
Anh nhếch môi cay nghiệt lên tiếng:
– Cho dù thế nào thì cha mẹ của cô cũng phải có trách nhiệm vì sự hư hỏng của cô, họ phải nhận hậu quả do cô gây ra.
– Đủ rồi, tôi sẽ nhận hậu quả do tôi gây ra, anh không cần xỉ nhục tôi và gia đình tôi.
– Cô câm đi, cô không có quyền gào lên với tôi cô nghe không?
Ngân đau khổ chán nản và mệt mỏi. Hai tai của cô như ù đi, trước

mặt của cô chỉ là một khoảng trống vô nghĩa, cô cảm thấy chẳng còn gì cho cô trên cõi đời này! Hình ảnh của các bạn lại trở về trong tâm trí cô, một Ngọc Mai hạnh phúc, một Lệ Chi thành đạt, một Ý Lan tự tin phóng khoáng còn cô thì sao!

Suốt bao năm qua chỉ toàn là những câu mắng nhiếc phỉ nhổ của Tùng! Cuộc sống bế tắc ảm đạm chưa hề có một giây phút nào vui vẻ dành cho cô. Đó có phải là cuộc sống không.

Những câu chửi mắng của Tùng cùng nét mặt hung hăng ác độc như quỷ dữ của anh đang mờ nhạt, mờ nhạt rồi xa cô. Hãy để cho cô yên cô cầu xin, hãy để cho tôi yên dù chỉ là một phút thôi! Vâng, chỉ một phút thôi, cho cô tìm lại nụ cười, cô thèm được cười chỉ một lần thôi, cười thật vui thật vô tư hồn nhiên như ngày xưa!

Đầu cô lại đau nhói lên, cô cũng chẳng buồn để ý, hình như máu vẫn rỉ ra từ vết thương trên trán, bóng tối đã ập đến và vây quanh cô, tất cả trở nên một khoảng tối đen thẫm, rất đen, kể cả đôi mắt đang long lên sòng sọc của Tùng.

Cô mất hết cả phương hướng, cô sợ hãi cố với lấy một điểm tựa nhưng tay của cô lại rơi vào khoảng không trống rỗng. Cô khiếp hãi hét lên cứ thế mà hét rồi mệt mỏi buông xuôi, cô không đủ sức tự cứu lấy mình, và cũng chẳng có ai có ý giúp đỡ cô.

Hãy chấp nhận thôi, phải, hãy chấp nhận thôi, cô khép mắt và thấy như mình được giải thoát cô cứ đi cứ đi ... Khoảng tối càng lúc càng đen ... đen! Một màu đen đến ghê khiếp như chính cuộc đời của cô.

Tùng nhớ như in lần đó, anh tức giận đến mức ác độc, anh không hiểu sao anh có thể tuôn ra những lời mắng chửi cay độc đến thế với Ngân, anh thấy cô cười rồi khóc, rồi lại cười như một con điên, rồi cô ta hét quát lại anh xong cô bỏ chạy ra ngoài, lúc đó trời đã xẩm tối, phản ứng của cô có phần làm cho anh ngỡ ngàng kinh ngạc. Anh nhìn theo cô rồi lẳng lặng quay vào nhà, anh chờ cho đến khi tâm hồn của mình bình yên lại. Hôm đó trời đen hơn ngày thường, anh chợt thấy không yên, rồi như có một cái gì đó thúc đẩy anh, anh cho xe lăn ra ngoài. Ngay lúc đó anh nhận ra có rất nhiều người nhốn nháo ngoài bãi, họ nói cho anh biết họ nhìn thấy Ngân chạy như điên ra biển và mất hút trong những cơn sóng dữ ngoài khơi! Trời đổ mưa thật to nhưng hạt mưa quất vào mặt của anh đến rát bỏng nhưng anh vẫn không buồn quay về.

Bà Toàn khẽ gọi con khi thấy Tùng ngồi như tượng đá bất động thật lâu:

- Con nghĩ gì thế Tùng?
 - Không, con vẫn có linh cảm cô ấy chưa chết má à!
 - Thế người con gặp có phải là nó không? Nó có nhận con không?
- Tùng lắc đầu rồi thở dài:
- Có lẽ con đã lầm cũng nên, cô ta không nhận con, cả ba má của con bên đó cũng không biết gì.
- Bà Toàn chạnh lòng xót xa:
- Con cứ nghĩ tới nó mãi nên đâm ra hồ đồ, con đã đến gặp ba má nó rồi phải không?
 - Dạ phải!
 - Thôi bỏ đi con à. chuyện đã qua con đừng nghĩ tới nữa, giờ thì con đã khỏe mạnh rồi, con đến công ty làm việc cho khuây khỏa, công việc sẽ giúp cho con bình tâm lại, rồi sau này con sẽ gặp được người xứng đáng với con.
 - !!!
 - Nghe lời má đi, má không khuyên con điều sai, điều trái đâu.
 - Con sẽ nghe lời má.
 - Ừ, như thế má cũng yên tâm, nếu có rảnh con hãy đến thăm con Huyền, từ khi nó đi lòng má cứ áy náy làm sao? Má thật không biết lấy gì báo đáp cho nó, mấy năm qua nó lo lắng cho con dường ấy.
 - Má! Con biết việc mình làm, con hứa là con sẽ quan tâm đến cô ấy.
 - Ừ, nếu có đến thăm nó cho má gửi cho nó ít quà, má để sẵn ở đây, con nhớ đem theo đó.
 - Dạ vâng!
- Tùng nhìn mẹ rồi cầm gói quà ra xe chẳng mấy chốc anh đã tìm được chỗ ở của Huyền, anh có phần ái ngại khi thấy dãy nhà nhỏ mà Huyền đang ở, căn phòng của cô ở gần cuối dãy, vừa chật hẹp sơ sài, vừa thiếu thốn tiện nghi vốn chỉ hơn mười mét vuông, căn phòng chỉ có một chiếc giường đơn kê sát vách và vài ba chiếc ghế đôn bằng nhựa cũ kỹ, Huyền đang ngồi chấm bài cho học trò trên giường, chiếc ghế đôn được cô kê lên giường làm bàn, cô ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Tùng.
- Anh Tùng!
 - Sao em có vẻ ngạc nhiên thế, anh giống quái vật lắm à?
 - Ờ không!
- Huyền lấy lại bình tĩnh rồi lấy ghế cho anh ngồi, chiếc quạt ở góc nhà không đủ xua đi cái nóng trong phòng.
- Anh đến tìm em có việc gì không?

– Má có gói cho em ít quà, anh chẳng biết là gì nữa, em đi uống nước với anh được không?

Thấy Huyền ngập ngừng thì Tùng nhún vai:

– Nếu không được thì thôi, để hôm khác.

– Em có nói không được đâu, anh ra ngoài khép cửa lại cho em thay áo.

Tùng nhìn căn phòng trống hoác thì chợt hiểu, một lúc sau cả hai đã ngồi đối mặt trong một quán nước yên tĩnh:

– Em sống như thế để làm gì?

– Anh hỏi vậy là sao?

– Anh thấy không khỏi ái ngại.

– Không phải vì anh thì cứ gì anh phải ái ngại, cuộc sống của em do em quyết định chẳng dính dáng gì anh!

– Bộp chát vớ anh ghê thế!

Huyền thở hắt ra dịu giọng đáp:

– Dù sao cũng có một chút cay đắng, chua xót em là người mà! Làm sao tránh khỏi.

– Hãy trở về đi, anh đâu có nói anh phải dọn đi, chỉ cần chúng ta xem nhau là bạn thì chúng ta vẫn có thể sống êm đềm bên nhau mà. Huyền chau mày lặng im:

– Lời đề nghị của anh làm em khó chịu à! Lúc nào anh cũng tôn trọng em, cũng xem em là người gần gũi nhất đối với anh, lần đó anh đã nói thật lòng mình mặc dù lời nói đó rất khó nói ra, nhưng vì anh không muốn làm cho em khổ, lúc em dọn đi anh không ngăn cản vì anh biết em đang giận anh nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ rồi giờ thì hãy trở về chỗ của em đi.

– Chỗ của em là chỗ mà em thấy thoải mái.

– Huyền, đừng cố cãi lại anh, về nhà đi, như thế anh mới có thể chăm sóc cho em hãy xem anh như một người bạn, em đâu phải là người cố chấp ấu trĩ, anh không muốn chúng ta kết thúc như thế này, căn phòng của em, anh đã cho quét sơn lại, lát nữa anh chở em đi chọn rèm cửa, đáng lẽ anh định chọn mua cho em và trang trí hoàn tất căn phòng mới đến đón em nhưng vì lúc này má đã hối thúc cho nên anh mới đến đón em sớm hơn, vậy thì những việc còn lại em tự sắp xếp lấy.

– !!!

– Ngày mai anh đi làm lại, công việc sẽ giúp cho anh khuây khỏa hơn, em có thể kéo đám học trò của mình đến nhà lúc nào cũng

được, hôm nọ ba có nói với anh, ba hỏi xem em có muốn vào công ty làm hay không, em đi dạy vật vả quá!

– Em không bỏ nghề được, vì đó là niềm vui của em.

– Thôi thì tùy em, uống nước đi rồi anh đưa đi chọn một ít vật dụng.

Trung có vẻ không vui khi nghe Huyền thông báo:

– Em suy nghĩ kỹ chưa khi trở về nơi ấy?

– Em không thể suy nghĩ gì khác, lúc này em đã quyết định rồi.

Trung cau mày:

– Nói rằng anh giận em cũng là đúng, anh không biết em nghĩ sao nữa!

– Em xin lỗi, từ khi dời đến đây, không có ngày nào em được thanh thản vui vẻ, dường như em đã mắc nợ anh ấy từ kiếp trước.

– Anh thấy lo cho em nhưng anh không có quyền can thiệp vào đời em, nếu có cần anh giúp thì em cứ lên tiếng lúc nào anh cũng sẵn sàng.

– Em biết!

– Thế còn công tác hè, em có định tham gia nữa không?

– Đã đăng ký thì phải đi chứ, em không làm mất uy tín anh đâu.

– Vậy là được rồi!

Bà Toàn đi hết lượt căn nhà rồi ra chịu hải lòng:

– Nhà có tay người đàn bà có khác, gọn gàng ngăn nắp.

Bé Bi em của Tùng lúc lắc mái tóc cắt ngắn nhính nhảnh nói:

– Má muốn khen cô Huyền thì má cứ khen có ai nói gì má đâu mà má phải nói tránh đi.

Bà lừ mắt nhìn con gái:

– Cái con bé này, đã bảo cứ kêu là chị Huyền mà.

– Cô của con thì con kêu là cô, má bảo gọi bằng chị sao được.

Bi hiểu ý mẹ nên lém lỉnh trên bà:

– Má đâu có cho con ăn cái đâu mà con hay cãi thế, thôi ra ngoài chơi đi để má nói chuyện với chị con.

– Dạ thưa chị Hai em ra ngoài chơi.

Bà lườm con gái:

– Cái con bé này nó lộn xộn quá!

Nói rồi bà quay sang Huyền, bà hỏi:

– Hè này con có định đi đâu chơi không?

– Dạ, con đã đăng ký tham gia dạy hè cho các em ở vùng sâu vùng xa rồi bác.

– Thế à, bác định tổ chức cho cả nhà đi tham quan một chuyến, thôi

thì chờ đến lúc con về vậy!

– Không nên đâu bác, bác và cả gia đình cứ đi đường vì con mà mất vui.

– Không có con mới không vui đó, từ lúc con về ở, bác cũng thấy yên tâm không lo lắng cho thằng Tùng nhiều, đừng bao giờ dọn đi nữa nhé.

– Dạ.

– Có công mài sắt có ngày nên kim con à.

Huyền đỏ mặt vì hiểu dụng ý của bà sau câu nói đó.

– Lúc này bác thấy thằng Tùng nó cũng về nhà ăn cơm thường xuyên, con cố tạo không khí gia đình cho nó quen, con hiểu ý bác chứ?

– Con hiểu.

– Gia đình ai cũng yêu thương con ủng hộ con, cái lúc con giận rồi dọn đi, nó ra vào thờ dài suốt, nó đã quen có con ở cùng, có đôi khi lòng nó nghĩ gì nó cũng không biết.

– Con hiểu tình cảm mà bác dành cho con, nhưng khi về đây con chỉ muốn làm bạn với anh ấy, con không muốn thất vọng lần nữa, con sợ con không đứng lên nổi, quả thật là con cũng đã quen có anh ấy, cứ mong anh ấy gọi con về, cho nên khi nghe anh ấy vừa đề nghị, con đã thấy rất mừng, rất sung sướng?

– Tội nghiệp cho con.

– Con yêu anh ấy, yêu đến đánh mất cả tự trọng của mình, giờ thì con chẳng còn gì nữa, ngoài sự trợ lực và tình yêu vô vọng của mình, con xin bác cho con ở bên cạnh anh Tùng để lo lắng chăm sóc cho anh ấy, cho đến khi nào anh ấy không cần con nữa thì con sẽ ra đi, con không đòi hỏi gì ở anh ấy hay sự trả công của gia đình.

– Thu Huyền, tại sao con lại khổ sở như vậy chứ, bác thật không đành lòng nhìn con thua thiệt, hay là con làm con gái của bác đi, như thế thì con cũng có danh phận chính đáng, để bác lo cho con.

Huyền cảm động rân rân nước mắt:

– Như thế nhé con làm con nuôi của má cho dù thế nào thì thằng Tùng cũng không dám ăn hiếp con, chờ ba con về má sẽ đãi cả nhà một bữa rồi công bố cho mọi người biết, từ đây con cứ ở trong nhà của má.

– Con cảm ơn ... má.

Bà Toàn chờ chồng về rồi nói cho ông biết ý định của mình, ông gật đầu tán thành:

– Bà tính thế cũng được, tội nghiệp cho nó, phải chi thằng Tùng nó nghĩ đến con Huyền thì tốt biết mấy, thôi thì con dâu hay con nuôi gì cũng là con, như thế nó cũng có danh phận chính đáng để ở lại nhà này, còn duyên phận giữa nó và thằng Tùng thì để coi thời gian có giúp gì được hay không.

Nghe tiếng xe Kiệt vừa dừng trước ngõ, Ngân đã chạy vội ra đón chồng:

– Trông em vui quá! Có ai đến nhà phải không?

Kiệt hôn lên má vợ và hỏi, Ngân gật đầu đáp:

– Anh đoán đúng rồi, anh Phú vừa mới ghé.

– Vậy sao?

Kiệt vào nhà chào bà Sáu:

– Thưa má con mới về, con nghe nói anh Phú ghé chơi.

– Ừ, nó thăm má và vợ chồng con.

Vừa lúc Phú đi lên, anh xoa mái tóc còn ướt lên tiếng hỏi Kiệt:

– Mới về đó à?

Kiệt bắt tay Phú thân mật hỏi:

– Lúc này ra sao, công việc ổn chứ?

– Ừ, nhờ có anh giới thiệu nên cũng được quan tâm chu đáo.

– Do năng lực làm việc của anh thôi.

– Tôi định đưa má về.

Kiệt cười rồi đáp:

– Anh hỏi má xem, tôi không có ý kiến, mọi quyết định trong nhà này đều tùy thuộc vào má Sáu và Ngân.

– Tôi ganh tị với anh vì có được hai người đàn bà yêu thương anh, mặc dù tôi là con ruột của má mà xem ra má yêu anh nhiều hơn tôi, chẳng bù lúc xưa cứ hễ ra là cái thằng lịch này, cái thằng lịch sự kia.

– Tôi cũng chẳng có gì để mua chuộc má Sáu.

– Tôi biết.

Phú vỗ vai Kiệt nói:

– Tất cả đều qui lại một câu, có phước có phần không cần gì lo, thấy Ngân hạnh phúc tôi cũng an tâm, bây giờ tôi mới thật sự miễn phục anh.

– Thì ra ngày xưa anh cũng không tin tôi.

Phú gật đầu ngượng ngịu:

– Phải!

– Không trách anh được, chẳng qua vì anh quan tâm đến cô ấy nên mới thế.

– Cô ấy là một cô gái mà ai thấy cũng thương.

Mắt Kiệt lộ nét buồn:

– Anh nói đúng, tuy nhiên cuộc đời của cô ấy thật khổ sở.

– Anh nói gì?

– À không, ý tôi nói những năm mà cô ấy thất lạc gia đình.

– Mặc dù gia đình tôi nghèo nhưng tôi và má tôi rất yêu thương cô ấy, nhưng nói sao thì gia đình vẫn hơn, giờ thì cô ấy lại gặp anh và cha mẹ ruột của mình, tôi cũng mừng cho cô ấy, nhất là anh, anh đối xử rất tốt với cô ấy.

Kiệt cười và kể chuyện tình của mình và Ngân cho Phú nghe:

– Lúc xưa cô ấy là hoa khôi của lớp chúng tôi, vừa đẹp lại vừa dễ thương, chúng tôi yêu nhau ngay từ những ngày đầu năm học, bốn năm gần bó, đến khi ra trường cả hai hoạch định một tương lai thật đẹp, tưởng là ... thế mà!

– Thế mà sao?

– Như anh biết rồi đó, cô ấy đi ra biển và không trở lại!

– Lúc chúng tôi cứu được cô ấy, tôi cũng nghĩ chắc cô ấy là con nhà giàu, nhìn quần áo và tướng mạo của cô ấy. Thật khác người tiếc là cô ấy không nhớ gì về mình, tôi nghĩ có lẽ lúc bị sóng cuốn đầu của cô ấy bị đập vào vật gì đó may là gặp được anh âu cũng là phần số dun rủi, nếu không làm sao anh đến cái xứ khi ho cò gáy này, mà đưa cô ấy trở về với gia đình.

– Anh nói đúng, cái gì cũng có phần số, có muốn cũng không được.

– Phải, cũng như tôi, nói ra anh đừng giận, má tôi cứ muốn tôi cưới cô ấy, tôi cũng mong được chăm sóc cho cô ấy suốt đời. Có điều tôi không bằng anh.

– !!!

– Từ đầu tôi đã không có ý tranh giành với anh, bởi vì tôi biết mình không có đủ khả năng lo cho cô ấy, tôi rất ngưỡng mộ anh, hạnh phúc của cô ấy cũng chính là hạnh phúc của tôi.

Kiệt cảm động đáp:

– Cám ơn anh vì đã xem tôi là bạn.

– Tôi đã được anh giúp đỡ rất nhiều, cả việc anh chăm sóc cho má tôi.

– Đó chính là trách nhiệm của tôi và Ngân.

Thời qua đi. Huyền có phần bở ngỡ trước chỗ ở mới của mình, không khí ở đây khác hẳn, êm ả trong lành, không ồn ào sôi động như ở thành phố. Cả con người cũng thế họ thật chơn chất thật thà.

- Cô Huyền ơi!
 - Chào anh!
 - Cô có cần gì không, ở đây chắc không bằng ở nhà cô rồi.
 - Không đâu, tôi thấy thích cảnh vật nơi này lắm.
 - Nghe cô nói tôi cũng mừng, tôi chỉ sợ cô ngán rồi bỏ về thì tội nghiệp mấy em học trò ở đây lắm.
 - Tôi không phải là người thiếu trách nhiệm chỉ cần sau những giờ lên lớp, anh hướng dẫn cho tôi đi tham quan quanh vùng và làm quen với người dân ở đây là tôi cảm ơn anh.
 - Điều đó thì tôi xin hứa với cô.
 - Nghe nói anh làm trong cơ sở chế biến thực phẩm.
 - Vâng, công ty cũng mới mở chi nhánh ở đây, tôi được người bạn giới thiệu vào, công việc cũng tốt lắm.
 - Thế mà anh còn có giờ làm công tác xã hội.
 - Ở nhà cũng không việc gì, tôi lại rất thích trẻ con.
 - Tôi có nghe giới thiệu về anh.
 - Chán lắm phải không?
 - Không, nhất là khi gặp và tiếp xúc với anh.
 - Cảm ơn cô, à! Cô Huyền này, chiều nay tôi mời cô ăn cơm nhé, cô mới lên chắc chưa sắp xếp được, nhà tôi thì không ở gần đây, nhưng tôi có người bạn rất thân ở đây, tôi mời cô đến nhà họ ăn cơm.
 - Có phiền không?
 - Chắc chắn là không rồi, có cô đến má tôi mừng lắm.
 - Ờ! Sao anh nói nhà anh không phải ở đây.
 - À! Quan hệ của chúng tôi là thế này.
- Nói rồi Phú kể sơ lại cho Huyền nghe về Ngân và gia đình mình.
- Ra thế.
- Huyền hiểu ra thì có phần cảm phục Phú, cô theo Phú đến nhà Kiệt thăm hỏi và làm quen. Căn nhà không lớn nhưng rất khang trang, xinh xắn.
- Bà Sáu đón đả đón Huyền từ ngoài cửa khi nghe Phú thông báo:
- Vào nhà đi cô giáo.
- Huyền cười rồi nói:
- Bác cứ gọi cháu là Huyền được rồi.
 - Ờ! Chỉ sợ thất lễ với cô giáo, dân quê chúng tôi biết chữ là cũng do thầy cô chỉ dạy nên không dám làm buồn lòng thầy cô.
 - Dạ, Bác cứ xem con như con cháu, như thế con mới cảm thấy tự nhiên hơn.

- Dạ, cô giáo nói thế thì tui xin nghe.
 - Phú cười rồi nói với mẹ:
 - Má đừng làm cho cô Huyền ngại, hôm nay con mời cô đến nhà ăn cơm, Ngân với Kiệt đâu má.
 - Thằng Kiệt nó chạy đi mua nước ngọt, còn con Ngân thì đang làm cơm dưới nhà.
- Huyền nghe thế thì đứng lên nói với Phú:
- Vậy chúng ta xuống phụ chị ấy một tay đi anh, để tôi chào chị ấy luôn.
 - Cũng được.
- Bà Sáu nhăn nhó trách con trai:
- Ai lại bắt cô giáo xuống bếp vậy Phú.
 - Không có đâu bác, mỗi người một tay như thế mới vui.
- Bà Sáu đành để cho Phú đưa Huyền ra sau nhà, Ngân đang lui cui xào nấu trên bếp, cô nghe tiếng Phú thì quay lại:
- Là cô giáo Huyền phải không, tôi đã nghe anh Phú nói hôm qua, cô ở trên nhà chơi đi xuống đây làm gì, ở đây lộn xộn lắm.
- Huyền vừa thấy mặt Ngân, cô đã sững người ngớ ngàng. Dường như cô đã gặp cô gái này ở đâu rồi! Phải rồi, là ... cô đứng ngây ra kinh ngạc, vừa khi Phú lên tiếng giới thiệu với Huyền.
- Đây là Ngân mà tôi đã nói với Huyền đó.
 - Ngân ư?
 - Phải cô sao vậy?
 - Ờ không, xin lỗi, chị ấy đẹp quá!
- Ngân bẽn lẽn vì lời khen của Huyền dành cho mình, Phú nói:
- Ai gặp Ngân cũng đều nói thế, không riêng gì Huyền đâu.
- Huyền nói:
- Tôi có nghe anh Phú nói về Ngân, tôi rất hiếu kỳ.
 - Anh ấy nói xấu tôi chứ gì, cô đừng nghe anh ấy.
- Phú chau mày:
- Em làm cho cô Huyền nghĩ xấu về anh thì có.
- Huyền mỉm cười giảng hòa:
- Thật ra anh Phú và chị Ngân ai cũng tốt, ai cũng dễ thương, chị Ngân, chị để cho tôi phụ với chị một tay nhé.
 - Cám ơn cô, còn món xào cô giúp tôi được không?
 - Vâng, anh Phú lo việc dọn bàn nhé.
- Huyền chờ cho Phú đi rồi cô mới dò hỏi Ngân:
- Chị Ngân, tôi nghe anh Phú nói về chị, vậy từ khi gặp tai nạn tới

giờ chị không về thăm nhà sao?

– Có chứ, tôi về nhà ở với cha mẹ, rồi đám cưới với anh Kiệt, chúng tôi cũng mới dời về đây ở.

– Sao chị không ở chung với gia đình.

– Anh Kiệt làm ở đây, vả lại tôi đã quen ở đây rồi, về thành phố tôi không quen.

– Thế chị có thường về thành phố thăm nhà không?

– Cũng có.

– Chị Ngân này, chị có quen ai tên ... Tùng không?

Ngân nhíu mày rồi lắc đầu:

– Tôi không nhớ nổi, Tùng ư? Chắc là không!

Huyền nhớ tới câu chuyện hôm nọ Tùng đã kể cho mình nghe về cô gái mà anh đã gặp ngoài đường có khuôn mặt rất giống Ngân, không biết cô ấy và Ngân có quan hệ thế nào! Nhưng xem ra giữa cô ta và Ngân chắc có điều gì đó mà cô cần phải dò hỏi cho rõ, có thể Ngân chính là người mà Tùng đang tìm kiếm, cũng gương mặt ấy cũng tên tuổi ấy, và đặc biệt là sự kiện xảy ra cho Ngân theo Phú kể chắc chắn là cô ấy rồi! Năm đó Ngân cũng đi ra biển và mất tích đến giờ. Càng nghĩ càng nhìn Huyền càng khẳng định Ngân chính là người vợ mà Tùng đã thương nhớ bao năm qua, càng chắc chắn Ngân càng thấy lòng bồn chồn không yên, cô muốn chạy ngay về báo cho Tùng hay điều khám phá bất ngờ này.

Chiếc xe vừa dừng lại trên con đường đất đỏ nhỏ thì Tùng đã nhận ra Huyền đang đứng đợi anh. Cô vẫy tay rồi rít vì sợ Tùng không nhận ra mình:

– Anh Tùng!

Tùng ngừng xe rồi cùng Huyền bước vào cái quán gần đó.

– Được tin nhắn của em anh vội vã đi ngay.

– Em còn nóng lòng hơn cả anh, ngay từ lúc vừa gặp cô ấy.

– Cô ấy giờ ở đâu?

– Không vội được, hiện tại cô ấy đang ở với chồng và bà má nuôi.

– Chồng ư?

– Dạ phải! Cho nên em cũng không dám hồ đồ, nói năng lung tung, em chờ anh đến coi thực hư thế nào.

– Em tính vậy là đúng, em ở gần đây không?

– Dạ gần, tối anh nghỉ ở chỗ em, anh nói là anh họ của em đi công tác ngang ghé thăm em, mai em sẽ đưa anh đến chỗ cô ấy.

– Đi ngay bây giờ không được sao?

– Em nghĩ để sáng mai tốt hơn, anh ở lại một hôm cho tinh thần ổn lại đã.

– Anh không sao mà, anh tin chắc là cô ấy, từ lúc nghe em nói anh đã có linh cảm không sai, lần đó anh gặp cô ấy đi với một người đàn bà đứng tuổi, cô ấy gọi bà ta là má.

– Đúng là bác Sáu rồi, bác ấy là mẹ nuôi của Ngân, lúc cứu được Ngân từ dưới biển lên bà Sáu đã nhận chị ấy là con và nuôi dưỡng săn sóc cho chị ấy đến giờ.

– Huyền à, anh cảm thấy anh không đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm, anh muốn đi ngay lúc này, em giúp anh đi.

Huyền còn ngần ngừ thì Tùng lại hối thúc và nài nỉ cô:

– Đi ngay bây giờ đi, anh nóng lòng quá?

– Thôi được chúng ta đi.

Cả hai đến nhà Kiệt thì trời cũng xế chiều, nắng đã tắt. Bà Sáu ra mở cửa và ngạc nhiên khi nhận ra người khác là Huyền và Tùng.

– Cô giáo, cô đến chơi, mời cô và cậu vào nhà.

Huyền hỏi bà:

– Dạ, vợ chồng chị Ngân có nhà không ạ.

– À thằng Kiệt chưa về chỉ có con Hoa ở nhà, cô ngồi đi để tôi gọi nó. Tùng chau mày suy nghĩ, cái tên Kiệt thật quen thuộc, anh chợt nghĩ là hai hàng chân mày của anh nhăn tít lại! Đúng rồi là hần! Đúng thật rồi, có lẽ nào tất cả mọi chuyện đã được sắp đặt sẵn, nào tự tử, nào mất tích rồi đám cưới, rồi tránh xa mọi người. Con giận nhen nhúm trong lòng anh. Vừa lúc Ngân xuất hiện cô đem hai tách nước đặt lên bàn, trước đôi mắt đau đầu của Tùng.

Không thể nào nhầm lẫn, chính là Ngân. Tùng thấy run lên, anh không kiềm chế được bản thân nên đã chụp lấy tay Ngân kêu lên:

– Ngân! Ngân! Đúng là em rồi!

Ngân hốt hoảng hất đổ chén nước nóng trên bàn, thụt lùi ra sau sợ hãi:

– Anh làm gì vậy?

Huyền nắm tay Tùng trấn tĩnh anh lại:

– Anh Tùng đừng làm thế!

Thế nhưng Tùng không còn muốn nghe lời khuyên của Huyền:

– Đúng là Ngân rồi, em đừng trốn tránh anh nữa, ba năm nay anh luôn ân hận vì những gì đã làm với em, anh nhớ thương em, mong ngóng em, anh biết chắc là em không chết, quả đúng như thế. Bạch Ngân! Anh đã tìm được em rồi, hãy về với anh, chúng ta sẽ làm lại từ

đầu, chúng ta sẽ hạnh phúc.

– Ơ!

Ngân ngơ ngác và sợ hãi, người đàn ông kia là ai, anh ta nói cái gì thế, dường như anh ta có quen biết cô nhưng tại sao cô không nhớ ra anh ta là ai!

– Ngân, em đừng giả vờ nữa, em không thể nào quên anh, chúng ta là vợ chồng với nhau, em không thể chối bỏ điều đó, hãy về với anh đi, anh tha thứ tất cả cho em.

– Vợ chồng ư?

– Chẳng lẽ em không nhớ?

– Không, tôi không biết anh!

– Đừng như thế mà Ngân, em đừng giả vờ nữa mặc dù anh có lỗi nhưng chỉ vì anh quá yêu em thôi.

– Tôi không biết anh là ai cả anh đừng làm tôi sợ.

Thấy Ngân sợ hãi kêu lên, Huyền vội can thiệp:

– Anh Tùng, anh bình tĩnh lại đi, anh đang làm cho cô ấy sợ đó.

– Không, tại sao cô ấy không nhận ra anh, thật vô lý, anh không chịu được điều này, anh là chồng của cô ấy mà, Bạch Ngân, em nói đi, tại sao em lại làm như thế, tại sao chứ?

Ngân sợ hãi nép sát vào tường khi thấy Tùng giận dữ sẵn tới:

– Anh ... anh làm gì vậy?

Tùng chụp vai Ngân lắc mạnh:

– Em nói đi, tại sao em lại làm như thế?

– Buông tôi ra! Buông ra.

– Anh Tùng, anh buông chị ấy ra, anh bình tĩnh lại đi.

– Trời đất. - Bà Sáu trợn mắt kêu lên - Mấy người làm cái gì vậy, buông con Hoa ra chưa?

Tùng trừng mắt quát bà:

– Con Hoa cái gì, đây là Bạch Ngân vợ của tôi, mấy người muốn che giấu đến bao giờ, mấy người có biết ba năm qua tôi đã khổ sở thế nào không? Tôi ân hận day dứt vì cứ nghĩ cô ấy đã chết, các người thật độc ác.

– Má! - Ngân nhào lại ôm chầm lấy bà bật khóc. - Má, anh ta nói gì vậy? Con sợ quá, má đuổi họ ra đi.

– Mấy người ra đi.

Bà Sáu ôm lấy Ngân vỗ về:

– Đừng sợ con, để má đuổi họ đi. Mấy người còn không đi sao, đi đi!

Vừa hay Kiệt về đến anh kinh ngạc trước cảnh ồn ào trong nhà anh

lên tiếng hỏi thì Ngân đã chạy nhào vào lòng anh:

– Có chuyện gì vậy?

Tùng bước đến đối mặt cùng Kiệt, cả hai người đàn ông đều nhận ra nhau Tùng tức giận lên tiếng trước:

– Thì ra là anh!

Kiệt có phần bối rối trước sự xuất hiện đột ngột của Tùng:

– Sao anh lại đến đây?

– Anh ngạc nhiên lắm sao, tôi đến để đem vợ tôi về!

Kiệt ôm chặt Ngân vào lòng rồi cau mày hỏi:

– Anh nói đưa ai chứ, đây là vợ của tôi, mời anh ra khỏi nhà tôi, anh đã làm cho cô ấy sợ phát khiếp lên rồi, mời anh ra cho.

– Mà nói sao? Ngân là vợ mà à chẳng khốn! Tao không ngờ mà cưới Ngân trong tay tao bằng cách này, mà tưởng mà giấu cô ấy nơi đây là xong sao, mà không ngờ ta đã tìm ra cô ấy, mà giỏi lắm hử!

Kiệt vẫn giữ bình tĩnh, anh đáp:

– Tôi yêu cầu anh ra khỏi nhà tôi, nếu không đừng trách tôi bất nhã.

– Mà ... - Tùng tức giận trừng mắt quát lên. Thế nhưng Huyền đã vội can thiệp.

– Chúng ta đi thôi anh?

– Anh không đi. - Tùng vùng vằng hất tay Huyền ra.

– Đây là nhà người ta, anh không được gây rối, chúng ta đi thôi, chuyện đâu còn có đó mà.

Ngân ôm đầu bật khóc, đôi mắt dữ tợn của Tùng cứ ám ảnh cô, cứ hể nhắm mắt lại cô lại thấy gương mặt giận dữ hung hãn của anh hiện về, những hình ảnh mà cô chưa từng thấy qua giờ cứ hiển hiện trong ký ức của cô, cảnh Tùng gào hét, đập phá giận dữ, cảnh Tùng mắng chửi hành hạ cô, càng lúc càng hiển hiện trong trí cô, cuốn phim của dĩ vãng đã được hồi phục.

Kiệt gạt đầu thú nhận với Ngân:

– Phải, anh đã giấu em, anh không muốn em nhớ lại đoạn đời đau khổ đó, anh ta chính là Tùng chồng em.

– Tại sao lại thế. Em đã nhớ lại tất cả, những ngày tháng sống với anh ta, cả cái ngày em tuyệt vọng đi tìm cái chết, sao em lại không quên hết đi, bây giờ anh ta trở lại em phải làm sao đây?

Bà Phong ôm con gái vào lòng vỗ về:

– Con không phải lo, nó không làm gì được con cả, má đã đem vụ việc ra tòa, để cho họ phân xử, nó đã có tội bạc đãi con đồng thời có

cả tờ đơn ly hôn mà chính nó đã ký, cho nên con không phải lo lắng gì cả, con và thằng Kiệt không mang tội song hôn càng không có lỗi gì với nó!

Kiệt ngạc nhiên hỏi:

– Má nói anh ta ký đơn ly hôn à?

– Phải, lần đó má và con đã đồng lòng giấu Ngân chuyện cũ, chẳng ngờ cái hôm má Sáu và nó ra ngoài và gặp thằng Tùng, nó đã tìm đến đây hạch hỏi tin tức con Ngân, má mới nhân cơ hội chờ cho nó một trận rồi bắt nó ký giấy tuyệt giao với gia đình nhưng thật ra đó là đơn ly hôn của nó và con Ngân.

– Thì ra là thế!

– Má cũng lường trước chuyện hôm nay nên đã chuẩn bị sẵn, kể cả việc nhờ luật sư tư vấn hoàn cảnh của con Ngân, họ đã đi xác minh và công nhận việc nó bạc đãi con Ngân cũng đủ để cho con Ngân xin tòa cho ly hôn với nó. Con đừng lo, lúc này hãy để cho con Ngân nó yên tĩnh, con phải chăm sóc cho nó và làm chỗ dựa vững chắc cho nó.

– Con hiểu rồi má!

– Ba má không để cho con Ngân khổ nữa.

Kiệt dịu dàng nói với vợ:

– Em đã nghe má nói rồi đó, sau lần chết hụt đó coi như em đã trả hết nợ cho anh ta rồi, em không phải dẫn vật ray rút điều gì nữa. Ngân thở dài bần thần không nói, cô đang suy nghĩ về tất cả những điều xảy ra cho cô quả đúng là cô không còn mang nợ Tùng nữa, bằng tất cả những gì cô làm cho anh ta và anh ta đã đối xử với cô, tất cả đủ trở thành dĩ vãng, một dĩ vãng mà cô không bao giờ muốn nhớ đến.

Ngân đứng dưng đưa mắt nhìn Tùng, cô không còn thấy hơi hận ray rút, cả sự khiếp sợ đối với Tùng, sau khi nghe sự phán quyết của tòa, cô chợt thấy lòng thật thanh thản nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng trong lòng cô lên tiếng với Tùng:

– Anh còn muốn nói gì với tôi nữa? Tất cả đã chấm dứt, giữa hai chúng ta không còn ai nợ ai cả.

– Không, anh không chấp nhận điều này, em là vợ anh, là của anh, anh yêu em.

– Đủ rồi, tôi không phải là một món đồ để anh sở hữu, anh nói yêu tôi nhưng thật ra là anh chỉ yêu có bản thân anh thôi, tôi không hiểu tại sao khi xưa tôi lại nhu nhược yếu đuối dẫu đường ấy, cứ để cho anh

dày xéo hành hạ tôi, tôi đã nghĩ cho anh, sống cho anh thế mà anh có coi tôi là người đâu, nếu như năm đó tôi chết đi, thì chỉ có mình tôi là thua thiệt, nhưng may mắn sao tôi lại không chết nên giờ mạng sống là của tôi, tình yêu cũng là của tôi, tôi muốn sống muốn yêu như thế nào là vì bản thân tôi, tôi đã trả hết nợ cho anh rồi.

– Không, em vẫn còn là nợ tôi.

– Tôi chỉ còn nợ anh sự căm phẫn và tủi nhục cho nên tôi không muốn anh quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, anh đi đi, chồng tôi đã đến đón tôi.

– Bạch Ngân!

Tùng đau khổ kêu với theo nhưng Ngân đã cùng chồng lên xe đi khuất.

Huyền thở dài dọn mâm cơm trưa mà Tùng chưa hề đụng tới, cô pha cho anh ly sữa rồi đem vào phòng cho Tùng.

– Sao anh không ăn cơm, đã mấy ngày qua anh ăn uống thất thường quá.

– Mặc kệ anh!

– Anh lúc nào cũng thế, cứ cố chấp cái gì không thuộc về mình thì đừng cố, là con người phải nhìn về tương lai đừng mãi quay đầu về dĩ vãng.

– Anh không muốn nghe gì cả, em đi đi.

– Em chỉ nói một lần này nữa thôi, chính em cũng thấy mệt mỏi vì anh, có thật là anh yêu chị Ngân hay chỉ vì lòng ích kỷ chiếm hữu vì sự nhỏ nhen hẹp hòi mà ra, nếu như yêu chị ấy anh phải lấy hạnh phúc của chị ấy làm hạnh phúc của mình chứ.

– !!!

– Lúc xưa em cứ ngỡ chị ấy vì không yêu anh nên mới muốn ra đi, nhưng giờ thì em mới hiểu vì anh là một người nhỏ nhen cố chấp lại tàn nhẫn hẹp hòi, anh hãy để cho chị ấy sống cuộc sống của chị ấy, đừng làm cái bóng ma ám ảnh chị ấy nữa!

– Huyền!

– Em nói thật, em vừa thấy thương hại anh vừa thấy chán ghét anh, anh hãy tự suy nghĩ đi. Ngày mai em không còn ở đây để lo cho anh nữa, nếu anh muốn hủy hoại đời mình thì cứ ngồi đấy mà oán trách, mà vật vờ than khóc, cho dù anh có làm gì thì cũng chẳng có được tình yêu của chị ấy đâu.

Nói rồi Huyền giận dữ bỏ đi. Căn phòng chìm vào trong không gian ảm đạm u ám. Bà Toàn rầu rĩ nhìn Huyền thu xếp đồ đạc:

- Con định đi ngay à?
 - Dạ, vâng, con phải xuống dưới để lo cho các em, thời gian qua nhanh lắm con sợ không đủ thời giờ dạy cho các em.
 - Ứ hự! - Bà thở dài - Má tưởng con ở bên lo cho nó, giờ con đi má thật không biết làm sao? Tại sao nó tự hành hạ mình như thế, nó muốn chết sao.
 - Con cũng không ngờ anh ấy lại lao vào xe như thế.
 - Nó muốn làm cho con Ngân quay lại với nó đó thôi.
 - Cho dù anh ấy có chết thì con chắc chị Ngân cũng không quay về đâu.
 - May mà nó không sao, nó thật dại.
 - Má cứ mặc anh ấy, rồi thì anh ấy cũng hiểu ra, con đi đây.
- Thời gian qua đi. Kiệt dìu Ngân đi dạo trên con đường rợp bóng cây, trời đã vào thu không khí trở nên mát dịu và phảng phất một cái gì đó rất nên thơ.
- Kiệt lên tiếng hỏi vợ:
- Em mệt chưa, chúng ta tìm chỗ nào ngồi nghỉ.
 - Em chưa mệt nhưng lại khát nước.
 - Vậy thì chúng ta đi uống nước, nhưng em không được uống cà phê đó.
 - Em biết uống cà phê thì nay mai con của chúng ta sẽ bị đen thui chứ gì anh chỉ nghe lời người ta, đúng là phản khoa học.
 - Kê, cho dù có phản khoa học anh cũng vì con mà làm tất!
 - Hử, chỉ giỏi nịnh con, nó chưa biết gì đâu.
 - Em đúng là lạc hậu, bây giờ khoa học đã chứng minh trẻ con nhận thức được từ trong bụng mẹ, anh chắc con nó hiểu được những gì mà anh dành cho nó.
 - Vậy thì em không cho anh đến gần em nữa, lỡ anh dạy hư con.
 - Thôi được anh xin thua, cái gì chứ điều đó thì anh không dám làm trái ý em.
- Ngân hạnh phúc nhìn chồng âu yếm:
- Có đôi lúc nghĩ lại em cứ tưởng mình đang nằm mơ, tất cả những hạnh phúc mà em đang có, cứ như một phép màu.
 - Anh cũng thế, sau khi em lấy Tùng anh đã thấy tuyệt vọng, rồi đến khi em mất tích, anh càng thấy tuyệt vọng hơn, anh về đây ở xem như không muốn nghĩ đến ai nữa, không ngờ lại tìm được em và có được hạnh phúc ngày nay.
 - Lúc gặp lại anh em thật không nhớ ra anh là ai, nhưng em lại có

một cảm giác rất gần gũi rất thân thuộc với anh.

– Vậy là anh đã chinh phục được em đến hai lần!

Kiệt ranh mãnh nheo mắt trêu Ngân:

– Em không phủ nhận điều đó, vì anh là người đàn ông duy nhất trong tim em.

– Thật không?

– Thật!

– Thế mà có đôi lúc anh cứ sợ nhất là khi anh ta tự lao đầu vào xe.

– Anh thật khờ!

– Tại sao lúc đó em không đến thăm anh ta dù chỉ một lần thôi?

– Bởi vì em biết tánh của anh ta, nếu như em đến anh ta sẽ tưởng em còn nghĩ đến anh ta, em không muốn anh ta làm ra những điều điên rồ khác.

– Lần đó má của anh ta đến gặp em, anh chỉ sợ em đồng ý đi gặp anh ta, vì anh thấy bà ta nài nỉ em quá.

– Quả là em cũng có chạnh lòng nhưng em biết chỉ cần em đồng ý thì em sẽ còn bị anh ta quấy rầy suốt đời.

– Hơn một năm rồi, sau cái lần anh ta chặn đường hành hung anh, nghe nói anh ta đã bỏ đi.

– Lần đó em sợ đến thắt tim vì nghĩ em lại mất anh.

– Anh làm sao xa em được, từ đây đến cuối đời anh sẽ không để mất em lần nào nữa.

– Tình yêu đã đem chúng ta về với nhau và cho chúng ta hạnh phúc tuyệt vời như hôm nay.

– Chúng ta về thôi em, trời chiều rồi không khéo sương xuống lại làm em bị lạnh đó.

– Ừm, chúng ta về thôi hôm nay chúng ta mời cơm cô Huyền và anh Phú không về kịp họ lại tưởng chúng ta không thành tâm.

– Chắc không đâu, anh chỉ sợ chúng ta về sớm họ lại phiền chúng ta.

– Em cũng đang mong cho cả hai kết lại thành một đôi đây.

– Anh nghe nói lúc xưa Huyền rất yêu Tùng.

– Tình yêu mà không được nuôi dưỡng thì sẽ chết theo thời gian, và lại anh Phú là một người đàn ông tốt, em tin Huyền cũng nhận ra điều đó.

– Chắc chắn rồi nếu như cả hai chúng ta cùng ủng hộ họ.

– Nghéo tay nào?

Tiếng cười vui của họ làm cho chút nắng chiều còn sót lại cũng phải

nhảy múa theo.

Hết

Nguồn: Mây4 phương

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 28/02/2008 6:07:20 CH